

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΔΡ
5

1938

ΕΤΟΣ 1504
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡ. 10 - (731)



— Καί πῶς ξέρεις τὸ σπίτι μου ἐσύ ;
— Θὰ σὰς οδηγήσω ὡς τὸ σπίτι σας.

“Υστερα ἡ μικρούλα, βλέποντας πῶς ὁ μαρκήσιος δὲν κινιόταν καθόλου, καὶ στεκόταν σιωπηλὸς στὴ σκιά, τὸν τράβηξε μὲ τὸ μικρὸ της χεράκι, ψιθυρίζοντας μὲ τὴν ἴδια μυστηριώδη φωνή:

— Ἐλάτε ! Ἐλάτε !

Στὸ σκοτάδι ποὺ τοὺς κύκλωνε, δὲν μπορούσε νὰ δῇ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν κίνησι τοῦ μικροῦ, κοκκαλιασμένου χερσίου, ποὺ τὸν τραβοῦσε ἀπαλὰ ἀπὸ τὸ μανίκι. Μὰ αἰσθανόμενος τὸ χέρι τῆς μικρῆς ἀλήτισσας νὰ τρέμη, σὰν ἀπὸ ἕναν μεγάλο φόβο.

— Ἐμπρός, ἐλάτε ! Ἐλάτε ! Εἶνε δυό, θὰ σὰς κλέψουνε, θὰ σὰς σκοτώσουνε !

Ἡ μικρὴ φωνούλα γινόταν περισσότερο μυστηριώδεις, μέσα σὲ κείνο τὸ ζοφερὸ σκοτάδι. Ὁ Ριχάρδος εἶχεν ἀρχίσει ν’ ἀνησυχῇ σοβαρὰ. Ὁ δρόμος τώρα τοῦ φαινόταν γεμάτος ἀπὸ μυστηριώδεις κινδύνους καὶ ἡ ὑποβολὴ ποὺ εἶχεν ἐξασκῆσει πάνω του ἡ μικρούλα ἀλήτισσα, τὸν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται ἀπροσδιορίστους φόβους.

“Εσφίξε δυνατὰ τὸ κοριτσάκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός, πάμε !

Ὁ μαρκήσιος Ριχάρδος Ὀντερίζι, κατοικοῦσε σ’ ἕνα κεντρικὸ σπίτι, καὶ δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν συνοικία του. Καὶ πραγματικά, ἂν δὲν θρῆσκονταν μπροστά του ἡ μικρὴ ἐκείνη ἀλήτισσα, γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ οδηγὸς, θὰ δυσκολευόταν πολὺ νὰ βρῇ τὸν δρόμο, σὲ κείνον τὸν σκοτεινὸ δαίδαλο τῶν στενοσοκακῶν, ὅπου εἶχε παραπλανηθῇ.

Ἦταν ἕνας σωστὸς λαθούρινθος, μὲ φωταόπιτα καὶ στενοὺς δρομάκους, ὅπου ὁ μαρκήσιος θὰ χανόταν ἀσφαλῶς ἂν ἦταν μοναχὸς του. Ἡ μικρούλα ὅμως, ἀλαφριά σὰν πουλάκι, γλυστροῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στενά, πηδούσε τὰ χαντάκια καὶ τὶς λάσπες καὶ θάβιζε μπροστά δείχνοντάς του τὸν δρόμο. Ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθοῦσε, ἀνοίγοντας τὸ θῆμα του, τρέχοντας ξωπίσω της, τρομαγμένος καὶ ἀνήσυχος.

— Εἶσαι θεδαῖνι γιὰ τὸν δρόμο, μικρούλα μου; τὴ ρώτησα μιά-δυο φορές.

— Ἀκολουθεῖτε με, καλέ μου κύριε, θὰ σὰς ὀδηγήσω ὡς τὸ σπίτι σας.

Κι’ ἐξακολουθούσαν τὸν δρόμο τους.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γυρίλιες ἐνὸς παραθύρου, πῖσω ἀπὸ τὸ ὅποιο ἔλαμπεν ἕνα ἀσθενικὸ φῶς, μιά γυναῖκα πρόβαλε τὸ κεφάλι της καὶ φώναζε !

— Ψίτ ! Ψίτ !...

“Υστερα χαμογέλασε. Στὴ σιγαλιά τῶν κοιμισμένων δρόμων αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἔκανε τὸν μαρκήσιο Ριχάρδο Ὀντερίζι ν’ ἀνατριχιάσῃ. Μὰ ἡ ἀλήτισσα γύρισε πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ χαμογελάς τοῦ κάκου ! Αὐτὸς ὁ κύριος δὲν εἶνε γιὰ σένα !

Κι’ ἄρχισε πάλι τὸ τρέξιμό της ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στενοσόκακα. Ὁ μαρκήσιος τὴν ἀκολουθοῦσε πάντα ἀπὸ κοντά.

Σὲ λίγην ὥρα ἔφθασαν τέλος σ’ ἕναν δρόμο λιγώτερο στενὸ καὶ σκοτεινὸ, ποὺ ἔβγαζε ἴσια στὴ λεωφόρο ὅπου θρῆσκονταν τὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου Ριχάρδου Ὀντερίζι. Βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ μαρκήσιος ἐνοιωσε τὴν καρδιά του ν’ ἀρχεται στὸν τόπο της. Βράδυσε τότε τὸ θῆμα τοῦ κι’ ἀναφωρὴν ἡσυχασμένος ἕνα δεῦτερο ταγάρο. “Υστερα, φάνοι-τας ἔξω ἀπ’ τὴν πόρτα του χώνησε μὲ τὴν λαθεὶ τοῦ μπα-στουλιού του κι’ ἀμέσως παρυσιάστηκε στὸ παραθυράκι τῆς ἐξώπορτας ἡ γνώριμη μορφή τοῦ θυρωροῦ.

— Μιά στιγμὴ ! ἔκανε ὁ μαρκήσιος καὶ φώναξε τὴ μικρούλα:

— “Ἐλα δῶ. Νά, πάρε. Καὶ ἀπλώ-σε τὴν χούφτα του γεμάτη ἀσημένια νομίσματα.

Μὲ τὴν ράχι στηριγμένη στὸν τοί-χο τοῦ μεγάρου, ἡ μικρούλα δὲν κοι-νιόταν καθόλου. Εἶχε τὴν ἀκίνησια ἐνὸς ἀγάλατος.

— Τί συμβαίνει, λοιπόν ; “Ἐλα δῶ, πάρε ! καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἀνάγκασε τὴν μικρούλα ἀλήτισσα νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ μέρος του.



Βάδιζε σὰν ἕνα χα-μῖνι μέσα στὴ νύ-χτα...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ

Παλαιὰ προγράμματα θεάτρων, φωτο-γραφίας ἡθοποιῶν, σχετικὰ βιβλία καὶ φυλλάδια κλπ. κλπ. σὲ ἱκανοποιητικὰς τι-μάς. Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου «Μπου-κέτο», 3 — 8 μ. μ.

Μὰ ἐκείνη ἔκρυβε τὰ χέρια της ἀνάμεσα στὰ κουρέλια της καὶ τὸν παρατηροῦσε σιωπηλῇ.

— Θὰ τὰ πάρῃς ἢ ὄχι ;

— “Ὁχι, καλέ μου κύριε. Νά, φτάσατε στὸ σπίτι σας, καλέ μου κύριε.

— Μὰ δὲν θέλεις, λοιπόν, τίποτα γιὰ τὸν κόπο σου ;

— Δὲν θέλω τίποτα.

— Καὶ γιατί ;

— Δὲν ξέρω...

— Δὲν πεινᾷς ;

— “Ὁχι.

— Δὲν κρυώνεις ;

— “Ὁχι.

— Δὲν θές νὰ πᾶς σ’ ἕνα ξενοδοχεῖο ; Δὲν θέλεις νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς ;

— “Ὁχι.

— Καὶ πῶς ζῆς, λοιπόν ; Γιὰ πές μου, δὲν θὰ σ’ ἄρεσε νὰ ζῆς καλλίτερα ;

— Δὲν ξέρω...

— Καὶ τί κάνεις τότε, μέρα - νύχτα μέσα στοὺς δρόμους ;

Ἡ μικρούλα ἀλήτισσα, μὲ τὴν δεيلὴ καὶ ταπεινὴ φωνή της, ἀποκρίθηκε :

— Κάνω τὴν κλέφτρα.

— Τὴν κλέφτρα ; Καὶ τί κλέβεις ;

— Μήλα, πατάτες, ἰνδικὲς καρύδες, κανένα γλυκὸ, ἕνα κομμάτι ψωμί...

— Μονάχα ;

— Κ’ ὕστερα κάνω καὶ τὴν κατάσκοπο.

— Καὶ τὴν κατάσκοπο ; Καὶ ποῖς σ’ ἔμαθε νὰ κάνῃς αὐτὴν τὴ δουλειά ;

— Οἱ μεγάλοι κλέφτες. Αὐτοὶ ποὺ ληστεύουν καὶ δολοφονοῦν τοὺς διαθῆτες.

— Καὶ τί σοῦ δίνουνε γι’ αὐτό ;

— “Ἐνα φράγκο, δυὸ φράγκα καὶ καμμιά φο-ρά, κανένα δεκάρικο...

— Ἀπόψε, λοιπόν, μὲ κατασκόπευες καὶ μένα ;

— Νά, καλέ μου κύριε.

— Μὰ πρέπει νὰ τοὺς στείλω στὰ κάτεργα αὐ-τοὺς τοὺς ἀθλίους. Ποῦ εἶνε ; Πές μου ; Ποῦ εἶνε ;

— Δὲν ξέρω...

— Καὶ γιατί δὲν θέλησες νὰ μὲ προδώσῃς ; Για-τί μὲ ὀδήγησες ὡς τὸ σπίτι μου ;

— Γιατί ὅταν ζοῦσε ἡ μητέρα μου ποὺ θρῆ-σκόταν κάθε βράδυ στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Πουρ-γκατόριο καὶ Ἄρκο, καὶ σὰς ἔβλεπε νὰ περῶ-τε ἀπὸ κεῖ, μοῦ ἔλεγε πάντα: «Βλέπεις αὐτὸν τὸν κύριο πόσο εἶνε ὠραίος ; Εἶνε ὁ πατέρας σου!»

— Εἶσαι τρελλή ! φώναξεν ἑξαλλος ὁ μαρκή-σιος. Τί βλακείες εἶν’ αὐτές ; Καὶ τίς ἐπαναλα-θάνεις, χωρίς νὰ ξέρῃς τί λές ! Πήγαινε ἀπὸ δὴ, χάσου ἀπὸ μπροστά μου, παληόπαιδο !

— Θέλω νὰ σὰς φιλήσω τὸ χέρι, καλέ μου κύ-ριε.

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ... “Ὁχι, περιμένε. “Ἀκουσε... Τί ἐπάγγελμα ἔκανε... ἡ μητέρα σου ;

— Δὲν ξέρω. Πήγαινε κάθε βράδυ στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Πουργκατόριο καὶ Ἄρκο...

— Δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ;

— “Ὁχι, καλέ μου κύριε.

— Κατάλαβα. Καὶ πῶς λεγότανε ;

— “Ὀνομαζόταν Ἀσσοῦντα.

Ὁ μαρκήσιος συλλογίστηκε τότε, πῶς εὐτυχῶς δὲν εἶνε γνωρίζει ποτὲ καμμιά γυναῖκα μ’ αὐτὸ τὸ παράξενο ὄνο-μα, ποὺ θυμίζει ἡρωίδες ρομάντσων. Γέλασε, λοιπόν, μ’ αὐτὴν τὴν περιέργη νυχτερινὴ περιπέτειά του καὶ σηκώνον-τας τοὺς ὤμους, ἐπανέλαβε τὴν προσφορὰ του:

— Θὰ τὰ πάρῃς, λοιπόν, ἢ ὄχι, αὐτὰ τὰ χρήματα ;

— “Ὁχι, καλέ μου κύριε.

— Οὐφ !... Ἄρκετὰ μὲ σκότισες...

Καὶ χώνοντας μέσα στὰ κουρέλια τῆς μικρούλας τὰ νομίσματα, ποὺ κί-λισαν ἀμέσως μέσα στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, πρόσθεσε:

— Πρόσεξε, γιατί ἂν σὲ δῶ ἄλλη-φορὰ στὸν δρόμο νὰ στριφογυρίζῃς γύρω μου, θὰ φωνάξω ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Σὲ προειδοποιῶ !

— Οὐφ !... Ἄρκετὰ μὲ σκότισες...

Καὶ χώνοντας μέσα στὰ κουρέλια τῆς μικρούλας τὰ νομίσματα, ποὺ κί-λισαν ἀμέσως μέσα στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, πρόσθεσε:

— Πρόσεξε, γιατί ἂν σὲ δῶ ἄλλη-φορὰ στὸν δρόμο νὰ στριφογυρίζῃς γύρω μου, θὰ φωνάξω ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Σὲ προειδοποιῶ !

— Οὐφ !... Ἄρκετὰ μὲ σκότισες...

Καὶ χώνοντας μέσα στὰ κουρέλια τῆς μικρούλας τὰ νομίσματα, ποὺ κί-λισαν ἀμέσως μέσα στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, πρόσθεσε:

— Πρόσεξε, γιατί ἂν σὲ δῶ ἄλλη-φορὰ στὸν δρόμο νὰ στριφογυρίζῃς γύρω μου, θὰ φωνάξω ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Σὲ προειδοποιῶ !

— Οὐφ !... Ἄρκετὰ μὲ σκότισες...

Καὶ χώνοντας μέσα στὰ κουρέλια τῆς μικρούλας τὰ νομίσματα, ποὺ κί-λισαν ἀμέσως μέσα στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, πρόσθεσε:

— Πρόσεξε, γιατί ἂν σὲ δῶ ἄλλη-φορὰ στὸν δρόμο νὰ στριφογυρίζῃς γύρω μου, θὰ φωνάξω ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Σὲ προειδοποιῶ !

— Οὐφ !... Ἄρκετὰ μὲ σκότισες...

Καὶ χώνοντας μέσα στὰ κουρέλια τῆς μικρούλας τὰ νομίσματα, ποὺ κί-λισαν ἀμέσως μέσα στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, πρόσθεσε:

— Πρόσεξε, γιατί ἂν σὲ δῶ ἄλλη-φορὰ στὸν δρόμο νὰ στριφογυρίζῃς γύρω μου, θὰ φωνάξω ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Σὲ προειδοποιῶ !

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὑποβιβάζει τὴν ἀλυσίδα

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Χορευτικὴ ἔσπερις τὸ περασμένο Σάββατο τὸ βράδυ πα-ρά τῷ κ. καὶ τῇ κ. Φορνιέ.

Ἡ κ. Φορνιέ, ὑπεδέχτο τοὺς προσκεκλημένους φέρουσα τουαλέταν ἀπὸ θελοῦδο κόκκινο.

— Παρίστατο ἡ κ. Π. Νεγρεπόντη μὲ φόρεμα ἀπὸ μαύ-ρη δαντέλλα, ἡ κ. Καμπάνη μὲ λευκά, ἡ κ. Λυκιαρδοπού-λου μὲ μαῦρο θελοῦδο, ἡ κ. Π. Σκένδερ μὲ λευκὸ λαμέ, ἡ κ. Θ. Μυταράκη, ἡ κ. Φορνιέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σκένδερ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπενιζούνη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἑμμανουὴλ Λιάτη, αἱ διδασκάλαις Πολυχρονιάδῃ, Λιάμπη, Στόν, Λαγουδάκη, Πετρί-ση, Γιαννικώστα, οἱ κ. κ. Πετρίσης, Τσοάτσος, Νεγρε-πόντης, Λυκιαρδοπούλου, Καμπάνης, Δελιθάνης κ. λ. π.

Μὲ ἐπιτυχίαν διεξήχθη τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ ἀπο-γευμα ὁ διοργανωθείς ὑπὲρ τῆς Ἀντιφασιστικῆς Ἑταιρείας Πειραιῶς χορὸς, στὴν ὥραιαν αἶθουσαν τοῦ Βαρώνου Κί-μωνος Ράλλη.

— Παρευρέθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀνδριανοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πιπινέλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κανελλοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπατέστα, ἡ κ. καὶ ἡ δις Ζησιάνη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λε-κού, ἡ κ. καὶ ἡ δις Ἰμπριάου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζαχαρία, ἡ κ. καὶ ἡ δις Μεντζελοπούλου, ἡ κ. καὶ ἡ δις Διακόμου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φίρα, αἱ δεσποινίδες Χαροδιπλωμένου, Ἰγγλέ-ση, Γεωργιούλη, Μάγου, Πηταρά καὶ οἱ κ. κ. Λεκάς, Μάγος, Ἑμμανουὴλ, Πηταράς, Ζερθός, Βλουμίδης, Βλουμίδης, Παρασκευᾶς καὶ ἄλλοι πολλοί.

— Τὴν περασμένη Κυριακὴ ὁ μι-κρόκοσμος διασκέδασε στὴν ὥρα ἀπογευματινὴν μετῃμφορῶν τῆς χαριτωμένης διδασκάλου Βούλτσου.

— Ἡ μικρὴ οἰκοδόμοινα ἐξαίρετι-κά ὡμορφὴ ἔφερεν ἀμφίεσιν «Ἰου-λιέττας» θελοῦδο μπλέ σὰς καὶ σκου-φόκι ἀπὸ πέρλες στὸ κεφάλι.

— Ἡ δις Κόσμ νοστιμωτάτῃ ὡς πι-ερέττα μπλέ, ὁ κ. καὶ ἡ δις Φιλότι ὡς Ρομῆνοι χωρικοί, ἡ δις Γκίνη ὡς Ὀλλανδέζα, ἡ δις Μαλαμίδη Τυρο-λέα, αἱ διδασκάλαις Δρούλια καὶ Αἰλιανὸς ὡς μαρκίτσες, ἡ δις Ζαρίφη ὡς Ἰωση-φίνα, ὁ μικρὸς Π. Μελάς μὲ ἀπομί-μῃσιν τῆς ἐνδυμασίας τοῦ πάππου του ὁ νεαρὸς Α. Μεταξᾶς ὡς Σκωτζέ-ζος, οἱ κ. κ. Α. Μελάς, πολὺ πετυχη-μένος κουλουρτζῆς, καὶ Μ. Μελάς ἑ-κτακτὸς Ἰσπανός, οἱ κ. κ. Δρούλιας καὶ Καρέλλας ὡς ἀξιωματικοὶ καὶ διάφοροι ἄλλοι.

Ἐπίσης ἀπογευματινὴν μασκὴ γιὰ τὰ παιδιὰ τὴν Κυριακὴ παρὰ τῇ κ. Χ. Τζαννίδῃ.

Τέτον μπρίτζ τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπό-γευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Νικε-λαΐδῃ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σπύρος Γ. Βασιλόπουλος, Νίτσα Ν. Παπαγεωργίου ἡραθωρίσθησαν.

Εἶχον ταχεῖαν τὴν στέψιν

Ν. Κ.

Τοῖα χαριτωμένα ντεμὶ-σάζον καπελλάκια σὲ ἐντελῶς μοντέρνο σχέδιο. Τὸ πρῶτο ἀπὸ κορ-δέλλα ἔχει στὸν τεπὲ ἀπὸ λουλούδια ἀπὸ λουλού-δια μεταξωτά. Τὸ δεύτερο ἀπὸ σάτεν ἔχει ἑ-να στεφανίτι ἀπὸ λεπτὰ λουλούδια στὸν τεπὲ, τὸ τρίτο γαρνιρεται στὸ πλάι μὲ μιά τούφα ἀ-πὸ λουλούδια καὶ πίσω ἔχει ἕνα κλπ-πὲν ἀπὸ κορδέλλα.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δήποτε ψηλά καὶ ἀποφεύγετε τὴν ὀρ-θοστασία. Τὸ ροῦζ ποὺ μοῦ ἀναφέ-ρετε δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου. Προ-τιμᾶτε τίς γνωστὰς μάρκες. Τὰ ὀ-ράνζ χρώματα στὰ ροῦζ τοῦ προσώ-που καὶ τῶν χειλέων δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ δικό σας δέμα θὰ ταίριαζε τὸ ροῦζ κομπᾶκτ Μ ὁ σ τ ι κ ο υ μ σὲ ἀπόχρωσι κ ο ρ ᾶ ι γ.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δήποτε ψηλά καὶ ἀποφεύγετε τὴν ὀρ-θοστασία. Τὸ ροῦζ ποὺ μοῦ ἀναφέ-ρετε δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου. Προ-τιμᾶτε τίς γνωστὰς μάρκες. Τὰ ὀ-ράνζ χρώματα στὰ ροῦζ τοῦ προσώ-που καὶ τῶν χειλέων δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ δικό σας δέμα θὰ ταίριαζε τὸ ροῦζ κομπᾶκτ Μ ὁ σ τ ι κ ο υ μ σὲ ἀπόχρωσι κ ο ρ ᾶ ι γ.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δήποτε ψηλά καὶ ἀποφεύγετε τὴν ὀρ-θοστασία. Τὸ ροῦζ ποὺ μοῦ ἀναφέ-ρετε δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου. Προ-τιμᾶτε τίς γνωστὰς μάρκες. Τὰ ὀ-ράνζ χρώματα στὰ ροῦζ τοῦ προσώ-που καὶ τῶν χειλέων δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ δικό σας δέμα θὰ ταίριαζε τὸ ροῦζ κομπᾶκτ Μ ὁ σ τ ι κ ο υ μ σὲ ἀπόχρωσι κ ο ρ ᾶ ι γ.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δήποτε ψηλά καὶ ἀποφεύγετε τὴν ὀρ-θοστασία. Τὸ ροῦζ ποὺ μοῦ ἀναφέ-ρετε δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου. Προ-τιμᾶτε τίς γνωστὰς μάρκες. Τὰ ὀ-ράνζ χρώματα στὰ ροῦζ τοῦ προσώ-που καὶ τῶν χειλέων δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ δικό σας δέμα θὰ ταίριαζε τὸ ροῦζ κομπᾶκτ Μ ὁ σ τ ι κ ο υ μ σὲ ἀπόχρωσι κ ο ρ ᾶ ι γ.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δήποτε ψηλά καὶ ἀποφεύγετε τὴν ὀρ-θοστασία. Τὸ ροῦζ ποὺ μοῦ ἀναφέ-ρετε δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου. Προ-τιμᾶτε τίς γνωστὰς μάρκες. Τὰ ὀ-ράνζ χρώματα στὰ ροῦζ τοῦ προσώ-που καὶ τῶν χειλέων δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ δικό σας δέμα θὰ ταίριαζε τὸ ροῦζ κομπᾶκτ Μ ὁ σ τ ι κ ο υ μ σὲ ἀπόχρωσι κ ο ρ ᾶ ι γ.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δήποτε ψηλά καὶ ἀποφεύγετε τὴν ὀρ-θοστασία. Τὸ ροῦζ ποὺ μοῦ ἀναφέ-ρετε δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου. Προ-τιμᾶτε τίς γνωστὰς μάρκες. Τὰ ὀ-ράνζ χρώματα στὰ ροῦζ τοῦ προσώ-που καὶ τῶν χειλέων δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ δικό σας δέμα θὰ ταίριαζε τὸ ροῦζ κομπᾶκτ Μ ὁ σ τ ι κ ο υ μ σὲ ἀπόχρωσι κ ο ρ ᾶ ι γ.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δήποτε ψηλά καὶ ἀποφεύγετε τὴν ὀρ-θοστασία. Τὸ ροῦζ ποὺ μοῦ ἀναφέ-ρετε δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου. Προ-τιμᾶτε τίς γνωστὰς μάρκες. Τὰ ὀ-ράνζ χρώματα στὰ ροῦζ τοῦ προσώ-που καὶ τῶν χειλέων δὲν εἶνε πειὰ τῆς μόδας. Στὸ δικό σας δέμα θὰ ταίριαζε τὸ ροῦζ κομπᾶκτ Μ ὁ σ τ ι κ ο υ μ σὲ ἀπόχρωσι κ ο ρ ᾶ ι γ.

Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθῇτε, θά-ζετε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὰ πό-δια σας ὥστε νὰ θρῆσκονται ὀπω-δή

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

«ΝΕΑΣ ΣΚΗΝΗΣ» ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ



ΦΟΥ ο μακαρίτης δ Κ. Χρηστομάνος έδρεψε τις πρώτες δάφνες της «Νέας Σκηνής» του στο «Παλιό Βαριέτε» με την «Αλκηστι» και την «Αγριόπαπια» έσκέφηκε, μέχρις ότου έτοιμασθη το όμώνυμο θέατρό του στην Όμόνοια, να επιχειρήσει μια περιοδεία στην Τουρκία.

Ο Έλληνομός σ' εκείνα τα μέρη τότε ήμαζε. Χατζηλάζαρου στη Σαλονίκη, Ψαλτώφ, Ά. Θηνογέννης, Άργυρο-

πουλοι στη Σμύρνη, Πρωτοπαπάδες, Μπουφέντες, Φεσαίοι, Ιορδάνου, Γεωργιάδης στην Καβάλλα, Ζερβουδάκης, Σαρκιαίοι, Χελίμογλου στην Ξάνθη, Δεϊμερτζόγλου, Βαντασίοι, Παπαλούδης στη Δράμα, τσορμπατζήδες, έμποροι θαυόπλουτοι και επιστήμονες, Εγγενίδης, Ζαρίφης, Καζανόβης, Φωτιάδης, Βλαστάρης στην Πόλη.

Από αυτούς πολλοί που είχαν έλθει στην Άθήνα και είδαν την καινούργια πνοή — την δική του πνοή — που είχε φυσήσει στο θέατρο (διάκσος, τέχνη, εμφάνισις), τον είχαν παρακινήσει να επιχειρήσει εκείνη την περιοδεία.

Στο άναμεταξύ αυτό ο Χρηστομάνος είχε φάει, όπως ο Κρόνος τα παιδιά του, τους έταίρους της «Νέας Σκηνής», Τ. Δαραλέη, Περ. Γιαννόπουλο, Ν. Λάσκαρη, Κ. Κατσιμπαλή και Σίαν, που τους είχε γητέψει μ' εκείνη την έμπνευσμένη έκκλησή του στην «Ιερά κόγχη» του θεάτρου 'Ηρώδου του Άττικού.

Οι επιζώντες από εκείνους, που άπεσχίσθησαν τότε, ίσχυρίζονται, ότι αυτοί, για την γνωστή του αυταρχικότητα, τόν... άπέσχισαν.

Εκράτησε λοιπόν και αυτός την οργάνωσή του για λογαριασμό του και συνεβλήθη με τον κ. Π. Θηβαίο, άπλό δικηγόρο τότε — πρό τινων έτών Γεν. Γραμματέα του υπουργείου Δικαιοσύνης, ύπουργό κατόπιν και τέλος, άκόμη σήμερα Νομικό Σύμβουλο της Τραπεζής της Ελλάδος — έπληραν την επιφάνεια του παρά την πλατεία της Όμονοίας γηπέδου του Ιατρού Καραμήτσα για δέκα χρόνια και έβαλαν τα θεμέλια του θεάτρου της «Νέας Σκηνής» που άργότερα τόν πήρε η Μαρίκα Κοτοπούλη και τώρα τελευταία τόν γκρέμισε και τόν έκανε κινηματογράφο.

Όσο που να έτοιμασθη λοιπόν τόν θεάτρό του και διά τόν μη είναι τότε στην Άθήνα κανένα θέατρο εύπρόσωπο και άντάξιο τών θλάσεων του άποφάσισε την περίφημη εκείνη πρώτη περιοδεία της «Νέας Σκηνής», που άφησε στά θεατρικά χρονικά έποχή.

Στό άναμεταξύ αυτό ο Χρηστομάνος είχε συμπληρώσει τά στελέχη της. Είχε προσλάβει τόν Λεπενιώτη, τόν Χρυσόμáλλη, Κερκυραίους, την Πασσαγιάννη και τόν άδελφό της Άγ. Σικελιανό, άπό τή Λευκάδα, την Στέλλα Γαλάτη, τόν Νίονιο τόν Δεσάρη, Άγιομαυρίτη κι' αυτόν, τή Ρένα, κι' έτσι με τόν άρχικό πυρήνα της άπό Κυβέλη, άδελφές Ξανθάκη, Ποθητό, Λέοντα, Καλογερίκο, Μυράτ, Παπαγεωργίου, Ν. Ραυτοπούλο, Ζήνωνα, Σκίπη έκανε ένα όπωσδήποτε άρτιο σύνολο.

Έπηρε κι' έναν φοιτητή της Νομικής, τόν Γιάννη τόν Παναγιωτάκη, και τόν Χρήστο τόν Παπαρήγγα, ύπάλληλο συμβολαιογραφείου, ως ταμίας.

Ο Παναγιωτάκος όμως κατόρθωσε άργότερα να ξεκολληθή. Κατετάχθη στη χωροφυλακή ως ένωμοτάρχης β' τάξεως, έπηρε τόν διπλωμάτη του, έγινε άνθυπομάρχος, ύπομάρχος και σήμερα είναι, παρακαλώ, ύποστράτηγος έ. ά.

Ο Παπαρήγγας δέν ξεκόλλησε. Έμεινε και μετά την διάλυση της «Νέας Σκηνής», ταμίας θιάσου και τώρα είναι στο Βασιλικό Θέατρο.

Και τέλος πάντων ξεκίνησε η «Νέα Σκηνή» για τή Σμύρνη πρώτα - πρώτα. Μά τουρνέ ήταν εκείνη ; Άπό την πρώ-

Ο ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΜΥΣΤΑΙ» ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

τη σκάλα της κατάντησε «μπουλουκι», όπως λένε στη γλώσσα τους οι «θεατρίνοι».

Ο Χρηστομάνος είχε τόσο μεγάλη έπαρσι — με τόν δικό του — για τόν έργο του και για τή φήμη του, ώστε ξεκίνησε χωρίς κανένα δρομολόγιο. Δέν έφρόντισε καν να θρή θέατρο σέ κάθε μέρος. Ούτε άμποιναμένα, όπως λένε στη γλώσσα του θεάτρου, έκανε.

Η «Γιουνάν Ιομύρ», όπως έλεγαν τότε οι Τούρκοι την Σμύρνη, ή διανοσμένη Σμύρνη, ο Ιατρός Ψαλτώφ, ο περιφημός δικηγόρος Μιχαλάκης Άργυρόπουλος, ο έμπνευσμένος ποιητής και μεταφραστής τού Πέρση Σααντή, ο μακαρίτης ο Δάλλας, με τόν «Πανινιόν» του, ο έγκριτος δικηγόρος Άθηνογένης, ο μακαρίτης ο Σεϊζάνης, ο φιλογερός έθνικιστής με την «Άρμονία» του, ο Σολωμωνίδης με την «Αμάλθεια» του, άλλα σωματεία, τόν Προξένιο μας, είναι άλληθια, μάς έκαναν θερμότερη ύποδοχή.

Δεξιώσεις στά σωματεία, τσάγια σέ στίτια, προσφωνήσεις, άπαγγελίες κλπ.

Ξέχασα να σάς πώ, άλληθια, ότι παρακολουθούσα τή «Νέα Σκηνή» ως γραμματέας και διαχειριστής. Έτοίμαζα τόν πρόγραμμα, έγραφα στίς επιχώριες έφημερίδες, έδινά τά έργα στούς Έθραίους, ως έπί τόν πλείστον — σάν γλωσσολόγος, θλέπετε, — λογοκριτής, έχρωνα τούς ταμίας με τά εισιτήρια της θραδίας, έπαιρνα τά μεσάνυχτα την «αυλή», έκανα μισθοδοσία κλπ.

Καλά όλα αυτά. Άλλά θέατρο γιόκ. Με χίλιες δυό προσάθειες κατωρθώσαμε να κλείσουμε τόν «Σπόρτιγγ Κλμπ» — επιχειρήσι φραγκολεβαντική — για όγτώ - δέκα μήνες θραδίες, γιατί είχε προηγούμενο κοντρότο με κάποιον ξένο θιάσο, άφου όμως έν τώ μεταξύ με τις διαπραγματεύσεις, έχασαμε δυό - τρεις μέρες. Τά έξοδα έτρεχαν δέ. Φαντασθήτε: διατροφή, ξενοδοχεία ύπνου κλπ. κλπ.

Άπό την πρώτη θραδιά λοιπόν άρχισε και τόν «μπουλουξιλίκι». Έμφάνισις άφγοος, χειροκρότηματα ένθουσιάζη, ζητωκραυγές... Άποθώσις σωστή. Ο Χρηστομάνος έπαισε από τή χαρά του.

Κοσμάκης όμως λιγοστός. Η άνωτέρα τάξι των όμογενών έν άπαρτία. Πιένα όπως λέμε, άγρια. Τι τά θέτε όμως; Μικρό τόν θέατρο κι' έκανε την έντύπωση πιένας. Βάλε όμως τζαμπατζήδες, λογοκριτική ύπηρεσία, δημοσιογράφους, Έλληνας ύπαλλήλους, άστυνόμους...

Μ' έπερίμεναν στο ξενοδοχείο έναγωνίως να τελειώσω τόν έλεγχο της εισπράξεως, Σάν άκουσαν όμως τις «θλάσεις» τού Ταμείου, που μίλησε με νούμερα, όλοι κατ'όφισαν.

Η προμερία μας εκείνη δέν ξεπέρασε τά διακόσια ελπίρια, με ένα μετζήτι τόν κάθισα. Άν θυμούμαι καλά, καμιά τριανταριά λίρες μόλις έπιασε ακαθάριστες.

— Άκούσατε όμως χειροκρότημα και κακό ! Έκανε ο Χρηστομάνος. Στόν τρίτο ούρανό μάς άνέβασαν.

Την άλλη θραδιά πιδ χειρότερα. Λιγότερος κόσμος. Έπαισε λίρες εισπράξι. Και τις άλλες θραδίες άκόμη χειρότερα.

Μά ο Χρηστομάνος ούτε έμπορος ήταν, ούτε επιχειρηματίας. Ήταν καλλιτέχνης. Ούτε στιγμή δέν έχασε τόν κέφ του. Πήρε μάλιστα την άλλη μέρα την εισπράξι, πήγε στο μεγάλο έμπορικό τού Ξενόπουλου κι' άγόρασε τουαλέτες, ύφασματα για μπρετέδες τών σαλονιών της σκηνής, θάλα κρετόν για σαλόνι φερμέ, λουρίδες για μπριτοόρες, που τόν διάλεξε όλα ένα-ένα με τή δική του αισθητική σέ άρμονικές νυάνς, ειδικά για κάθε έργο τού ρεπερτουάρ, που είχε μέσα στο μυαλό του.

Είχαμε και χαριτωμένα, έννοείται άνέκδοτα. Η Ποθητή, έξαφνα είχε ξεκινήσει από την Άθήνα μαζί μας — δειπνεί με τρία τέσσερα έργα — εις λαυθάνουσιν «κατάστασιν ένδιαφέροντος».

Κάποια μέρα όμως είχε άδιαθεσίες, άπό τις γνωστές, και ο Χρηστομάνος τά κατάλαβε:

— Μ' αυτήν την γκίνια, τής λείει χιουμοριστικά, θρέθηκε και σ' να μου αύξήσης τούς μύστας μου !

— Αυτός θα είναι, κύριε Χρηστομάνε... άμύστακος τού

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΓΑΡΙΔΕΣ ΦΟΥΡΝΟΥ

(Έστάλησαν παρά τού κ. Γεωργ. Κλωνάρη, εκ Πειραιώς)

Πρέπει ή γαρίδες να είναι ή πολύ - πολύ μικρές, ώστε να τρώγονται σάν μαρίδες ακαθάριστες, ή πολύ μεγάλες για να καθαρίζονται εύκολα στο φάγωμα. Να είναι δέ πάντα πολύ φρέσκιες.

Τις πλένουν πρώτα με μπόλικο κρύο νερό και τις άραδιάζουν σέ ταψί ή καραβάνα. Κόβουν 2-3 κρεμμύδια φιλά και ένα μάτσο μαϊντανό ή δυό άν είναι μικρά τά μάτσα και τά πασπαλίζουν άπάνω στίς γαρίδες τις άλατοπιπερώνουν καλά και λυώνουν άρκετή ντομάτα με λίγο νερό και άσπρο κρασί και τις περιχύνουν καθώς και με μπόλικο λάδι. Ψήνονται δέ στόν φούρνο επί τρία τέταρτα της ώρας.

ΓΑΡΙΔΕΣ ΣΧΑΡΑΣ

Γιά την σχάρα πρέπει να είναι ή γαρίδες πολύ μεγάλες και τις θάζουν να ψηθούν σέ σιγαή φωτιά σχάρας για να ψηθούν καλά ως μέσα. Άμα ψηθούν έχουν έτοιμάσει σαλαμούρα σέ ένα πιάτο θαθύ, με άλάτι φιλό και νερό — όχι πολύ δυνατή — και ζεστή-ζεστή καθώς είναι κάθε γαρίδα από τή σχάρα την γυρίζουν μιά-δυό φορές μέσα στή σαλαμούρα με πηρούν και στραγγιχτές της θάζουν σέ πιατέλλα.

Αυτό γίνεται για να τις πιάση τόν άλάτι καλά ως μέσα και να μην είναι άνάλατες. Ύστερα τις περιλούουν μέσα στην πιατέλλα με σάλτσα λαδολέμονο και μαϊντανό φιλό.

Πρέπει δέ να φαγωθούν ζεστές-ζεστές όποτε έχουν καλλίτερη γεύσι, παρά κρύες.

ΓΑΡΙΔΕΣ ΤΗΓΑΝΗΤΕΣ



Ήμπορεί να είναι για τηγανήτες και μετρίου μεγέθους, αλλά προτιμότερο να είναι μεγάλες.

Άφου τις πλύνουν με μπόλικο κρύο νερό, τις στρώνουν άπάνω σέ πετσέτες να στραγγίσουν καλά τά νερά τους. Τόν τηγανισμό τους γίνεται μέσα σέ μεγάλο τηγάνι θαθύ με άρκετό λάδι, ώστε να μισοχώνωνται μέσα. Βάζουν δέ λίγες-λίγες σέ στρώσι σάν μαρίδες και με δυνατή φωτιά, ώστε να τηγανίζονται γρήγορα, χωρίς να γίνονται σάν θραστές. Άμα τις θγάλουν δέ από τόν τηγάνι, τις θάζουν άπάνω σέ στρατσόχαρτο και τις άλατίζουν με άρκετό φιλό άλάτι, όπως τις μαρίδες. Τρώγονται δέ μόνον με λεμόνι.

ΓΑΡΙΔΕΣ ΒΡΑΣΤΕΣ

Βράζονται μέσα σέ νερό και άλάτι και μισό ποτήρι ξύδι μαζί. Άμα πάρη θράσι τόν νερό τις ρίχνουν μέσα και άφίνουν να θράσουν έως μισή ώρα άν είναι μεγάλες. Άν είναι μικρές άρκεί ένα τέταρτο. Άφου στραγγισθούν τρώγονται καλλίτερα ζεστές με λαδολέμονο. Κρύες δέ είναι προτιμότερο με μαγιονέζα.

ΕΥΔΟΕΛΗΣ ΚΟΝΤΡΕΣ ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΕΣ

Τις χαράσσουμε όπως τις νεραντζοελής, μετά τις θάζουμε σέ νερό, τόν όποιον άλλάζουμε τακτικά για να γλυκάνουν έως δέκα ήμέρες. Άφου γλυκάνουν και ξεπικράνουν τις θάζουμε 24 ώρες μέσα σέ άρμη. Μετά από 24 ώρες τις θγάζουμε και τις θάζουμε σέ ξύδι άλλες 24 ώρες. Τέλος τις ρίχνουμε μέσα σέ λάδι και τις σερβίρουμε μαζί με τόν λάδι τους.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α, Ά. Αθήναι.

λέει ο μακαρίτης ο Ζήνων.

Την τρίτη όμως θραδιά — Στη Σμύρνη πάντα — γίνεται ένας τρομός σεισμός την ώρα της παραστάσεως. Η σιδερένιες κολώνες της σάλας πήγαν κ' ήρθαν σάν τις μαρμαρένιες κολώνες τού άνακτόρου τών Φιλισταίων, που τις γκρέμισε ο Σαμφών, όταν μεγάλωσαν τά μαλλιά του. Όπου φύγει - φύγει πειά οι θεαταί. Πανικός και στοιμωξιά στην έξοδο. Τότε και ή καύμένη ή Ποθητό από την τρομάρα της άπαλλάσσεται προώρως τού... καρπού της κοιλίας της κι' έτσι δέν αύξήθηκε ο άριθμός τών μυστών και άμυστάκων.

Άφου τελειώσαμε τις παραστάσεις της Σμύρνης, τού δώσαμε για τή Θεσσαλονίκη με την «Ολύμπια» τού Χατζη-νταούτη.

Μά κι' εκεί τά ίδια. Θέατρο δέν ύπήρχε και ή «Νέα Σκηνή» έδωκε μερικές παραστάσεις στή μύρα τού Νιόνιου τού Λάπου, στην παραλία, που έπαιζε μιά κομπανία μεγάλη από Ούγγαρέζες βιολιτζίνες, ή όποιες έπαιτα από κάθε κομμάτι — κι' αυτές, ήταν, άλληθια, κ ο μ μ α τ ι α — κατέβαιναν από τόν παλκο-σένικο στή σάλλα, για να κάνουν «κέτα» μαζεύοντας με τόν πιατάκι «γροσάκια» και «καρτάκια ή και μετζήτια, έστιν ότε, από τούς «καψωμένους».

Η εισπράξις, φυσικά, έσημείωσαν κι' εκεί μικροτερα νούμερα. Δεκαπέντε λίρες τή θραδιά. Κι' εκεί όμως ο Χρηστομάνος με την «καθαρά πρόσοδο» τού στην τσέπη, έγύριζε όλη μέρα στό Τσαρσί, στόν Στάιν, στό Τίριγγ και τουάελασε τουαλέτες και ύφασματα.

Άρμό λοιπόν πάλι για τή Μυτιλήνη και πάλι τά ίδια. Στό θεατράκι κάποιου μουσικοφιλολογικού σωματείου έδωκε καμιά δεκαριά παραστάσεις. Κι' εκεί στην πατρίδα της Σαφούς, άποθώσις ήθικη. Άλλά και ταμιακή... ξεθώσις.

Και πάλι δρόμο για τήν Καβάλλα, τή χρυσορρόα Καβάλλα. Η Άλάσκα τών όνείρων τού Χρηστομάνου ήταν ή Κωνσταντινούπολις. Έστήριξε πολλές έλπίδες στόν συμπαθέρο τού τόν Εγγενίδη, που είχε πάρει τήν κόρη του ο άδελφός του ο Μάξ, τόν μεγάλο και τρανό και παντοδύναμο εκεί τότε Εγγενίδη.

Μά έλα που ή κακοτυχίες της Σμύρνης, της Σαλονίκης και της Μυτιλήνης δέν τού επέτρεπαν να πάη κατ' εύθειαν στην Πόλη ; Ήταν ύποχρεωμένος να πάη με... προσεγγίσεις.

Στην Καβάλλα όπωσδήποτε άνακου φίσθηκε κάπως. Έπεσαν με τά μουτρα οι μεγάλοι Πρωτόπαπας, Λαμπρίδης, Μπουφέντης, Φεσαίοι — πολυάριθμο σούρμιο από Φεσαίους — Γρηγοριάδης, Σπόντης κι' έκλεισαν άμποινα-μένα για καμιά δεκαπενταριά παραστάσεις.

Και προσκλήσεις δεξιά κι' άριστερά. Τσάγια, γεύματα στόν κήπο τού 'Ηρακλέους (Φέσσα). Πρό πάντων δέ στής Μαντά Βήξ.

Ο Βήξ, μεγάλος καννέμπορος της Καβάλλας, ήταν και πρόξενος της Αυστρίας, ο δέ Χρηστομάνος, ήταν πρώην Ιδιαίτερος γραμματέας της τραγικής αυτοκρατορίας της Αυστρίας Έλισάβετ, ύπήκοος Αυστριακός με τόν τίτλο θαρώνου και άυστριακό παράσημο.

Από την Καβάλλα πήγαμε στή Δράμα. Κι' εκεί ή «Ν. Σκηνή» θρήκε όπωσδήποτε καλή ύποστήριξι από τούς τσορμπατζήδες, όπως έλεγαν τότε τούς πλούσιους, γιατί σέ χρόνια περασμένα έδιναν ύποχρεωτικώς «τσορμπά» στόν στρατό, έν είδει φορολογίας.

Ανασκουμπώθηκαν πρόθυμα ο Δεϊμερτζόγλου, ο Μιχαήλος ο Φέσσας, οι γιατροί Βάντης και Παπαλούδης κλπ.

Με τόν τράινο κατόπιν ξεκίνησαμε για την Ξάνθη. Μας τρέλαιναν όμως τά σιδηροδρομικά. Φαντασθήτε να ταξιδεύουν κάπου σαράντα άνθρωποι με τά θεσιάρια και τά σκληνικά της «Νέας Σκηνής».

Έκει πάλι έπαιξαν σημαντικό ρόλο οι όμογενείς. Οι άδελφοί Ζερβουδάκη, ο Σάρικας, ο Ιατρός Χελίμογλου και Σία.

Η «Αλκηστις» όμως, ή «Λουκαντιέρα», τόν «Άριστερό χέρι», ή «Γκαρσονιέρα», ή «Νύφη μου», ο «Μπρινιόλ και ή κόρη του» δέν άρεσαν, ως έργα.

— Μά τί έργα θέλετε να παίξουμε ; τούς παρατηρεί ο ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Β' και τελευταίο μέρος.

ΑΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΓΩ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΑ!

Η ΤΑΝ μεσάνυχτα, όταν ο Μισέλ Μπρασιέ ξύπνησε απότομα από ένα τηλεφώνημα. Με τη ζάλη του ύπνου ακόμη στο κεφάλι, άκουσε τη ραγισμένη και τραγική φωνή του φίλου του Πώλ Γκερλέν που τον καλούσε κοντά του και τον ικέτευε να τρέξει γρήγορα στο σπίτι του. Ο Πώλ ήταν αδελφικός του φίλος. Ο Μισέλ λοιπόν δεν του ζήτησε καμιά εξήγηση. Ντύθηκε θιαστικά κι' έσπευσε άμέσως να τον συναντήσει.

Ο Πώλ τον δέχθηκε στον προθάλαμο του διαμερίσματός του. Πριν προφέρει μιά λέξη, ο Μισέλ κατάλαβε ότι ξμπαινε στην ατμόσφαιρα ενός δράματος. Κ' είτε γιατί ήταν παραπολύ ευαίσθητος, είτε γιατί δεν είχε την συνείδησή του καθαρή μπροστά στον φίλο του, άρχισε να τρέμει σύγκορμος από την αγωνία και τον φόβο.

— Είπε τρομερό!... Τρομερό!... ψιθύρισε ο Πώλ. Μόλις είχα γυρίσει από το ταξίδι.

Ο Πώλ δεν είχε θγάλει ακόμη το έπαινόφορο του. Κ' η θαλίτσα του θρικόταν σε μιά γωνιά του δωματίου. Το πρόσωπό του, που είχε μαραθρή πρόωρα από μιά σκληρή ζωή στις αποικίες, ήταν παραμορφωμένο από την απόγνωση. Και κύτταζε μ' ένα απελπισμένο βλέμμα τον φίλο του σαν να ήταν ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που μπορούσε να τον βοηθήσει.

Μά δεν μπορούσε να του εξηγήσει τί είχε συμβεί. Το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να ψιθυρίσει:

— Έλα να δής...

Πήρε λοιπόν από το χέρι τον Μισέλ και τον ώδηγησε στον κοιτώνα του, όπου βασίλευε μιά απερίγραπτη άκαταστασία. Κάτω από πάτωμα ήταν σωριασμένο κι' ακίνητο το σώμα μιάς γυναίκας.

— Έτσι την βρήκα μόλις μπήκα στο δωμάτιο, έδω και λίγη ώρα... εξήγησε ο Πώλ με μεγάλη δυσκολία. Σέ κάλεσα λοιπόν... για να ειδοποιήσεις την αστυνομία και για να φροντίσεις... για όλα αυτά. Έγώ... δεν έχω πειρά δύναμεις.

Κι' ξανατλημένος, σωριάστηκε σε μιά καρέκλα με το πρόσωπο μέσα στα χέρια του, κλαίγοντας με λυγμούς, άθορυβα. Δεν μπορούσε να καταλάβει, να πιστέψει ότι εκείνη η νεκρή γυναίκα ήταν η αγαπημένη του Γαβριέλλα, η γυναίκα του, που γι' αυτήν είχε θυσιάσει την ύγεια του, την οικογένειά του, τα πάντα!

Ο μεγάλος πόνος του τον είχε τρελλάνει. Μά ήταν αλήθεια; Αλήθεια; Είχαν δολοφονήσει την Γαβριέλλα; Είχε ασπιάσει τόσο πολύ που δεν πρόσεχε διάλου στην παράξενη συγκίνηση του φίλου του.

Ο Μισέλ, με δάκρυα στα μάτια, με μιά θάσθαχτη αγωνία στην καρδιά, είχε σκύψει επάνω από την ακίνητη Γαβριέλλα που την είχε αγαπήσει κι' αυτός τρελλά και

κύτταζε με φρίκη στον τρυφερό λαιμό της, τὰ δχη του στραγγαλισμού.

Μά το χειρότερο από όλα ήταν ότι ο Μισέλ ήξερε τι είχε συμβεί, το ήξερε από ημέρες. Τον τελευταίο καιρό η Γαβριέλλα του είχε πει:

— Ο Ροζέ με φοβερίζει ότι θα με στραγγαλίσει, αν τον παρατήσω... Μά εγώ θέλω να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία... Δεν μπορώ πειά να άπατώ τον Πώλ, από την ημέρα που ήρθα... Έχω φοβερές τύψεις! Έσύ όμως φταίς για όλα αυτά, Μισέλ, έσύ! Έσύ με κατέστρεψες! Έσύ είσαι ο ένοχος!... Μά σένα πρώτα άπάτησα τον Πώλ!... Έσύ με παρέσυρες στην αμαρτία!... Έσύ είσαι υπεύθυνος για όλα!...

Κ' ήταν αλήθεια. Ο Μισέλ θυμώταν ότι έδω και λίγα χρόνια ο Πώλ είχε φύγει για την Ίνδοκίνα, για να έργασθαι εκεί κάτω σ' ένα υποκατάστημα της εταιρείας του και να εξασφαλίσει μιά πιο άνετη ζωή για την Γαβριέλλα. Μά δεν μπορούσε να την πάρει μαζί του. Η Γαβριέλλα δεν θα άντεχε στα τροπικά κλίματα...

Επρεπε λοιπόν να την εμπιστευθεί σε κάποιον και φυσικά ζήτησε από τον Μισέλ, τον αδελφικό του φίλο, να την προσέχει και να της κρατάει συντροφιά. Τού είχε απόλυτη εμπιστοσύνη.

Ο Μισέλ είχε δεχθεί αυτήν την φροντίδα. Ήταν πλούσιος κι' άνωπανδρος. Πολλές φορές μάλιστα έβγαζε χρήματα στην Γαβριέλλα, όταν άργουσαν να φύγουν τα έμβασματά του Πώλ. Έτσι, έβγαζε μαζί της μερικά μήνες σαν καλός και πιστός φίλος. Κι' έπειτα, μιά ημέρα κατάλαβε ότι την αγαπούσε και δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον παρρησιόμο.

Γονάτισε και της άνοιξε την καρδιά του, έγινε φίλος της. Μά σε λίγο συνήθε. Διέκοψε λοιπόν να την τρυφερή σκεπή. Μά την Γαβριέλλα και προσπάθησε να ξεραση το σφάλμα του. Έκείνη όμως είχε συνήθεισει τώρα στην άσπαρξία κι' όταν έμεινε χωρίς έρωτα, έμπλεξε μ' έναν ύπνο κι' άνοιξε τοπο νέο, τον Ροζέ που δεν άργησε να γίνη τρυφερός φίλος της. Ο Μισέλ προσπάθησε να τον διώξει από κοντά της, μά δεν κατάφερε να τὰ θγάλησει μ' εκείνον τον τρελλό.

Σ' αυτό το μεταξάναγκυρισε ο σύζυγος. Ο Ροζέ, πεισματάρης, όπως ήταν, δεν θέλησε ν' αφήσει ήσυχη την Γαβριέλλα κι' ο Μισέλ άρχισε να ζή με την αγωνία, ότι ο φίλος του θα τὰ μάθαινε όλα.

Ο Πώλ δεν έμεινε διαρκώς στο Παρίσι. Κάθε τόσο έβγαζε για την Χάαρη ή την Μασσαλία, για δουλειές της εταιρείας του. Αυτές ή άπουσίες του έπέτρεπαν στον Ροζέ ένα σωρό τρέλλες που τρομοκρατούσαν την Γαβριέλλα. Την προηγούμενη λοιπόν ημέρα, είχε πη στον Μισέλ, που τον είχε συναντήσει στον δρόμο:

— Δεν άντέχω πειά! Θά τον διώξω!... Ο Μισέλ τώρα φανταζόταν την σκηνή. Ο Ροζέ είχε νηθι ακόμη μιά φορά να εγκαταλείψει την Γαβριέλλα.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)



Γονάτισε και της
άνοιξε την καρ-
διά του...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ



ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου.)

«Η υιοθεσία του από τον Λεόν Ζερβάλ δεν είχε παρὰ ξινός τύπος, σκεφτόταν ο 'Αντουάν. Δικαισθητικά αυτό το παιδί μοι ανήκει. Η κόμησά είναι πολύ τίμια για να θελήσει να μου το πάρει και να μη νομιμοποιήσει την γέννησή του. Αν μπορούσα να την πείσω και να παντρευτώ μαζί της, δεν θα ήσαν όλα χαμένα. Τὰ εκατομμύρια του κόμητος ντ' Αρκιζάν τότε θαρχόντουσαν σε μένα.

Μ' αυτές τις διαθέσεις ο 'Αντουάν έφτασε στο μέγαρο του πάρκου Μονσώ.

Η κατοικία της Ρόζας είχε γιορτινή όψη. Η Ειρήνη και ο σύζυγός της ξαναγύριζαν από ένα μεγάλο γαμήλιο ταξίδι. Η νεαρή κ. Ντυτίλ, η όποια ήταν σε κατάστασι έγκυμότητας πολύ προχωρημένη, ήθελε να γεννήσει κοντά στη Ρόζα.

Θά είσθε εύτυχής, κυρία κόμησά, είπε ο 'Αντουάν στην τελευταία, μόλις την πλησίασε. Η κόρη μου πέθανε και ή μισή από την περιουσία της ξαναγύρισε στους συγγενείς της μητέρας της. Ο κ. Λεόν Ζερβάλ μοι πήρε την δική μου. Είμαι σήμερα φτωχός άθλιος, χωρίς τίποτε, εγκαταλειμμένος απ' όλους...

Τὰ μάτια της Ρόζας πετούσαν άστραπές.

Είχα όρκιστη να σάς συγχωρήσω υπό τον όρο να μη ξαναπαρουσιασθήτε μπροστά μου είτε με φωνή θαθεία, γεμάτη πάθος και άπειλή. Γιατί έρχόσαστε να μ' έρεθίσετε;... Γιατί έρχόσαστε να μου θυμίσετε με την φριχτή παρουσία σας, ότι σάς άπομένει ένα ίχνος ύποληψως και τιμής;... Ότι είσθε ελεύθερος; Ότι ζήτε τέλος;

Ο 'Αντουάν φοβήθηκε... Μά δεν άντιμίλησε και καθώς ήξερε καλά τη Ρόζα, προσπάθησε απεναντίας να την μαλακώσει...

Είσθε σκληρή που μοι μιλάτε έτσι, τραύλισε με φωνή τρεμάμενη. Ποδοπατάτε έναν άνθρωπο που θρίσκειται κατάγης. Δεν είναι καλό αυτό, δεν σάς ταίριαζει!

Η Ρόζα άνατρίχιασε άσίδόρατα. Ο 'Αντουάν τό πρόσέξε αυτό και ξαναείπε:

— Αν ξέρατε πόσο δυστυχισμένος είμαι! Πόσο ύποφέρω! Δεν έχω πειά τίποτε, απόλύτως τίποτε στον κόσμο! Μοι φαίνεται πως είμαι ένας ξένος μέσα στο ίδιο μου το σπίτι. Σεις που είσθε τόσο πονετική για όλους, δεν θα μ' εὐπλαγχνισθήτε;

Η Ρόζα νόμιζε πως θα της ζητούσε να μεσολαθήσει στον Λεόν Ζερβάλ για να του εγκαταλείψει η τελευταίος τίποτε ύπολείμματα από την περιουσία που του είχε πάρει.

Τι θέλετε; τον ρώτησε απότομα. Μιλήστε!

— Α! φώναξε ο 'Αντουάν, ήξερα πως είσθε καλή, αξιολάτρευτα καλή... Δεν θά μπορούσατε ποτέ να μαντέψετε πόσο θά σάς λατρεύω γονατιστός ως την τελευταία μου στιγμή, πως θα φιλώ τὰ ίχνη των βηματών σας, τί σκλάβος σας τυφλός και άφωσιωμένος θα είμαι. Άλλοτε, φαινόσαστε πως καταλαβαίνετε τον χαρακτήρα μου, και ή ιδέα να τον ύποτάξετε και να τον νικήσετε, σάς γοήτευε... Σήμερα, κάνετε κάτι περισσότερο άκόμη: θέλετε να μ' εξαγνίσετε, να με παρηγορήσετε, να με κάνετε καινούργιο άνθρωπο!...

Ω! να είσθε εύλογημένη!

Η Ρόζα όμως μόλις τον άκουγε... Μά τὰ μάτια στρογγυλεμένα, με τὰ χείλη σφιγμένα, με ρουθούνια παλλόμενα τον κύτταζε, έχοντας άποτυπωμένο στην όψη της ένα αίσθημα άηδίας και καταπλήξεως:

Τέλος, μη μπορώντας να κρατηθή, φώναξε:

— Έξηγηθήτε; Τι σημαίνουν όλες αυτές η φλυαρίες; Τι θέλετε να πείτε;

— Μά... θά ήθελα να δεχθήτε να γίνω ο πατέρας του μικρού Ζάν... και έτσι, άποδίδοντάς μου μιά πατρότητα που μοι ανήκει να μου ξαναδώσετε και την τιμή.

Μόλις η Ρόζα άκουσε τὰ λόγια αυτά, πετάχτηκε άπάνω σαν μιά λέαινα πληγωμένη και περήφανη, μανιασμένη, γεμάτη μίσος και περιφρόνησι, φώναξε:

— Σας άπαγορεύω να προφέρετε το όνομα αυτού του παιδιού, άκούτε; Άθλιε, που ήρθατε να μου θυμίσετε, χωρίς σχεδόν να το συναισθάνεσθε, το πιο φοβερό, το πιο άτιμο απ' τὰ έγκλημάτά σας. Δεν ξέρω ποιά είναι η μητέρα αυτού του παιδιού — αυτό άλλως τε δεν σάς άφορά, — μά πατέρας του είναι ο Νοέλ Φλαμαρέν, ο μαρκήσιος του Μαρεσταν, ο πιο τίμιος κι' ο πιο μεγαλόψυχος άνθρωπος που υπήρξε ποτέ και αυτό το δυστυχισμένο παιδί δεν θ' άποχήση ποτέ άλλον πατέρα εκτός απ' αυτόν!...

Τὰ τελευταία αυτά λόγια, που η Ρόζα τὰ πρόφερε μ' έναν αφάνταστο έρεθισμό, κέντρισαν τὰ πιο κακά ένστικτα του 'Αντουάν, και τον έκαναν να ξεχάσει την άπάρασι που είχε πάρει να ενεργήσει με πονηρία κι' έπιδεξιότητα.

Ο θρωμερός χαρακτήρας του, έρεθισμένος απ' όλους τούς έξευτελισμούς, που είχε ύποστη, από την εκμηδένισι όλων των όνειρων, υπερίσχυσε.

Είμαι πολύ καλός γιατί ήρθα να σάς παρκαλέσω για ένα πράγμα για το όποιο θά μπορούσα να σάς διατάξω, είπα με τη σειρά του χλωμός κι' άγριεμένος. Ο Ζάν είναι παιδί μου, μοι ανήκει, το θέλω και θά τ' άποκτήσω έστω κι' αν πρόκειται να το πληρώσω με το αίμα μου και τη ζωή μου. Θ' άποδείξω πως είμαι πατέρας του και, για να το κατορθώσω αυτό είμαι έκανός να διαπράξω όλες τις τρέλλες κι' όλες τις ταπεινότητες. Ναι, θά σου το πάρω κι' όταν ο νόμος μου τον παραχωρήσει άνέκκλητα, αν θέλης να ξαναδής το παιδί σου, πρέπει να γίνης γυναίκα μου!...

Γυναίκα σου!... Γυναίκα σου!... Τολμάς ν' άρθρώσεις αυτά τὰ λόγια, έσύ;... Έχεις τό θράσος να προφέρεις έσύ αυτές τις λέξεις «γυναίκα και τιμή»;... Έπικαλείσαι την δικαιοσύνη, την τιμή, την ήθική, έσύ;... Φαντάζεσαι πως είναι δυνατόν ν' άποκτήσης και πάλι οικογένεια, έσύ, ο καταραμένος, έσύ, ο δολοφόνος των δικών σου;... Μά για τούς άθλιους όπως έσύ δεν υπάρχει δάσος άρκετά θαθύ για να κρύψει την ντροπή τους και τις τύψεις τους, δεν υπάρχουν έρμηδες τόσο μεγάλες, ώστε να μπορούν να τούς άπομονώσουν από τον ύπόλοιπον κόσμο!... Και μόνο το άντίκρουμά σου φτάνει για να φέρη συμφορές στους τιμίους! Το άγ, γιγμά σου φέρνει θάνατο... Και έρχεσαι σε μένα, σε μένα που σε ξέρω καλλίτερα από κάθε άνθρωπο στη γή, σε μένα που σε ξεσκέπασα, σε μένα στην όποια άποκάλυψες όλα τὰ μυστικά σου, έρχεσαι σε μένα να προτείνης να ενώσω την ζωή μου με την δική σου; Δεν ψυχολόγησες ποτέ το τρομερό όνομα που πήρα; Κόμησά ντ' Αρζέλ! Θυμάσαι το 'Αρζέλ; Έκεί σκότώσες την άδελφή σου!... Δεν ύποψιάστηκες ποτέ ότι πίσω απ' τ' όνομά μου αυτό, ή έκδίκησι μου και το μίσος μου κρυβόντουσαν πάντοτε;... Πραγματικά, Φλαμαρέν, είσαι τρελλός!

Τρελλός!... Όπως και σ' είσαι ψεύτρα! Δεν μοι δολόγησες μιά μέρα ότι τ' όνειρό σου θά ήταν να ξεψύσσης έναν άνθρωπο που έγκλημάτησε;

Και λέγοντας τὰ λόγια αυτά ο 'Αντουάν, γέλασε σαρκαστικά.

Η Ρόζα σήκωσε πιά ψηλά ακόμα το αγέρωχο κεφάλι της.

— Αγαπώ κάθε τι που είναι μεγάλο, είπε, κ' είμαι γυναίκα που θα συγχωρούσα ίσως κι' ένα έγκλημα, αν υπήρχαν πίσω απ' αυτό μερικά ευγενικά ελατήρια. Μά εκείνα που σ' έσπρωξε να σκοτώσεις την δυστυχισμένη Ίωάννα, άθλιε, αυτό που κινούσε βίλη τη θρωμερή, την άτιμη κι' εγκληματική ζωή σου, ήταν το χρήμα, τα θρωμερά λεφτά!... Για τα θρωμερά αυτά λεφτά έγραψες την ανώνυμη έπιστολή που σκότωσε την μητέρα του Νοέλ, γι' αυτά παντρεύτηκες μια τρελλή, γι' αυτά έγινες τοκογλύφος, γι' αυτά έκλειψες εγκληματικά, την περιουσία της αδελφής σου... Για τα λεφτά πάντοτε άφησες να πετάξουν τον κουινάδο σου στον κοινό λάκκο των φτωχών στο φρενοκομείο. "Αν, έπειδή ήθελα να πετύχην ή παγίδα που σου έστηνα, σου είπα ότι ένας ληστής, δεν θα με φόβιζε, θα έπρεπε να μαντέψης εσύ ποιά φρίκη μου προκαλούσε ο θρωμερός τοκογλύφος του Ροζές, ο κλέφτης του Μαραμπά, ο αηδιαστικός Έξηντα-βελόνης της Καστανιέρ, ο σύζυγος της τρελλής, ο δολοφόνος του 'Αρζέλ, ο κτηνάνθρωπος τέλος που λέγεται Άντου-άν Φλαμαρέν.

Προφέροντας τα λόγια αυτά, η Ρόζα, ξμιαζε με το άραι-ότερο άγαλμα της περιφρονησεως και του μίσους.

Με το κορμί ριγμένο προς τα πίσω, με τα χείλη άναση-καυμένα, τρέποντας δό-κλινη από όργη και άη-δία, φαίνονταν σαν την πιο δυνατή και πιο άγνη που έθλεπε κι' εγώ δεν ξέρω ποιά τερατώδη βεβήλωσι.

Η όργη και η λύσσα του Άντουάν δεν είχαν πειρά. Σηκώθηκε όρ-θιος και είπε:

— Με άφηψάτε! Δεν αίσθάνεσθε για μένα ούτε τον οίκτο που θα σας προ-καλούσε ένα σκυλί που ψοφάει στον δρόμο. "Ε, λοιπόν, έστω, αντίο! Μά μη χαϊρόσατε! Δεν θα εξαφανιστώ έτσι εύκολα από τη ζωή σας... Θέλω να ταράξω τους νέους σας έρωτες... "Ω! μὴν κοκκινίζετε, διάβασα μέ-σα στην καρδιά σας και ξέρω γιατί η έχθρότης σας είναι τόσο άδυσώπητη κι' η έκδική σας τόσο τρομερή. Είπε περιττόν ν' άρνθητε κι' να διαμαρτυρηθήτε... Μά όπως σπα-ράσσετε την ψυχή μου και γι' αυτό θα σπαράξωθαθεί την καρδιά του Λεόν Ζερβάλ και τη...

Η Ρόζα τον διέκοψε άγρια.

— "Εγώ, είπε, δεν σέ φοβόμαι. Μά αν άγγιξης έστω και μια τρίχα από το κεφάλι εκείνου, αν πλησιάζης ποτέ δι, τι άγαπάω... "Ω! άθλιε!... θα...

Ο Άντουάν σάρκασε φριχτά.

— "Ε, λοιπόν!... τί θα κάνετε, ώρα μου έρωτευμένη!... Έλάτε... μιλήστε!

— Θα ξεχάσω τον όρκο που έδωσα στην κόρη σου, ή ό-ποια πέθανε απ' τα εγκλήματά σου, θα ξεχάσω τον λόγο μου, θα τα ξεχάσω όλα... Έχω μάρτυρας, έχω αποδείξεις, θα σε καταγγείλω, θα σε κατηγορήσω ότι δολοφόνησες την αδελφή σου και θα με πιστέψουν!

— Ποτέ! Έν πρώτοις το σασκάκι δεν τό ανακάλυψε ή δικαιοσύνη, αλλά ή κόρη μου, ή όποια είναι νεκρή και δεν θα μιλήσει. Ο κ. Ντυτέλ δεν θα με κατηγορήσει, έγινε πολύ αδύνατος γι' αυτό... Θα πω ότι αυτό το παληοσάκκακο τό επινοήσατε σεις και ο Λεόν Ζερβάλ που με καταδιώκετε με τό άδυσώπητο μίσος σας. "Όσο για τους μάρτυρας, οι ό-ποιοι άκουσαν όσα είπα σπύτι σας δεν θα τους πιστέψουν. Παραμιλούσα και είναι γνωστόν ότι στα παραληρήματα οι άνθρωποι σπανίως λένε την αλήθεια.

— Μη βασίζεσαι σ' αυτά. Με τη βοήθεια της θελήσεώς μου, θα κατορθώσω να πείσω τους δικαστές να πιστέψουν

τις κατηγορίες μου κι' έτσι τό κεφάλι σου θα πέσει κάτω απ' τό λεπίδι της λαίμητόμου.

Ο Άντουάν ύψωσε τους ώμους του.

— Ναί, είπε, ξέρω ότι είσθε πολύ ώρα κι' ότι μπορεί-τε να φτάσετε στο σκοπό σας, παρ' όλα τα εμπόδια. Μά ξέ-ρω ακόμα καλύτερα ότι αυτή τη φορά θα σωπάσετε, κι' ή καλύτερη έγγύησι που μπορώ να έχω για τη σωπή σας είναι ότι δεν θα θελήσετε ν' άτιμάσετε τό όνομα Φλαμαρέν που θα γίνει και δικό σας...

Πριν ή Ρόζα προφτάση ν' άπαντήσει, ο Άντουάν θρέβη-κε στην πόρτα.

Τήν στιγμή που έτοιμαζόταν να διασχίση τό κατώφλι γύ-ρισε και της είπε:

— Για τελευταία φορά, σάς λέω να σκεφθήτε... "Αν σέ δεκαπέντε μέρες δεν μου έχετε δώσει την άπάντησι που θέ-λω, προσέχετε...

Και, άφοδ είπε τα λόγια αυτά, εξαφανίστηκε.

Η Ρόζα έμεινε κατάπληκτη με τό θράσος του, μά δεν φοβήθηκε:

— Είπε ή τελευταία του προσπάθεια, σκέφτηκε. Δοκίμα-σε νά μ' έκφοβίση... Δεν με ξέρει καλά!...

— "Όσο έπίσης θέλησε να μη φανή, ότι φεύγει έξευτε-λμένο και νικημένος. Είναι τόσο περήφανος!... "Όπασή-ποτε, τί μπορεί να κάνει έναντιόν

δελός, δεν τον φοβάμαι.

Η Ρόζα είχε άδικο.

Ο Άντουάν ήταν δειλός, μά συγχρόνως ήταν τόσο άπολύτως θέσιος ότι ή Ρόζα δεν θα ζητούσε να δημιουργήση σκάνδαλο γύρω απ' τό οικογενει-κό όνομα του Νοέλ, άπτι είχε αποφασίσει να πα-ίξη ένα νέο παιγνίδι, τό τελευταίο του ατόυ.

— Ασφαλώς, έλεγε, ή Ρόζα αγαπάει τον γιό της. "Αν κατορθώσω και της πάρω αυτό τό παιδί, θα την κάνω όπως μου ά-ρέσει.

Κι' από εκείνη την σπυ-γμή, δεν είχε παρά μια ιδέα: ν' άρπάξη τον μικρό Ζαν απ' τη μητέρα του.

Μά τό πράγμα δεν ή-ταν καθόλου εύκολο, γι-ατί ή Ρόζα έθγαυε πολύ σπάνια έξω και έπειδή είχε χειμωναίσει πειρά, πολ-λύ σπάνια πήγαιναν τό

παιδάκι περίπατο.

Όσάόσο ένα μήνα μετά τη σκηνή αυτή, ο Νοέλ, ο Άρ-μάνδος κι' ή Ρόζα θγήκαν έξω με τ' άμάξι. "Επρόκειτο να πάνε να συμπληρώσουν τις άγορές διαφόρων πραγ-μάτων για τον μικρόν άγγελό που ή Είρηνη θα έφερνε έ-λίγο στον κόσμο.

Τίποτε δεν ήταν πολύ άραιο για τό παιδί του παιδιού του Νοέλ, ο όποιος μεθυσμένος από χαρά, θα μπορούσε ν' άναστατώση όλόκληρο τό Παρίσι για να του πάρη όλα τα θαύματα στη μικρή του κούνια, που ήταν κιόλας στη μένη.

Η Είρηνη, που ή πρόσφατη ευτυχία της την κρατούσε ό-κόμα θαμπωμένη, έθγαζε χαριτωμένες κραυγές, που έμπα-ζαν με κελαϊδήματα σε κάθε καινούργια έκπληξη που της έκαναν.

Γιά ν' άκούη αυτά τα έπιφωνήματα, τα δροσερά σαν τό μουρμούρισμα μιας πηγής, ο Άρμάνδος θα έβγαινε τη ζωή του. "Εξ άλλου, ή άγάπη του, μεγαλωμένη, — αν ήταν δυ-νατόν αυτό — από τη χαρά της πατρότητος είχε γίνει λα-τρεία.

Καθισμένος πάντα στα πόδια της νέας γυναίκας, όπτι την άφηνε καθόλου. Τήν περιστοίχιζε με φροντίδες και πε-ριποιήσεις, κι' έχτιζε μαζί της, για τό παιδί που θα του χάριζε, πύργους στην Ίσπανία πιά ώραίους και πιά πολυ-τελείς απ' ό,τι μπορεί να φαντασθί και τό πιά ένθουσι-δες μυαλό.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ

(Μονόπρακτο δραματάκι)

Π ρ ό σ ο π α : Η Έλβίρα Λά Φλέρ. — Ο Γκν ντέ Ζουρ-νταίν. — Η Μαρτίνα. — Ο τραπεζίτης Ροζεντάλ. — Τέσσε-ρες ληστές. — Ο άξιωματικός της χωροφυλακής. — Ο Παν-δοχείς.

Η σκηνή σ' ένα πανδοχείο του Φονταίνεμπλώ, κατά τό 1750. Είπε νύχτα και έχει ξεσπάσει μια άγρια άπριλιάτικη θύελλα. Ξα-φνικά άνοίγει διάπλατα ή πόρτα και μπαίνουν τέσσερες ληστές, σέρνοντας τους τρεις αλμαλώτους τους: Τον παρισινόν τραπε-ζίτη Ροζεντάλ, την άμορφη και διάσημη ήθοποιό Έλβίρα Λά Φλέρ και τη γορή παραμάνη της Μαρτίνα. Ο τραπεζίτης είναι κατώχλιμος και τρομοκρατημένος. Η Μαρτίνα πάλι τρέμει σύγ-κορη από τον φόβο της. Μόνο ή Λά Φλέρ φαίνεται ότι άσσε-δάσει από αυτήν την περιπέτεια.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΗΣ. — Κυρίες και κύριοι, μη φοβάστε!... Δεν θα πάθετε τίποτε. Σταματήσαμε την άμαξά σας και σάς φέραμε έδω γιατί είχαμε μια τέτοια διαταγή...

Λά ΦΛΕΡ. — Άπό ποιόν;

ΛΗΣΤΗΣ. — Άπό τον άρχηγό μας, τον Ζουρνταίν! ΛΑ ΦΛΕΡ. — Α! Τόν ξέρω... δηλαδή έχω άκούσει τό όνομά του πολλές φορές. Λένε ότι είναι ένας ευγενής που πήρε τό κακό δρόμο, ύστερ' από έναν άτυχο έρωτα. Είναι αλήθεια...

Ο ΛΗΣΤΗΣ. — Δεν ξέρω, κυρία... Τό μόνο που ξέρω είναι ότι πρέπει να σάς κρατήσουμε έδω ως την ώρα που θα έρθη... Ο κύριος τραπεζίτης είναι έλεύθερος!... Πρέπει όμως να μάς δώση πρώτα όλα τα λεφτά που έχει μαζί του!...

ΡΟΖΕΝΤΑΛ. — Ληστές!... Ληστές!... Θέλετε να με κα-ταστρέψετε!...

Ο ΛΗΣΤΗΣ. — Διαλέξετε: τό πουγγί σας ή την ζωή σας!

(Ο Ροζεντάλ, πιά χλωμός από πρώτα, σωπαίνει, άμέσως και δίνει τό πουγγί του στους ληστές).

Ο ΛΗΣΤΗΣ. — Θαυμάσια! Και τώρα είσαστε έλεύθε-ρος... Θα έρθτε την άμαξα στην άκρη της γέφυρας...

(Ο Ροζεντάλ ρίχνει μια δειλή ματιά στις γυναίκες κι' έπειτα, θγαίνει, γοήγορα από τη μεγάλη πόρτα του πανδοχείου).

ΛΑ ΦΛΕΡ. — Κι' εγώ; Θα μείνω έδω; Κύριοι ληστές, όρίστε πάρτε όλα τα κοσμήματά μου, τα περίφημα κοσμή-ματα της Λά Φλέρ κι' αφήστε με να φύγω...

Ο ΛΗΣΤΗΣ. — Σας ευχαριστούμε για τα κοσμήματα... Τα δεχόμαστε ευχαρίστως... Δυστυχώς όμως δεν μπορού-με να σας αφήσουμε να φύγετε... Έτσι μάς διέταξε ο άρ-χηγός; μας!

ΛΑ ΦΛΕΡ. — Τί θα με κάνετε λοιπόν;

Ο ΛΗΣΤΗΣ. — Θα σάς κλείσουμε σ' εκείνο εκεί τό δω-μάτιο... (Της δείχνει μια πόρτα δεξιά). — Και θα σάς κλειδώσουμε απ' έξω όσπου να έρθη ο άρχηγός μας...

ΛΑ ΦΛΕΡ. — Τί περιπέτεια!... Μήν κλαίς λοιπόν, Μαρ-τίνα!... Τί φοβάσαι; Θα ήθελα πολύ να δω αυτόν τον Ζουρνταίν, για να του πω από την άνάποδη!...

(Προχωρεί πρώτη και κλείνεται με την Μαρτίνα στο δωμά-τιο που της έδειξαν. Ο ληστής κλειδώνει απ' έξω την πόρτα).

Ο ΠΑΝΔΟΧΕΥΣ. — Ξέρεις τί θα την κάνει ο Ζουρνταίν; Ο ΛΗΣΤΗΣ. — Δεν έχω ιδέαν! Μοφ φαίνεται ότι είναι έρωτευμένος μαζί της από τό θράδυ που την άκουσε να τραγουδά στο Παρίσι...

"Ασκημο αυτό! Πολύ άσκημο!... Η γυναίκες θα τον καταστρέψουν!...

ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ (που παρουσιάζεται στο κατώφλι της πόρ-τας). — Βλάκα! Είσαι φλόαρος σαν καρακάξα!...

Ο ΛΗΣΤΗΣ. — Συγχώρεσέ με, άρχηγέ!... Δεν ήξερα τί έλεν... Η αλμαλώτης μας είναι εκεί, σ' αυτό τό δωμά-τιο...

ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Έμπρός τώρα! Δρόμο!... Κι' έχετε τον νού σας έδω τριγύρω... Έμπρός!...

(Οι ληστές θγαίνουν. Ο Ζουρνταίν ρίχνει τον μανδύα του σε μια καρέκλα. Είναι νέος, όμορφος, κομψός σαν άριστοκράτης).

ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Και τώρα, ώρα μου, οι δύο μας! (Προχωρεί και χτυπάει στην πόρτα του δωματίου.) Άνοιξτε! Άνοιξτε, λοιπόν!...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ (άπό μέσα). — Δεν μπορώ, έξοχώτατε! Μ' έχουν κλειδώσει απ' έξω... Γυρίστε τό κλειδί...

(Ο Ζουρνταίν ξεκλειδώνει την πόρτα, την άνοίγει διάπλατα και άμέσως όπισθοχωρεί κατάπληκτος με μια κραυγή έκπληξης. Από τό δωμάτιο θγαίνει μια γοήγορα καμπούρα, με γυαλιά, τυ-λιγμένη σ' ένα μαύρο έπανωφόρι).

ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Ποιά είσαι εσύ, γορή στρίγγα; Τί θές έδω; Ποι έινε ή κόρη σου;

Η ΓΡΗΛΑ. — Ποι έινε; Δεν ξέρω που είναι αυτήν την στιγμή, έξοχώτατε. Τα άλογα θα τρέχουν πολύ γρήγορα...

ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Ποιά άλογα;

Η ΓΡΗΛΑ. — Της άμαξας! Η κυρία μου πήδησε από τό παράθυρο και πρόφθασε την άμαξα την ώρα που περνούσε τη γέφυρα!...

Πρέπει να τραγουδήση αύριο στο Παρίσι... Δεν μπορούσε, δυστυχώς, να σάς περιμένη... Άφησε όμως έδω τό κοσμήματά της... Νά, είναι εκεί, επάνω στο τραπέ-ζι... Κι' άφησε κι' έμένα, ως θυμω...

ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Έσένα! Έσένα! Τί να σε κάνω έ-σένα! Μά γιατί έφυγε; Γιατί; Θα μου τό πληρώσουν άκριβώς, αυτοί οι τεμπέληδες που την άφησαν να τους φύγη μέσα από τα χέρια!... Και τώρα; Τί να κάνω;... (Πέ-φτει λυπημένος σε μια καρέκλα, μονολογώντας). Άνει-σεύόμουν τόσον καιρό αυτήν την στιγμή!... Α! Πόσο έπι-θυμούσα να την δω, να της μιλήσω, να της εξομολογηθώ

τόν τρελλό έρωτά μου!...

Η ΓΡΗΛΑ. — Τί λέτε, έξοχώτατε, τί λέτε;

ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Ναί, τον έρωτά μου! Καμιά άλλη γυναίκα δεν μ' έκανε να χάσω έτσι τα λογικά μου! Από την ημέρα που την πλησιάζα στο Παρίσι, δεν μπορώ να την ξεχάσω. Μά γιατί με γέλασε έτσι, γιατί έφυγε; Φο-βήθηκε έμένα που την λατρεύω;

Η ΓΡΗΛΑ. — Δεν σάς είπα; Πρέπει αύριο να τραγουδή-ση...

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Κι' εγώ ο άνόητος που ήθελα να την σφίξω στην άγκαλιά μου!

Η ΓΡΗΛΑ. — Μά σάς άφησε τα κοσμήματά της!

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Ποιά; Αύτά εκεί; Είναι ψεύτικα! Τα άληθινά τα έχω έδω, στην τσέπη μου!...

Η ΓΡΗΛΑ (ξεφωνίζοντας). — Θεέ μου! Είναι αλήθεια;

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Μά θέβαια! Ηθέλα να της τα δώ-σω πίσω. Τα πήρα από τό σπύτι της, για να της τα δώσω πίσω κι' να της δείξω έτσι τον ανιδιοτελή έρωτά μου!...

Νά, καλή κυρούλα! Πάρ' τα! Μπορείς να τα δώσης εσύ στην κυρά σου!... Και να της πής ότι ο πιο μεγάλος θη-σαυρός για μένα ήταν ένα φιλί της!...

Η ΓΡΗΛΑ. — Προτιμάτε ένα φιλί της... από όλα αυτά τα πανάκριβα κοσμήματα;

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Τό θέλεις!

Η ΓΡΗΛΑ. — Τί παράξενος ληστής που είσθε!...

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Δεν είμαι ληστής! Δεν πειράζω ως τιμίους ανθρώπους...

Η ΓΡΗΛΑ. — Όλος ο κόσμος όμως σάς θεωρεί ληστή...

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Τί να κάνω;... Δεν είναι εύκολα ιώρα πιά να αλλάξω!

Η ΓΡΗΛΑ. — Πώς! Φτάνει να τό θελήσετε!...

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Μόνο μια γυναίκα μπορούσε να κά-νι αυτό τό θαύμα... Η Λά Φλέρ!

Η ΓΡΗΑ. — Για τη Λά Φλέρ λοιπόν, θά ξαναγυρίζετε στον ίδιο δρόμο ;
Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Ναι ! Για να είμαι αξιός της.
Η ΓΡΗΑ. — Μπορείτε να το όρκισθίτε ;
Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Ναι... Μπορώ ! Μά μόνο μπροστά της !...

Η ΓΡΗΑ. — Όρκισθίτε, λοιπόν !
Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ (έκπληκτος). — Γιατί ;
Η ΓΡΗΑ. — Γιατί ή Λά Φλέρ είναι έγώ !
(Καί με τὰ λόγια αὐτὰ βγάει τὴν περρούνα, τὰ γυναιὰ καὶ τὸ ἐπανωφόρι καὶ παρουσιάζεται λαμποκοπώντας ἀπὸ τὴν ὠμορφίαν της).

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ (σαστισμένος). — Έσεῖς ;... Έλθίρα, εἰσαετέ έσεῖς ; Θεέ μου !...
ΛΑ ΦΛΕΡ (γελώντας). — Έγώ είμαι ! Όλόκληρη !
Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ (ἐξαλλος ἀπὸ τὴ χαρά του). — Άγάπη μου !... Άγάπη μου !...

ΛΑ ΦΛΕΡ. — Έμπρός, γρήγορα ! Πρέπει νὰ φύγουμε !... Όρκισθήκες πὼς θ' ἀλλάξεις ζωή !...

(Άπ' έξω ἀκούεται ἕνα σφύριγμα)
Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Κατάρρα ! Εἶνε τὸ σύνθημα !... Έμ-
χονται οἱ χαροφύλακες !...

ΛΑ ΦΛΕΡ. — Πρέπει νὰ φύγης ! Νὰ σωθῆς !...
Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Άγάπη μου ! Δὲν με νοιάζει παιδί για τίποτε !... Όνειρό μου !... Άγάπη μου !... Δός μου τὰ χεῖλιά σου !

(Τὴν σπίγγει με τρέλλα στὴν ἀγκαλιά του. Άπ' έξω ἀκούγεται ἕνα δεύτερο σφύριγμα).

ΛΑ ΦΛΕΡ. — Πρέπει νὰ σωθῆς !... Θεέ μου !... Συλογίσου τὴ ζωὴ σου !

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Εἶνε δική σου !
ΛΑ ΦΛΕΡ. — Όχι, ὄχι, δὲν θά σ' ἀφήσω ξίσαι...

(Χτυποῦν με δύναμι τὴν πόρτα τοῦ πανδο-
χείου).

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ (ἀτάραχος). — Πότε θά σέ ξαναδῶ ;
ΛΑ ΦΛΕΡ (τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο της). — Δὲν ξέρω... πὼς θά μπορέσης ;

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Αὔριο τὸ θράδυ σὸ Παρίσι !
(Χτυποῦν πάλι τὴν πόρτα)

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. — Έν ὀνόματι τοῦ νό-
μου, ἀνοίξετε !...

ΛΑ ΦΛΕΡ. — Θεέ μου ! Εἶσαι χα-
μένος !... Εἶσαι χαμένος !...

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Τί πειράζει ;...
ΛΑ ΦΛΕΡ. — Μά ἐγὼ θέλω νὰ σωθῆς !
Σ' ἀγαπῶ !...

Ο ΖΟΥΡΝΤΑΙΝ. — Έπὶ τέλους ! Ά-
γάπη μου, αὔριο θά είμαι δικός σου !
(Άνοίγει μιά καταπακτή, στὴ μέση τοῦ πατώματος καὶ γίνε-
ται ἕφαντος. Η Λά Φλέρ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Μπαίνει ἕνας ἀ-
ξιώματιος τῆς χωροφυλακῆς).

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. — Νὰ πάρη ἡ ὀργή !... Ποῦ εἶνε ;
ΛΑ ΦΛΕΡ (δείχνοντας δεξιά τὸ δωμάτιο). — Έφυγε ἀπὸ
ἐκεῖ... ἀπὸ ἐκεῖ !...

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. — Θά τὸν προλάβω ! Θά τὸν πιά-
σω !
(Μπαίνει σὸ ἄδαιο δωμάτιο).

ΛΑ ΦΛΕΡ (πέφτει μισολιπόθυμη ἀπὸ τὸν φόβο της ἐπά-
νω στὴν κλειστὴ καταπακτὴ). — Θεέ μου !... Σ' εὐχαρι-
στῶ !... Σώθηκε δ' ἀγαπημένος μου !...
Α ὁ ἰ α ἰ α.

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΓΕΛΙΟ

"Αν γελᾷς ὅταν σέ δέρνουν, ποτὲ δὲν θά σέ ξαναδείρουν.

Π ο λ ω ν ι κ ῆ

"Απ' τὰ πολλὰ τὰ γέλια, καταλαβαίνεις τὸν τρελλό.

Γ ε ρ μ α ν ι κ ῆ

-ταν γελᾷ τὸ πρόσωπο, δὲν γελᾷ πάντα κ' ἡ καρ-
διά.

Κ ι ν ε ζ ι κ ῆ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Η Α. Μ. Ο ΕΡΩΤΑΣ

"Ένας έραστής μεταχειρίζεται συχνά για νὰ ἀρέσει στὴ φίλη του μέσα τέτοια, πὸν συχνὰ τὰ ἀντιπαθεῖ ἕνας συζυ-
γος.

"Όταν μιά γυναίκα φτάνη νὰ μετανοή για τίς ἀδυναμίες της, εἶνε σάν νὰ περνᾷ ἕναν σπόγγο ἀπὸ τὸν πίνακα τῆς ζωῆς της.

Τόσο περισσότερον ἀγαπᾷ μιά γυναίκα, ὅσο πὸν πὸν πληγώνεται.

"Ένας ἄντρας δὲν μπορεῖ νὰ καυχῆθῃ πὼς ξέρει καλά τὴ γυναίκα του καὶ πὼς τὴν κάνει εὐτυχισμένη, ἀν δὲν τὴν βλέπη συχνὰ στὰ γονάτά του.

(Ο ν. Μ π α λ ζ ἄ κ)

Τί ἀξία ἔχουν τὰ χάδια δυὸ έρωτευμένων, ὅταν δὲν ἐκ-
δηλώνουν τὴν θαυότερη ἀγάπη πὸν νοιώθουν ὁ ἕνας για τὸν ἄλλον ;

(Δ ι δ ε ρ ὀ)

"Ο ἄντρας πὸν κάνει τίς γυναίκες νὰ ξετρελλανιστοῦν για αὐτόν, εἶνε συνήθως ἐκεῖνος πὸν ἀντὶκει σὲ κάποιαν...

(Ο ν. Μ π α λ ζ ἄ κ)

"Ο έρως δὲν εἶνε πλασμένος οὔτε για τοὺς θασιλεῖς, οὔτε για τὸν λαό: οἱ θασιλεῖς ἔχουν πολλές ὑποθέσεις, καὶ ὁ λαός ἔχει πολλές ἀνάγκες...

(Ν τ ἔ Μ π ε ρ ν ι)

— Στόν έρωτα, ὅποιος γιατρεύεται πρῶτος, εἶνε πάντα ὁ... ἀποτελεσματικώτερα γιατρεμένος.

(Λ ἄ ρ ο σ φ ο υ κ ὀ)

"Ο έρως εἶνε μιά τρέλλα πὸν χαρίζει στοὺς ἀνθρώπους τὴν μεγαλειότερη εὐ-
χία πὸν μπορεῖ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἡ ζωή.

(Σ τ ε ν τ ἄ λ)

Οἱ έρωτευμένοι εἶνε περίεργα ὄντα. Οὔτε μαζὺ μποροῦν νὰ μένουν παντοτε-
νᾶ, οὔτε χωριστά: ὅταν μένουν μαζὺ, ἐ-
πέρχεται ἡ συνήθεια κ' ὁ κόρος πὸν κα-
ταστρέφει τὸν έρωτὰ τους. Κ' ὅταν
ζοῦν χωρισμένοι, ὑποφέρουν τρομερὰ ὁ
πὸ νοσταλγία καὶ πόθο.

(Δ ι δ ε ρ ὀ)

Φίλους καὶ έραστὰς πιστοὺς δὲν μπο-
ρεῖ νὰ συναντήσῃ πλέον κανεὶς παρὰ μὲ-
νο... σὸ θέατρο !

(Μ ι ρ α μ π ὀ)

"Αντίκρυσσά ὄλην τὴν σοφία τῶν ἐθνῶν
καὶ σκέφτηκα ὅτι δὲν ἀξίζει ὅσο ἡ γλυκερὰ ταχυπνία τῆς
ἀγαπημένης μου. "Ακουσα τοὺς θαυμασιώτερους λόγους
τῶν μεγαλειτέρων ρητόρων τῆς γῆς, καὶ σκέφτηκα πὼς ἔ-
να λογάκι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς φίλης μου συγκινοῦσε τὴν
ψυχὴ μου πὸν περισσότερο.

(Δ ι δ ε ρ ὀ)

"Η γυναίκες εἶνε ἄγγελοι έφόσον μᾶς ἀγαποῦν. "Όταν
ὁμως ἀρχίσουν νὰ κάνουνε... φτερά, δὲν εἶνε πια ἄγγε-
λοι, ἀλλὰ σώστοι διάβολοι !

— "Ένας φιλόσοφος εἶπε: Τὸ μόνο πλάσμα πὸν δὲν μπο-
ρεῖ κανένας νὰ κατηγορήσῃ εἶνε ἡ γυναίκα, γιατὶ ἔχει ἑ-
λες τίς κακίες καὶ συνεπὼς εἶνε ἐκ φύσεως κακὴ κ' ἀδι-
όρθωτη.

— Τὸ κάκιωμα για τὴν γυναίκα εἶνε ἡ προετοιμασία μὲς
εὐχάριστης ὥρας: τῆς συμφιλίωσης.

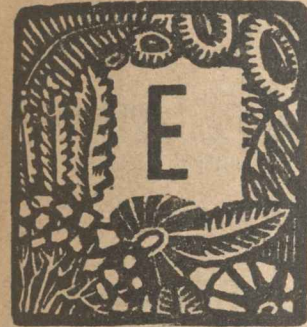
— "Ο έρως εἶνε μιά μέλισσα, πὸν πεθαίνει ἀπὸ τὸ ἴδι-
ο της τὸ κεντρί.

— "Υπάρχουν ἄντρες οἱ ὅποιοι, εἴτε ἀπὸ ἐγωισμό, εἴτε
ἀπὸ ἀδυναμία, δὲν ἀρνούνται τίποτε στίς γυναίκες. Αὐτοὶ,
πολλές φορές, ἐπειδὴ ντρέπονται νὰ ποῦν: «Δὲν μπορῶ,
δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μέσα μου, δὲν ἔχω χρήματα», κα-
ταστρέφονται.

(Ο ν. Μ π α λ ζ ἄ κ)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ



(Συνέχεια ἀπ' τὸ προη-
γούμενο)

ΠΕΙΤΑ ἀπὸ μιά μακρὰ
συζήτησι πὸν ἔγινε μετὶ τῆ
μεγαλειτέρας εὐγένειας, ὁ
πλοίαρχος κατάρθωσε νὰ
πεῖσῃ τὸ νέο νὰ τὸν συνο-
δεύσῃ ὡς τὴ νῆσο Μπουρ-
μπόν, δίνοντάς του τὴν ὁ-
πισχεσί ὅτι, ἀν ἐπέμενε
στὴν ἀπόφασί του θά τοῦ
παρεῖχε κάθε εὐκολία ἐπι-
στροφῆς στὴ Γαλλία.

"Η διαμονὴ τοῦ Μπωντε-
λαῖρ στὸ Μαυρίκιο θάσταξε λιγώτερον ἀπὸ τρεῖς ὅδομάδες,
ἀπὸ τὴν 1 ὡς τίς 19 Σεπτεμβρίου. Στὴ νῆσο Μπουρμπόν, ὁ
Μπωντελαῖρ ἔμεινε καμμιά εἰκοσαρία μέρες. Μά ὅπως ὡ-
μολογοῦσε ἀργότερα σὸ Λεκόντ ντὲ Λίλ, δὲν ἀποθιβάστη-
κε οὔτε μιά φορά στὴν ξηρὰ. "Επρόκειτο τάχα περὶ ἀνίας
ἢ περὶ τακτικῆς προσωρισμένης νὰ κάνῃ ἐντύπωσι σὸν
πλοίαρχο ; "Αγνωστο...

Στίς 17 Ὀκτωβρίου τὸ καράβι τοῦ πλοίαρχου Σῶρ ἐξα-
κολουθοῦσε τὸ δρόμο του πρὸς τὴ Βεγγάλη, χωρὶς τὸ
Μπωντελαῖρ, ὁ ὅποιος εἶχε ἐπιβιβαστὴ σὸν «'Αλκιδῆ» τοῦ
πλοίαρχου ντὲ Μπωσσεζοῦρ, σὸν ὅποιο ὁ πλοίαρχος Σῶρ
εἶχε μεταβιβάσει ὅλα τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ νεαροῦ
ποιητοῦ.

"Ο «'Αλκιδῆς», ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ὕψωνε τὴν ἄγκυ-
ρα μετὶ προορισμὸν για τὸ Μπουρντό.

"Ο ποιητὴς ἐπέστρεψε σὸ Παρίσι κατὰ τίς πρῶτες ἡμέ-
ρες τοῦ Φεβρουαρίου 1824. Κανένα τηλεγράφημα, θέβαια,
σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὅπου ὁ ἐναέριος τηλεγράφος (ὁ ὅποιος
ἄλλως τε προσωρίζεται για τίς ἐπίσημες ἐπικοινωνίες) ἦταν
ὁ μόνος ἐν χρήσει, κανένα τηλεγράφημα δὲν προσηγγεῖλε
τὴν ἀφίξι τοῦ Μπωντελαῖρ στὴν οἰκογένειά του.

Παρουσιάστηκε λοιπὸν ἀπρόοπτα σὸ σπίτι του.
"Α ! ἡ μητέρα του βλέποντάς τον χάρηκε πάρα πολὺ...
Μά δὲν συνέθη, φαίνεται, τὸ ἴδιο καὶ μετὶ τὸν κ. "Ωπικ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Μιά καταγίδα ἡ νύχτη μου ἦταν σκοτεινιασμένη
Ποῦ κάθε τόσο ἦλθα λαμπροὶ τὴν ἔσχιζαν

I

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

Λένε πὼς ἡ προβλεπτικότητα εἶνε μιά ἀρετὴ. "Ωστόσο,
ποῖα ἀνθρώπινη προβλεπτικότης μπορεῖ νὰ σταθῇ χωρὶς
τὴ βοήθεια τῆς τύχης ; "Οχι μόνον ἡ πράξις μας, ἡ
πὸ λογικὴς ἔχουν συνέπειες πὸν καταστρεπτικὴς, μὰ καὶ
συχνὰ τ' ἀποτελέσματά τους εἶνε ἀντίθετα αὐτῶν πὸν πε-
ριμένουμε.

"Ετσι ὁ Μπωντελαῖρ, παρ' ὅλη τὴ θία πὸν εἶχαν χρησι-
μοποιήσει για νὰ τοῦ ξεριζώσουν τὴν ἀπόφασί του ν' ἀ-
φοσιωθῇ στὴ φιλολογία, ξαναγύρισε σὸ Παρίσι μετὶ τὴν ἀ-
πόφασί αὐτὴ ἀκόμα πὸν θαθεῖα ριζωμένη μέσα του. Στὴν
ἐξορία καὶ στὴ μοναξιά, ἡ θέλησί του εἶχε σκληρυνθῇ, ὁ-
πως καὶ τὸ κορμὶ του εἶχε κερδίσει σ' εὐρωστία καὶ δύνα-
μι... "Ο έρως εἶχε γίνῃ ἄνδρας, κ' ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ
εἶχε συντελεσθῇ για νὰ κερδίσῃ ἡ φιλολογία ἀπὸ τὴν ὁ-
ποία ἤθελε νὰ τὸν ἀποτρέψουν. "Ετσι, ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά
τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο εἶχε ἀποτύχει οἰκτρὰ σὸ σκο-
πὸ του.

Στίς 9 Ἀπριλίου 1842, δυὸ μῆνες μετὰ τὴν ἐπιστροφή
του, ὁ ποιητὴς ἦταν πια ἐνήλικος, καὶ ἀπὸ τὸν ἐπόμενον
Ἰούλιο, ἡ ρῆξις μετὶ τὴν οἰκογένειά του εἶχε συντελεσθῇ.

Μόλις τελέωσαν τὰ νόμιμα δικαιώματά του, ὁ στρατη-
γὸς "Ωπικ, τυπικὸς πάντοτε, ἔκανε μόνος του σὸ θετὸ γυῖο
τοῦ τὸν ἀπολογισμὸ τῆς διαχειρήσεως τῆς περιουσίας του.
Τὰ ἀγαθὰ πο' ἔμειναν ὡς τότε ἀδιαίρετα μετὰ τοῦ Κάρ-
λόου καὶ τοῦ ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ του Κλώντ, δικαστοῦ
τῶρα σὸ Φονταινεμπλώ, μοιράστηκαν. "Ο Κάρλος πὸν διαζό-
ταν, ὅπως φαντάζεται εὐκολὰ κανεὶς, νὰ πάρῃ τὸ μερίδιό
του τῆς κτηματικῆς κληρονομίας, πούλησε ἀμέσως ἕνα
τμήμα τῶν κτημάτων του τοῦ Νεῖγύ.

"Ετσι ἔπρε στὰ χέρια του 75.000 φράγκα τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης. ("Ενάμιση περίπου ἑκατομμύριο σημερι-
νὲς δραχμές). Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ μιά ἰδέα τοῦ ποι-
ητοῦ κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη τῆς ζωῆς του. "Ηταν, ὅπως
πολλές φορές ἐπαναλάθαμε, ἕνας νέος καλῆς οἰκογε-
νείας.

"Ετσι μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ εὐκολὰ τί σκεφτόντου-
σαν γι' αὐτὸν οἱ σύντροφοί του. "Αν ὁ Μπωντελαῖρ ἦταν
κοσμικός, ἡ περιουσία του θά μπορούσε νὰ διευκολύνῃ τὸ
ντεμποῦτο του. Μά, σὸς φιλολογικοὺς κύκλους ὅπου σύ-
χναζε, γιατὶ συχναίνονταν τὰ σαλόνια, τὸν ἐξημίανε. "Ως
πρὸς αὐτό, ἡ ἀπόφαις τῶν φιλολογούντων δὲν ἔχουν πολὺ
μεταβληθῇ καὶ σήμερα ἀκόμα. "Η περιουσία δίνει ἕνα εἰ-
δος ἐξευτελιστικοῦ γοήτρου σ' αὐτοὺς πὸν τὴν ἔχουν, δηλα-
δὴ ἐνὸς ὅλοι τὴ ζηλεύουν κρυφά, συγχρόνως τὴν περιφρο-
νοῦν.

"Ο Μπωντελαῖρ, κ' ὅταν ἀκόμα ἔπρεπε στὴν ἐνδεῖα δὲν
κατάρθωσε ποτὲ νὰ μεταβάλῃ ἐντελῶς μέσα σὸν κύκλο
τῶν φίλων του τίς ἐντυπώσεις τοῦ 1842 καὶ 1843. Γι' αὐτό
σὸ σημείωμα πὸν ἔγραψε για τὸν ποιητὴ μετὰ τὸν θάνα-
τό του ὁ Θεόδωρος Μπανθίλ, ὁ ὅποιος εἶχε γνωρίσει τὸν
Μπωντελαῖρ στὴν ἀρχὴ τῆς φιλολογικῆς του σταδιοδρομίας,
γράφει πὼς «ἔγινε φτωχὸς, ἀφοῦ ὑπῆρξε ἐξαιρετικὰ
πλούσιος».

Σχετικῶς ὁ σύγχρονός μας συγγραφεὺς Μαρσέλ Μπου-
τερόν πὸν ἔφερε ἕνα σωρὸ πράγματα για τὰ ζητήματα τῆς
κοινωνικῆς οἰκονομίας κατὰ τὸ πρῶτο ἡμισιο τοῦ 19ου αἰ-
ῶνος, ἐφέλκεται τὴν προσοχή μας σὸ ἐξῆς : ἀν ἡ ἱκανο-
ποίησις τῶν πὸν σπουδαιῶν ἀναγκῶν κατὰ τὴν ἐποχὴ για
τὴν ὅποια μιλάμε ἦταν πολὺ πὸν φτηνὴ ἀπὸ σήμερα, ἀντι-
θέτως ἡ πολυτέλεια πληρωνόταν πολὺ πὸν ἀκριβὰ : ἡ μάλ-
λον δὲν ὑπῆρχε ἡμιπολυτέλεια, πολυτέλεια μηχανοποιημέ-
νη. "Απ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ὁ Μπωντελαῖρ πὸν εἶχε τόσες
δρῆξεις, ἦταν λιγώτερο πλούσιος ἀπὸ ἕνα σημερινὸ νέο
πὸν θά εἶχε τὴν ἴδια περιουσία. Πάντως, ὑπάρχουν ἐξοδα,
ὅπως τὸ δέσιμο τῶν βιβλίων πὸν ἀποτελοῦν σήμερα πολυ-
τέλεια καὶ για τὰ ὅποια, κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα, ἐ-
παρκοῦσαν μικρὰ ποσά. "Ο Μπωντελαῖρ, ἀκόμα καὶ στίς
ἡμέρες τῆς φτώχειας του, ἔδενε πολυτελῶς τὰ βιβλία του.

"Η φευγάλα τοῦ Μπωντελαῖρ ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἐ-
στία ἦταν ἄμεσο ἐπακόλουθο τοῦ διακανονισμοῦ τῶν περι-
ουσιακῶν ζητημάτων.

"Όλα καθιστοῦσαν αὐτὸ τὸ χωρισμὸ ἀναπόφευκτο : ἡ ἀ-
νυπομονησία πὸν αἰσθανόταν ἀπὸ καιρὸ ὁ ποιητὴς νὰ ὑπο-
κύπτῃ σὸς νόμους ἐνὸς σπιτιοῦ ὅπου ἔτρωγαν σὲ ὀρι-
σμένες ὥρες, ὅπου ἡ νυχτερινὴς ἐξοδὸς καὶ ὁ ὕπνος τὸ
πρῶτ' ἀποτελοῦσαν σκάνδαλο ὁ αὐστηρὸς τόνος τοῦ στρα-
τηγοῦ "Ωπικ πὸν φαίνονταν νὰ μνησικακῇ ἐναντίον τοῦ θε-
τοῦ γυιοῦ του για τὴν χρεωκοπία τοῦ παιδαγωγικοῦ του συ-
στήματος, οἱ στεναγμοὶ τέλους τῆς κ. "Ωπικ καὶ τὰ γλυκὰ
δακρυσμένα μάτια της.

"Ο γυιὸς αὐτὸς πράγματι, ἀγαποῦσε τὴ μητέρα του μετὶ
τὸν τρόπο του καί, μολοντί, τὴν θασάνιζε, δὲν ἤθελε, ἐ-
γωιστῆς καθὼς ἦταν, νὰ παρακολουθῇ τὸν πόνο της γιατὶ
ὑπέφερε κ' ὁ ἴδιος.

"Ο Μπωντελαῖρ ὁμως δὲν ἔφυγε φανερά ἀπ' τὸ σπίτι
του. Τὸ ἔσκασε κρυφά, ἀφήνοντας στὴν κ. "Ωπικ ἕνα ση-
μείωμα. "Η ἀπόδρασις αὐτὴ εἶχε τὴ δικαιολογία της. "Ο
ποιητὴς γράφει κάπου, σὲ μιά στιγμὴ πὸν ἡ εἰλικρίνεια νί-
κησε τὴν περηφάνειά του, ὅτι ὁ πατριὸς του τοῦ προκα-
λοῦσε ὀδύ.

Πολλές φορές θέβαια συνέθη ν' ἀντιμύλησῃ ὁ νέος τοῦ
στρατηγοῦ. "Όπως εἶδαμε μάλιστα ἔφτασε κάποια μέρα
ἐχέρι τοῦ σημείου νὰ τὸν προσβάλῃ καὶ νὰ τὸν θρίσῃ. Μά,
ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὰ νεῦρα του τὸν πῶδωσαν.
Θυμῶταν λοιπὸν πάντα αὐτὴ τὴ νευρικὴ κρίσι σάν ἕνα ἐ-
ξευτελισμὸ καὶ φοβόταν μήπως πάθῃ παρόμοια λιποψυ-
χία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ

Η Κλαίρη Λεμπόν ντρεπόταν πού αγαπούσε τον Ζάν Μαρνέ. Ήταν ένα ύψηλόσωμο και γερό κορίτσι με μοντέρνες ιδέες. Είχε τελειώσει τα νομικά κ' ήθελε να περνήσει για έξυπνη, υπολογιστική και σκληρόκαρπη. Γι' αυτό αναστατώθηκε μέσα της, όταν κατάλαβε ότι αγαπούσε τον Ζάν Μαρνέ.

Ο Ζάν Μαρνέ! Ήταν ένας νέος πού δεν είχε κανένα από τα προτερήματα εκείνα πού θαύμαζε στους άνδρες ή Κλαίρη Λεμπόν. Ήτο λιγάκι δειλός, σιωπηλός και πολύ ευαίσθητος. Η Κλαίρη λοιπόν πίστεψε ότι δεν τον αγαπούσε κι' ένοιωσε άπλωος γι' αυτόν μιά συμπίνα πού δεν ταίριαζε στον χαρακτήρα της· και γι' αυτό άκριβώς ήθελε να τιμωρήσει τον εαυτό της.

Μιά ημέρα του είπε:

— Φεύγω για τα χειμερινά σπόρ με τους φίλους μου Λαλλουά. Σου είχα πη ότι θα μπορούσες νάρθης μαζί μας, μα τώρα βλέπω ότι θα είναι προτιμότερο να μείνεις στο Παρίσι.

Ο Ζάν άπόμεινε κατάπληκτος και την κύταξε με τα μελαγχολικά του μάτια:

— Μά γιατί; Έκανε.

— Γιατί έτσι!... του άπάντησε άπότομα ή Κλαίρη. Δεν μπορώ να επιβάλω τους φίλους μου στους Λαλλουά του με κάλεσαν. Έπειτα ή Σιμόνη Λαλλουά δεν σέ υποφέρει...

Ο Ζάν Μαρνέ σήκωσε τους ώμους του.

— Κι' έμένα με πειράζει στ'α νεύρα με τις τρέλλες της, ψιθύρισε. Είχα δεχθ' να πάω μαζί μ' αυτούς τους Λαλλουά, γιατί θα είχα τη συντροφιά σου. Άφου όμως δεν με θέλουν, προτιμώ να πάω κι' εγώ για τα χειμερινά σπόρ αλλού...

— Θα κάνης πολύ καλά!

Η Κλαίρη πρόσεξε ότι ο Ζάν γύρισε το κεφάλι για να κρύψει ένα δάκρυ. Ταράχτηκε λιγάκι, μα έφυγε γρήγορα με περιφρόνησι κάνοντας τη σκέψη:

— Ένας άνδρας πού κλαίει δεν αξίζει λεπτό!

Όσοσο είχε πειραχθ' λίγο πού δεν είχε έπιμεινει περισσότερο ο Ζάν Μαρνέ.

Εκείνος πάλι δεν μπορούσε να υποφέρει τη μοναξιά. Πήγε λοιπόν και θρήκε τη φίλη του, πού εκείνον τον καιρό ήταν διαθέσιμη. Ήταν χορεύτρια σ'ε διάφορα θέατρα, μα τρεις μήνες τώρα θρισκόταν δίχως δουλειά.

Κι' έτσι, όταν την είδε της είπε άμέσως με το άπλο ύστερο ύφος του κόσμου:

— Σου είχα αναφέρει ότι θα πήγαινα κάπου για τα χειμερινά σπόρ... Έ, λοιπόν, θέλεις νάρθης μαζί μου;

Η Ζιζή Κορβέν τον κύταξε κατάπληκτη.

— Άλήθεια;

— Μά θέλεις!

— Κ' οί δικοί σου;

— Θα είμαι μόνος. Άν δεν έχης να κάνης τίποτε καλλίτερο, έλα να φύγουμε την Κυριακή.

Η Ζιζή Κορβέν συγκινήθηκε.

— Σ' ευχαριστώ για την πρόσκληση... του είπε με άπλόητα.

Και του έριξε μιά τρυφερή ματιά.

Ο Ζάν κατόπιν θέλησε να μάθ' πού θα πήγαινε ή Κλαίρη, για να μη θρεθούν κ' οί δυο στην ίδια έξοχη. Έτσι, διάλεξε ένα ήσυχο θουνό. Έβγαλε τα εισιτήρια για το Σαιντ Άντονέν κράτησε ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο, έστειλε τις άποσκευές του στον σταθμό για το θραυνό τρέινο, όταν στις δυο ή ώρα το άπόγευμα έλαβε από την Κλαίρη ένα τηλεφώνημα:

— Ξέρεις; Φεύγω την Δευτέρα...

του ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

— Καλό ταξίδι, Κλαίρη!...

— Μήπως σ' έκανα να πονέσης;

— Θα παρηγορηθώ...

— Τόσο το καλλίτερο!

Κ' ή Κλαίρη άφησε το άκουστικό.

Ύστερα όμως από λίγη ώρα, άλλο τηλεφώνημα.

— Ζάν, μίλησα για σένα με τους Λαλλουά... του είπε ή Κλαίρη. Δεν έχουν καμιά αντίρρηση... Μπορείς νάρθης μαζί μας.

Ο Ζάν ένοιωσε όλο το αίμα να μαζεύεται στην καρδιά του.

— Είνε πολύ καλοί... ψιθύρισε.

— Λοιπόν; Θάρρης;

— Όχι! Όχι! Αυτή τη φορά δεν θα υποχωρώ. Άρκετά τον είχε βασανίσει με τις ιδιοτροπίες της. Δεν θα μπορούσε τη μικρούλα Ζιζή Κορβέν. Δεν της άξιζε μιά τέτοια συμπεριφορά. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο καλή, τόσο τρυφερή μαζί του. Άν ή Κλαίρη ήταν κοντά του, θέλεια, θα του ήταν δύσκολο να της αντίσταθ'.

Μά με το τηλεφώνημα μπορούσε να της μιλήσει με άλλον τρόπο.

— Λυπούμαι πολύ, της άπάντησε, μα μου είνε αδύνατον.

Φεύγω με κάτι φίλους μου...

Η Κλαίρη έσπευσε άμέσως να διαμαρτυρηθ'.

— Έμένα λοιπόν με λογαριάζεις ύστερ' από τους φίλους σου;

— Όχι. Αυτό δεν πρέπει να το λές... Μά, μη ξεχνάς ότι θα με άφηνες μόνο!...

— Δεν μπορείς να πής στους φίλους σου ότι σου έτυχε καποιο έμπόδιο;

— Ά, όχι, αγαπητή μου φίλη.

Έχω δώσει πειά τον λόγο μου!

Πόσο ήταν εύτυχισμένος ο Ζάν πού άκουγε τη σατισμένη εκείνη φωνή της Κλαίρης. Ή αγαπημένη του λοιπόν δεν ήταν τόσο σκληρή όσο νόμιζε; Αλήτη ή ταραχή της του παρούσαζε μιά άλλη Κλαίρη...

— Θα φύγης με καμιά γυναίκα!... Καταλαβαίνω!... του φώναξε με λύσσα.

— Μπα! Ζηλεύεις λοιπόν, Κλαίρη;

— Ηλίθιε!

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

Κ' ή Κλαίρη έκλεισε το τηλέφωνο με μιά άπότομη κίνηση.

*Ήταν χορεύτρια σ'ε διάφορα θέατρα...



{Συνέχεια από το προηγούμενο}

— Η γυναίκα, την οποία αγαπώ με τόσο πάθος, ώστε να πεθαινώ...

— Θεέ μου! φώναζε ή Μαργαρίτα. Με φοβίζεις!...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έτρεπε σαν φυγόπονο φύλλο στον άνεμο.

— Η γυναίκα αυτή, είπε τέλος ο Ν'αβόλε, άνακτώντας κατά την κρίσημ' εκείνη στιγμή μιά ήρωική γαλήνη· είχε ή σενορίτα ή 'Ισκανίδα...

Ο Μπαθολέ δεν μπόρεσε να πη περισσότερα, γιατί ή βασίλισσα, πού στεκόταν όρθια, χλώμιασε και σωριάστηκε στην έδρα, στην οποία καθόταν προηγουμένως.

— Ωραία ψιθύρισε ή Νανού, ή όποια δεν είχε χάσει λέξι από τη σκηνη αυτή κ' ή όποια είχε δη τα πάντα από την κλειδαρότρυπα. Ο πονηρός αυτός Μπαθολέ πρέπει να χρωστά ή μεγάλη ευγνωμοσύνη στη βασίλισσα και σ'ε μένα... Κανονίσαμε μιά χαρά τα πράγματα... Η βασίλισσα τον αγαπά...

* *

Ο βασιλεύς Έρρίκος, όπως είπαμε, κοιμώταν βαθεία, σαν όλους τους κυνηγούς. Μετά τον χορό, άποσύρθηκε στο δωμάτιό του, γδύθηκε, πλάγιασε και κοιμήθηκε ως το πρωί...

Μιά άχτιδα του ήλιου τον ξύπνησε.

Σηκώθηκε άμέσως κι' έτρεξε στο παράθυρό του.

Ο καιρός ήταν λαμπρός κι' ο ούρανός ανέφελος.

— Ω! Ω! σκέφτηκε. Σήμερα είναι κατάλληλη μέρα για κυνήγι περδίκων.

Και σήμανε για να τον ντύσουν.

Άν ή πρώτη σκέψις του βασιλέως ήταν το κυνήγι, ή δεύτερη ήταν ή καινούργιος του έρωτες.

— Ποιός ξέρει, σκέφθηκε, αν ή σενορίτα κοιμήθηκε καλά. Πρέπει να πάω να μάθω ο ίδιος.

Κάθε φορά πού ο βασιλεύς άποφάσιζε κάτι, τίποτε δεν μπορούσε να τον κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Γι' αυτό, μόλις νύθηκε και χτενίστηκε, διευθύθηκε προς το δωμάτιο, όπου έμενε ή ωραία 'Ισπανίδα.

Ηκαμαριέρες της σενορίτας υποδέχτηκαν τον βασιλέα στον προθάλαμο και του είπαν:

— Η μαρκησία είναι ακόμα στο κρεβάτι της, αλλά ξύπνησε και ρώτησε αν ή Μεγαλειότης Σας θα πάη σήμερα στο κυνήγι.

— Ω! Ω! σκέφτηκε ο Έρρίκος της Ναβάρρας. Έρχομαι άπάνω στην ώρα. Κάτω από τα δέντρα λέγονται ή πιο όμορφες κουβέντες και ο άνεμος παρασύρει στα φτερά του τα ερωτικά λόγια...

Κατόπιν έπρόσθεσε με δυνατή φωνή:

— Πηγαίνω κάθε μέρα στο κυνήγι, έπειδή δεν έχω τίποτε καλλίτερο να κάνω... Άν ή μαρκησία εύαρεστήται να με συνοδεύσει...

Η καμαριέρες μετεβίβασαν στη σενορίτα τα λόγια αυτά του βασιλέως. Η ωραία καμαριέρα προσκάλεσε άμέσως να την ντύσουν.

— Θα προσπαθήσω, είπε μέσα του ο βασιλεύς, ν' αφήσω πίσω τον πρέσβη κι' εκείνο τον άμυαλο ακόλουθό μου, πού δεν είναι καθόλου έχέμυθος.

Καθώς ο βασιλεύς κατέβαινε τη σκάλα συνάντησε την Νανού.

— Καλημέρα, αγαπητή μου, της είπε. Πώς κοιμήθηκε ή βασίλισσα;

— Περίφημα, Μεγαλειότηατε...

— Η βασίλισσα θάρρη στο κυνήγι σήμερα;

ΜΙΘΥΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΤ



ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

χαρούμενος.

— Και ο Γαetàνο είναι πολύ απασχολημένος, έπρόσθεσε ή Νανού.

— Ά! και τί κάνει;

— Συνθέτει ένα διήγημα.

— Μόνος;

— Μαζύ με την δεσποινίδα Μονμορανσύ.

— Ωραία!

Μετά δέκα λεπτά, ο βασιλεύς ήππευε στο πλάι της σενορίτας, συνοδευόμενος από τρεις ευγενείς και καμιά είκοσαριά ύπηρέτες, χωρίς να έχη υποψιασθ' καθόλου τα νυχτερινά και τα πρωινά γεγονότα.

Όταν ή συνοδεία έφθασε σ' ένα όροπέδιο, ο βασιλεύς έδωσε διάφορες διαταγές και, μ' ένα έξυπνο στρατήγημα, θρήθηκε έξαφνα άπομονωμένος μαζί με τη σενορίτα από την υπόλοιπη συνοδεία.

Το πρωί ήταν λαμπρό, λίγο δροσερό. Τα δέντρα σάλευαν τις κορυφές τους στον άνεμο, τα άλογα βάδιζαν σ' ένα μονοπάτι, στρωμένο με χλόη και ή φωνές των σκύλων άκουγόntonουσας μακρινές και συγκεχυμένες.

Η στιγμή ήταν κατάλληλη για γλυκειά ερωτική συνομιλία.

Έπειδή ή σενορίτα φαινόταν σκεπτική, ο βασιλεύς διακόπτοντας την σιωπή, τη ρώτησε:

— Τί σκέφτεστε, σενόρα.

Έκείνη ύψωσε τα μάτια προς αυτόν, δυο μάτια πού φαινόntonουσας έτοιμα να δακρύσουν.

— Το παρελθόν, του άπάντησε συγκινημένη.

— Ήταν πολύ πένθιμο το παρελθόν αυτό;

— Μά υπάρχει και τίποτε εύθυμο στη ζωή;

Ο βασιλεύς της Ναβάρρας χαμογέλασε.

— Όταν μιά γυναίκα είναι είκοσι χρόνων, όπως σεις, όταν είναι ωραία και αξιολάτρευτη, ποιά θλίψις μπορεί να βασανίσει την ψυχή της;...

— Η τέφρα ενός έρωτος πού δεν έχει σθύσει άκόμα, άπάντησε εκείνη τρέμοντας.

— Αγαπήσατε λοιπόν; τη ρώτησε ο βασιλεύς μ' έλαφρά ειρωνικό τόνο.

— Άλλοίμονο, Μεγαλειότηατε... Και αγαπώ ακόμα.

— Και ποιός είναι ο εύτυχής αυτός θνητός;

— Σιωπή! ψιθύρισε ή σενορίτα. Μεγαλειότηατε, σας παρακαλώ...

Ο βασιλεύς σάπασε γιατί ήξερε εκ πείρας, ότι ή γυναίκες μιλούν, όταν δεν τις ρωτάνε.

— Είναι πολλός καιρός, είπε ή σενορίτα, άφου σκέφθηκε λίγο. Είναι πειά πολλός καιρός...

— Και είσθε τώρα είκοσι χρόνων; παρατήρησε ο βασιλεύς.

— Είκοσιτριών, Μεγαλειότηατε... Τον αγαπώ πριν από χρόνια.

— Και δεν είναι πειά καιρός να τον ξεχάσετε;

— Να τον ξεχάσω; Ω! Μεγαλειότηατε... Ναί, είναι τώσος καιρός... Τον είδα ένα θράδυ, σ' ένα χορό, ανάμεσα σ'ε μιά λαμπρή βασιλική ακολουθία... Ήσαν εκεί αλικοί με στολή, κυρίες με ύπέροχες τουαλέτες, ακόλουθοι προκλητικοί... Η όρχήστρα έκτελούσε γλυκείες άρμονίες, κι' έχω δεν έβλεπα παρά μόνο εκείνον...

— Κι' εκείνος, είπε ο Βεαρνός μ' ειρωνεία, δεν έβλεπε καμιά άλλη από σάς...

— Όύτε καν το άντελήφθη, Μεγαλειότηατε... Ήταν εύτυχισμένος, ήταν πρίγκηψ...

— Ήταν ένας πρίγκιψ πολύ άγενής...
— Παντρεύονταν την πιό ωραία πριγκίπισσα του κόσμου... μιά γυναίκα αξιολάτρευτη... μιά γυναίκα μπροστά στην οποία τα μέτωπα όλων έκλιναν με θαυμασμό και σέβας...
— Ήταν ωραία σαν έσος ;
— Πάψετε τις φιλοφρονήσεις, Μεγαλειότατε, γιατί είμαι πολύ συγκινημένη, ώστε να τις ακούω... "Όχι, δεν μ' είδε, δεν με πρόσεξε... "Επειδή ήμουν μιά μικρούλα μόλις δεκατεσσάρων χρόνων, στην οποία κανέναν δεν έδινε καμμία προσοχή...
— Δεν πιστεύω ούτε λέξι απ' όσα λέτε...
— Ωστόσο, με προσκάλεσε να χορέψουμε... "Ω! βλέπετε, η ανάμνησις αυτή μετά δέκα χρόνια, μου σφίγγει την καρδιά και 'το κεφάλι και με κάνει τρελλή... "Επί δέκα λεπτά, χορεύα, ακουμπώντας στα μπράτσα του λαχανιασμένη, αναστατωμένη με το κεφάλι μου στον ώμο του, μ'ι θλέποντας και μ'ην ακούγοντας τίποτε άλλο, εκτός απ' αυτόν... Μου φαινόταν ότι η γ'ή έφευγε κάτω απ' τ'α πόδια μου και ότι μπροστά μας άνοιγε ένας κόσμος άγνωστος... "Επειτα η όρχήστρα έπαψε, ο χορός τελείωσε και εκείνος με ώδήγησε προς την μητέρα μου, η οποία τον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο. Κατά την υπόλοιπη νύχτα, τον περίμενα με καρδιά τρεμάμενη... Σε κάθε χορό, έλπιζα ότι θ'α γύριζε να με ζητήσει... αλλά εκείνος δεν ήλθε...
— Κι' έπειτα ; ρώτησε ο βασιλεύς.
— Δεν τον ξαναείδα ποτέ και τον θλέπω πάντοτε. Και ξέρετε, Μεγαλειότατε, ποιός ήταν αυτός ο άνθρωπος, αυτός ο πρίγκιψ, στον γάμο του οποίου με είχε οδηγήσει η μητέρα μου ;
— Ο βασιλεύς σάπαινε.
— Μεγαλειότατε... "Ω! ακούστε... Συγχωρήσατέ μου αυτήν την στιγμή της τρέλλας, Μεγαλειότατε... Λυπηθήτε με...
"Εκείνος εξακολούθησε να σάπαινη...
— Μεγαλειότατε... είσαστε... σείς !...
Τα λόγια αυτά η σενορίτα τ'α είπε αρκετά μελοδραματικά.
"Η έκπληξις του βασιλέως ήταν τόσο μεγάλη ώστε ανωρθώθηκε στο έφίππιό του και λίγο έλειψε να πέση κάτω.
— Μπα ! είπε. "Εγώ ! "Ημουν εγώ !...
"Η σενορίτα είχε σάπαινε και είχε γείρει το κεφάλι της στο λαχανιασμένο στήθος της.
"Ο βασιλεύς προσήλωσε επάνω της ένα έρευνητικό θλέμμα.
— Μά την πίστι μου, σκέφθηκε, δεν θυμάμαι τίποτε... Και την ξανακτύταξε προσεχτικά.
— Στην τιμή μου ως βασιλεύς, έπρόσθεσε από μέσα του, δεν θυμάμαι καθόλου να χόρεψα με τη νέα αυτή... Με κοροδεύει...
Και ενώ ο βασιλεύς έκανε τις σκέψεις αυτές, τ'α άλογα προχωρούσαν και πλησιάζαν πάλι προς την συνοδεία των κυνηγών.
Τα γαυγίσματα των σκυλιών ακουγόντουσαν από κοντά τώρα.
"Εξαφνα ο βασιλεύς μάζεψε τ'α φρούδια του.
— Σίγουρα με κοροϊδεύει, είπε από μέσα του, και παίξει πολύ καλά τον ρόλο της. "Αλλά γιατί ;
"Η έρώτησις αυτή, την οποία ο βασιλεύς απεύθυνε στον εαυτό του, του έφερε καινούργιες σκέψεις, ενώ τ'α άλογα εξακολουθούσαν να προχωρούν.
Σε λίγο, ο βασιλεύς πλησίασε τη σενορίτα, η οποία έκλεινε.
Την έπηρε στην άγκαλιά του, την έσφιξε σιωπηλά στην καρδιά του και της ψιθύρισε στο αυτί:
— Κι' εγώ αγαπώ !
"Εκείνη έβγαλε ένα στεναγμό κι' ο στεναγμός αυτός ήταν τόσο σπαραχτικός, έμμελλε τόσο καλά το πάθος, ώστε ο βασιλεύς, φωτισμένος εξαφνα, έκαμε την εξής σκέψη :
— Νομίζω, ότι η Νανού έχει δικηο κι' ότι η "Ισπανίδα αυτή μαρκισα άσχολεϊται με την πολιτική. Θ'α λογαριαστούμε οι δυο μας, σενορίτα... Τί διάβολο γαμπρός της Αικατερίνης των Μεδίκων είμαι ; Κ' οί πιό έξυπνοι έπessan στίς παγίδες που τούς έστησα εγώ ο άπλοϊκός "Εορικός... Μά τον Θεό ! "Αν αποθλέπουν στο στέμμα της Ναθάρρας, θ'α την πάθουν !
Και τελειώνοντας τον μονόλογό του, ο βασιλεύς έσφιξε και πάλι στην καρδιά του την "Ισπανίδα, λέγοντας :
— "Ελάτε, ως στρίψουμε προς τ'α πίσω, γιατί να ! έρ-

χεται η κυνηγετική συνοδεία κι' έχω να σ'ας πω τόσο πολλά πράγματα !...

ΙΔ'

"Αφοδ κάλπασαν λίγη ώρα, ο βασιλεύς είπε στη σενορίτα, η οποία εξακολουθούσε να έχη σκυφτό το μέτωπό της.
— Τί λέτε, ξεκουραζόμαστε λίγο ;...
Και πήδησε ανάλαφρος καταγής. "Επειτα, πλησιάζοντας στο άλογο της σενορίτας, την πήρε από τη μέση και την κατέθεσε κάτω σαν να ήταν φτερό.
"Η σενορίτα κάθισε σκεπτική κοντά στον βασιλέα, ο οποίος και πάλι θυθίστηκε σε σκέψεις.
"Επακολούθησε μιά σιωπή αρκετά παρατεταμένη.
— Φάνηκα πολύ απερίσκεπτη, σκεφτόταν η σενορίτα. "Αλλά η τόλμη μου πέτυχε θαυμάσια... Με πίστεψε... και θυμήθηκε... Φτωχός βασιληάς ! "Ο Γαετάνο θ'α είνε άποψη πολύ ευχαριστημένος...
— Μά τον Θεό ! σκεφτόταν ο βασιλεύς. "Η μύια αυτή πιάστηκε στο μέλι μου... "Επεσε εύκολα στα δίχτυα μου...
Και περνώντας το χέρι του γύρω από τη μέση της δ-ραίας "Ισπανίδας, έπρόσθεσε δυνατά :
— Τί ευτυχία που ξαναερεθίσκαμε !
"Η ημέρα ήταν ωραία και πέρασε γρήγορα για τους δυο έραστές, οι οποίοι δεν αγαπιώντουσαν... Και ήρθε το θράδυ, ένα ωραίο και χλιαρό άνοιξιάντικο θράδυ...
Οι δυο έρασται άφησαν τότε τη σκιά των πλατάνων που τούς είχε προφυλάξει από τις άχτίνες του ήλιου και θήκαν στον ελεύθερον άέρα.
"Ο βασιλεύς, γυρίζοντας το θλέμμα του προς το Κοαράς, είπε στην πάντοτε σκεπτική σενορίτα :
— "Ας ξαναγυρίσουμε τώρα, αφοδ μπορώ να πω πει, ότι δεν έχασα την ημέρα μου...
— Κάνετε ευτυχισμένο κανένα ;
— Μάλιστα, κυρία.
— Ποιον ;
— Τον εαυτό μου, τον πιστό δοϋλο σας...
— "Απατάσθε, Μεγαλειότατε, ψιθύρισε η σενορίτα μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο, κάνετε κι' έμένα ευτυχισμένη...
"Ο "Ερρίκος έφερε στα χείλη του το χέρι της "Ισπανίδας, — Είσθε αξιολάτρευτη, της είπε...
"Ετσι φλυαρώντας ξαναγύρισαν στον πύργο.
"Η νύχτα τούς είχε βρη στον δρόμο και, μόλις πέρασαν την κρεμαστή γέφυρα του Κοαράς, άκούστηκε ένα σάλπιγμα που ανήγγελλε στους ένοϊκους, ότι το δείπνο ήταν έτοιμο.
* * *
"Ο βασιλεύς είχε σκεφθή με ποιόν τρόπο θ'α έξηγαόσε στη βασιλίσσα φυσικά, ότι την ώρα που κυνηγούσε με τη σενορίτα είχε χάσει την άλλη του άκολουθα, αλλά δεν χρησιμοποίησε το ψέμα του αυτό γιατί η βασιλίσσα δεν παρουσιάστηκε στο δείπνο :
"Ο Μπαθολέ, τον οποίον άφήσαμε το πρωί με πυρετό, είχε συνέλθει εντελώς το θράδυ, κ' είχε πάρει την συνήθειή του θέσι στο τραπέζι, πλάι στον κ. Γαετάνο, με τον οποίο φαινόταν, ότι θρισκόταν σε άριστες σχέςεις.
Στον βασιλέα έκανε μεγάλη εντύπωση η οικειότης αυτή.
— "Ω ! "Ω ! είπε μέσα του. "Ο άκόλουθός μου κι' ο πρόσθως φαίνεται ότι είνε καλοί φίλοι σαν να μονομάχησαν σήμερα το πρωί.
"Αν διατύπωνε δυνατά την σκέψη αυτή, θ'α έκανε χωρίς άλλο τον Γαετάνο ν' ανασκίρτη, αφοδ μάλιστα αυτός είχε λιγώτερη έμπιστοσύνη στην καλοκάγαθία του βασιλέως από τη σενορίτα.
Πώς όμως ο Μπαθολέ κι' ο Γαετάνο φαινόταν τόσο φίλοι και ποιό φάρμακο είχε κάνει τόσο γρήγορα καλά τον Μπαθολέ ; Αυτό θ'α το έξηγήσουμε άμέσως.
Για ν' ακολουθήσουμε τον βασιλέα στο κυνήγι του, άφήσαμε την Μαργαρίτα στο προσκέφαλο του Μπαθολέ, ο οποίος της είχε πη ψέματα ότι αγαπούσε τη σενορίτα.
Μόλις άκουσε τ'α λόγια αυτά, η βασιλίσσα έμεινε μιά στιγμή σαν να την είχε χτυπήσει κεραυνός.
"Εξαφνα όμως σηκώθηκε, προσήλωσε στον άκόλουθό τ'α φλογισμένα της θλέμματα και τού είπε :
— Λες ψέματα ! Δεν την αγαπ'ας ;
"Ο Μπαθολέ ταραχτηκε.
— Γιατί να πω ψέματα ; τραύλισε.
— Σοϋ ξαναλέω ότι λες ψέματα...
"Η φωνή της βασιλίσσης καθώς έλεγε αυτά τ'α λόγια είχε κάτι παράδοξο.

"Ο άκόλουθος ένοιωσε το θάρρος του να διαλύεται κάτω απ' τ'α ζωηρά της θλέμματα και σάπαινε.
— Λες ψέματα ! ξαναείπε η βασιλίσσα μ' επιμονή. Δεν την αγαπ'ας...
Και λέγοντας τ'α λόγια αυτά, η βασιλίσσα είχε γείρει προς τον Μπαθολέ, χαιδεύοντας με τ'α μαλλιά της το μέτωπό του, με τ'α μάτια ύγρά, με το στήθος φουσκωμένο, τόσο ωραία, ώστε να κολάζη και άσκητη.
Το πνεύμα του άκολουθου φωτίστηκε τότε. Κατάλαβε, ότι η βασιλίσσα τον αγαπούσε.
Ποιά παράδοξη συγκίνησι του έκλεινε τον λαϊμό, ποι'α άπειρη και γεμάτη τρέλλα χαρά ανέθηκε από την καρδιά του στο κεφάλι του, κανείς δεν θ'α μπορούσε ποτέ να το πη.
Τ'α χέρια του απλώθηκαν αυτόματα για ν' άγκαλιάσουν τη γυναίκα εκείνη, τη βασιλίσσα εκείνη που τού φανέρωνε τον έρωτά της με την μυστηριώδη φωνή της καρδιάς.
Μά εξαφνα μιά τρομερή ιδέα πέρασε από το μυαλό του και το στόμα του που είχε άνοιξει, έκλεισε πάλι.
Τ'α τεντωμένα του μπράτσα του ξαναπέσαν, χωρίς ν' άγκαλιάσουν την βασιλίσσα. Στην ταραγμένη συνείδησι του άκολουθου άντήχησε ένα όνομα : ο θ α σ ι λ ε υ ς !
Και το παιδί έγινε τότε ήρωας, έγινε πιό δυνατός από άντρας, και με φωνή ξερή και σχεδόν άποτομη, άπάντησε :
— Δεν σ'ας φαίνεται ώραϊ η σενορίτα ;
"Ο Μπαθολέ έσπρωχνε τον η-ωισμό μέχρι θαρραλότητος, γινόταν δήμιος της βασιλίσσης.
"Η βασιλίσσα κατά την ύψιστη εκείνη στιγμή, δείχτηκε ίσχυρή, ήρωική και μεγάλη σαν αυτόν.
Γονάτισε σιωπηλή, πήρε τ'α χέρια του και άφησε να πέση ένα δάκρυ σ' αυτά.
— Πάρε τοϋ είπε, πάρε φτωχό μου παιδί, πιε τοϋτο το δάκρυ που κλείνει όλον τον έρωτά μου. Δεν θ'α σοϋ μιλήσω ποτέ γι' αυτόν κι' αν υποφέρουμε κ' οί δυο, το σκληρότερο θασανιστήριο θ'α είνε το δικό μου. Χάϊρε !
Και φίλησε το χέρι του που έτρεπε μέσα στο δικό της. "Ολόκληρη η ψυχή της χύθηκε μέσα στο φίλημα αυτό, όπως ο έρωας της διαμάντι άνεκτιμητο, είχε διαλυθή μέσα στο δάκρυ εκείνο.
"Επειτα έφυγε πνίγοντας ένα λυγμό.
"Η Νανού θρισκόταν πάντα στην πόρτα, η Νανού έκλαιγε και δεν σκέφτηκε να φύγη για να μη την δ'η η βασιλίσσα.
"Απεναντίας, έπηρε το χέρι της Μαργαρίτας, γονάτισε και το φίλησε.
— Κυρία, της είπε, είδα τ'α πάντα κ' υπέφερα πολύ. Είμαι μιά φτωχή υπηρέτρια, αλλά σ'ας αγαπώ και θ'α έδινα τη ζωή μου, για σ'ας. Πέστε μου, κυρία, με θρискете άνάξια να κλάψω μαζί σας ;
"Η βασιλίσσα άπόθεσε ένα φίλημα στο μέτωπο της Νανού.
Για μιά στιγμή κλονίστηκε και τ'α δάκρυά της ήσαν έτοιμα να κυλίσουν άφθονα.
"Αλλά εξαφνα ανωρθώθηκε με μεγαλοπρέπεια, ένα σπαραχτικό χαμόγελο άνθισε στα χείλη της και άπάντησε :
— Δεν θ'α κλάψω. "Η βασιλίσσας πρέπει να είνε δυνατές στις θλίψεις. Τ'α δάκρυα είνε άνάξια τους, γιατί δεν μπορ'ον να τ'α χύνουν κρυφά.
Και η Μαργαρίτα ξαναγύρισε στα διαμερίσματά της, έχοντας άκουμπισμένο το χέρι της στην ευγενική καρδιά της.
"Ο Μπαθολέ, κατά την στιγμή του δράματος, είχε φανη πιό δυνατός από βασιλέα. Μά τώρα είχε ξαναγίνει παιδί. Μόλις έμεινε μόνος, άρχισε να κλαίη.
"Η Νανού, που είχε μείνει μόνη στον διάδρομο, γιατί δεν είχε τολμήσει ν' ακολουθήση την βασιλίσσα, άκουσε τούς

λυγμούς του και μπηκε μέσα στο δωμάτιο.
Μόλις ο Μπαθολέ είδε την πόρτα ν' άνοιξη, σηκώθηκε τρομαγμένος. "Αλλά η καμαριέρα της βασιλίσσης έτρεξε προς αυτόν και τον έσφιξε μέσα στην άγκαλιά της.
— Ξέρω τ'α πάντα, τού είπε, άκουσα τ'α πάντα. "Αγαπ'ας τη βασιλίσσα, δυστυχισμένο παιδί, και την σκοτώνεις.
"Ο Μπαθολέ θέλησε να πη και πάλι ψέματα.
— "Ανόητε ! ψιθύρισε η Νανού. Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, ότι ο έρωας σου είνε όλοφάνερος. "Η μήπως νομίζης ότι ήταν μυστήριο για τη βασιλίσσα, για την δεσποινίδα Μονμορανού και για μένα ;...
— Νανού ! είπε άποφασιστικά ο άκόλουθος. Δός μου έ-να σπαθί. Θέλω να σκοτωθώ !
— "Α ! έκανε εκείνη ψυχρά. Θέλεις να σκοτωθής ;
— Και πώς μπορώ να ζώ ;
— "Αν σκοτωθής, θ'α σκοτώσης και τη βασιλίσσα.
"Ο Μπαθολέ ανασκίρτησε και κύτταξε την Νανού, η οποία εξακολούθησε :
— Θέλετε να σκοτωθ'ητε, γιατί αγαπάτε την βασιλίσσα. Λοιπόν, η βασιλίσσα σ' αγαπάει περισσότερο απ' ότι την αγαπ'ας.
— Σώπα, σώπα !
— Μά εκείνη δεν θ'α σκοτωθ'η ! συνέχισε η Νανού. Θ'α έχη το θάρρος να ζ'η και να κρύθ τ'α δάκρυά της.
— "Όταν δεν με αγαπούσε, έμψυρισε ο Μπαθολέ, υπέφερα λιγώτερο...
— "Ανόητε ! Σϋ υποφέρεις κι' εκείνη σ' αγαπ'α... "Ο παρ'άδεισος άνοίγει μπροστά σας και δεν τολμάτε να μπήτε σ' αυτόν...
— Νανού, είπε σοβαρά ο νέος, είμαι ο άκόλουθος του θ α σ ι λ ε υ ς !
"Η Νανού ύψωσε τούς ώμους του και άπάντησε :
— Το ξέρω, και τί σημαίνει χυτό ;
— "Αν ο άνθρωπος μπορ'ο-πε να πεθάνη δέκα φορές, θ'α τ'α έκανα πριν προδώσω τον βασιλέα, του οποίου τρώω το ψωμί κι' ο οποίος μ' έκανε ευγενή δ-πως είνε ο ίδιος. "Ω ! — πρόσθεσε μ' ένθουσιασμό ο Μπαθολέ, άγνωσά το άληθινό όνομά μου και την πατρίδα μου, μά από τούς παλμούς της καρδιάς μου καταλαβαίνω ότι κατάγομαι από ευγενείς, γιατί θ'α διώξω από την καρδιά μου τον ένοχο έρωτά μου και στη θέσι του θ'α χαράξω τις λέξεις : Καθήκον και πίστις.
"Ο Μπαθολέ ανακάθησε στο κρεβάτι του κι' όπως η βασιλίσσα προηγουμένως είχε χαμογελάσει μέσα απ' τ'α δάκρυά της, έτσι κι' εκείνος χαμογέλασε περιφανα και πρόσθεσε :
— Τώρα θέλω να ζήσω ! Τώρα είμαι δυνατός και θέλω προ πάντων να αγαπήσω την σενορίτα. Νανού, δός μου τ'α κομψότερα ρούχα μου, το χρυσοκέντητο μανδύα μου και το καπέλλο μου με το λευκό φτερό. Θέλω να είμαι ώραϊ και ζωηρός σαν τούς άκολουθους του παληού καϊροϋ... Θέλω να μ' αγαπήση η σενορίτα και να με ξεχάση η θασίλισσα.
Γι' αυτό είνε άνάγκη, είπε η Νανού, της οποίας ο ευθυμικός χαρακτήρας υπερίσχυσε, να ειρηνεύσετε με τον πρέσβυ.
— Νά ειρηνεύσω ! φώναξε ο Μπαθολέ, κυριευμένος πάλι από όργη. Νά ειρηνεύσω. "Ω ! δεν παραιτούμαι από τον έρωτά μου για ν' άφήσω το πεδίο ελεύθερο σε άλλους... στον πρέσβυ ! "Αργά η γρήγορα, θ'α τον σκοτώσω !—"Αλλά ήσυχασε—έπρόσθεσε χαμογελώντας ψυχρά, όχι σήμερα. Διψάω τον έρωτά της σενορίτας ! "Ο άκόλουθος το θασιλέως πρέπει να έχη μιά έρωτική περιπέτεια, πρέπει να γίνε ευτυχισμένος—συνέπεσαν με σπαραχτική ειρωνεία—κρί, μά το Θεό, καθώς λέει ο κύριος, η σενορίτα θ'α μ' αγαπήση ή θ'α ξεθαφτισθώ !
("Ακολουθεί)



"Η Μαργαρίτα του Βαλουά

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΪΣΑ

ΤΗΝ ἔλεγαν Ἀϊσά, ἦσαν ἡ πιὸ ὠμά, ἡ ἀπ' τὶς ἀμαρτωλές τῆς πόλεως Κουάλα — Σουμούτ, ἡ ὁποῖες πωλοῦσαν τὰ κάλλη τους σὺς ξένους. Μελαχροινὴ, μὲ ψηλὸ λυγερὸ κορμὶ, εἶχε μαύρα ματιά πού πλάνευαν ὡς ἄνδρες μὲ τὸ μυστηριώδες βλέμμα τους. Ἀγέρωχη, ἡν πριγκίπισσα ἡ Ἀϊσά, ἀκατάβλητη πειὰ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, εἶχε συνδεθῇ στενὰ μὲ τὸν Ἀγγλο μηχανικὸ Πέτερ Κάμεριτς. Ἐκείνος τὴν συντηροῦσε, ἐκεῖνος ἐξώθευε ὅλα του τὰ λεπτά γι' αὐτήν, τὴν λάτρευε μὲ μιὰ ἀγρία, πρωτόγονη ἀγάπη, κι' ἐκείνη πάλι τοῦ ἔμενε ἀποκλειστικὰ πιστὴ.

Ἀλλὰ καὶ ποῖος θὰ τολμοῦσε ποτέ του νὰ κυττάξῃ, μὲ τὴν ἑμὰ πόθου, τὴν ὠραία αὐτὴ ἐρωμένη τοῦ τρομεροῦ Πέτερ;

Ἀ, ραλῶς, θὰ πλήρωνε μὲ αἷμα αὐτὴν τὴν ἀσύνετη αὐθάδεια του!

Ἦταν νέος, λεβέντης, ὠραίος ὁ Πέτερ Κάμεριτς. Ἦταν τὸ καμάρι τῆς εὐρωπαϊκῆς παροικίας, ἐκεῖ στὴν ἀραβικὴ πόλι Κουάλα-Σουμούτ. Ἀλλὰ ἦταν ἀκόμα ἕνας ἄνδρας μὲ χαρακτῆρα ἀγρίας ψυχῆς, φλογερός καὶ παράφορος...

Ἀλλοῖμονο σὸν ἄνθρωπο, ποὺ θ' ἀψηφοῦσε τὸ θυμὸ του!

Ἐκείνη τὴ θραυὰ, ὁ Πέτερ εἶχε μιὰ δεξίωσι σὸν ἄπλο τῆς ἐπαυλείας του. Σ' ἕνα λαμπροφωτισμένο κιόσκι, καταμεσῆς στὶς πυκνοφυεμένες χουρμαδιές τοῦ κήπου του, εἶχε καλέσει τρεῖς-τέσσερες φίλους του. Ἔπιναν ἀπὸ ὠρα οὐίσκου παγωμένο, ἔπαιζαν χαρτιά, μιλοῦσαν ξένοιαστα καὶ φιλικὰ κι' ἡ ὥρα κυλοῦσαν εὐθυμῶς...

Ὁ πιὸ κεφάτος, ἀπ' ὅλη τὴν συντροφιά, ἦταν ὁ νεαρὸς Μπέθαν Μάττιους, γιὸς πλουσίου ἀποίκου, νεοφερμένος ἀπ' τὸ Λονδίνον. Πρὸς τὴν τὴν μάλιστα, ἔδινε αὐτὴ τὴ θραυὴν δεξίωσί του ὁ Πέτερ.

Ὁ Μπέθαν δὲν εἶχε συνηθιστὴ ἀκόμα, σὸ φλογερὸ κλίμα τῆς ἀγγλικῆς αὐτῆς ἀποικίας. Ἡ ζέση τῆς θραυῆς τὸν ἐπνιγε καὶ τὸ αἷμα του κυκλοφοροῦσε θερμὸ στὶς φλέβες του. Εἶχε θγάλει τὸ σακκάκι του, κι' ἔμενε μὲ γυμνά τὰ ἄσπρα κι' ἀγαλμάτινα μπράτσα του, ἐξ αἰτίας τὸν κοντὸν μανικιὸν τοῦ ὑποκαμίσου του.

Καί... τὴ στιγμὴ ἐκείνη, καθὼς ἔπαιζε χαρτιά μὲ τοὺς ἄλλους, ἀκουσε κάποιον ἀλαφρὸ στεναγμὸ πλάι του. Γύρισε τὰ μάτια του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εἶδε τὴν Ἀϊσά γιὰ πρώτη μολὶς φορά, νὰ κυττάξῃ ἀλλόκοτα τὰ μπράτσα του, τὰ κατὰλευκα καὶ σιτῶρα.

Λαχτάρησε παρעוθὺς ὁ νέος, σὸ ἀντίκρουμα τῆς μαύρης αὐτῆς καλλονῆς, ἡ ὁποία — γλυστρώντας σὰν σκιά μὲ τὸ ἀργὸ κι' ἀθόρυβο θῆμα τῆς — εἶχε ῥθῇ ἀπαρτήρητη σὲ ὅλους σχεδόν, κι' εἶχε καθῆσει κοντὰ στὴν παρέα τοῦ φίλου τῆς. Σταμάτησε νὰ παίξῃ καὶ τὴν κύτταξε κι' ἐκεῖνος μὲ ἀπροσποίητο θαυμασμό.

Τότε ἡ Ἀϊσά ξαναστένανε ἑλαφρά, γύρισε τὸ κεφάλι τῆς ἄλλου καὶ προσήλωσε τὰ ὀνειρεμένα μάτια τῆς σὸ κενὸ, σταυρώνοντας τὰ μπράτσα τῆς σὸ γόνατά τῆς μὲ νωχέλεια...

— Ἐχε τὸ νοῦ σου σὸ παιγνίδι, πετεινάρι μου! εἶπε τότε ξερά ὁ Πέτερ. Εἶνε δική μου ἡ κοπέλλα, καὶ ξέρω νὰ κρατῶ τὸ δικό μου πρᾶγμα.

Καὶ πετώντας τὰ χαρτιά του σὸ τραπέζι μὲ θυμὸ, στήριξε τὸ κεφάλι του σὸ χέρι καὶ κύτταξε κατὰμματα καὶ προκλητικὰ τὸν νεαρὸ Μπέθαν.

Σ' ἐμένα τὸ λές αὐτὸ; ἔκανε ὁ Μπέθαν ξαφνιασμένος. Ἐσπρωξε ὑστερὰ τὴν καρέκλα του, σηκώθηκε ὀρθός, ἐκύτταξε μιὰ τὸν Πέτερ καὶ μιὰ τὴν Ἀϊσά καὶ πρόσθεσε μὲ παγερὴ ψυχρότητα:

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, ὅτι δὲν σοῦ ἀξίζει μιὰ τέτοια ὁμορφιά!



Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἀκολούθησε, γιὰ λίγα λεπτά τῆς ὥρας... Οἱ δύο ἀπροσδόκητοι ἀντίζηλοι — ἀντίζηλοι τῆς σιγῆς, τῆς κακῆς ὥρας, τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου κλματος καὶ τὸν νεανικὸν τοὺς αἱμάτων πού ἔθραζαν στὶς φλέβες τους — κυττάζόντουσαν μὲ λύσσα. Τὰ μάτια τους πετοῦσαν στίβες. Οἱ ἄλλοι φίλοι καὶ συμπαίκτες, κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους μὲ ἀγωνία, γιατί ἤξεραν τὸν παράφορο χαρακτήρα τοῦ Πέτερ, ἀλλὰ ἤξεραν συγχρόνως ὅτι κι' ὁ ἀθλητικὸς Μπέθαν δὲν χώνευε εὐκόλα τέτοιες προσβολές.

Μονάχα ἡ Ἀϊσά, ἀγέρωχη, ἀδιάφορη γιὰ τὸ αἷμα τῆς ἰσως δρᾶμα, τὸ ὁποῖο θὰ προκαλοῦσαν τὰ ὀλέθρια κάλλη τῆς, ἐξακολουθοῦσε νὰ καρφώνει τὰ πλάνα μάτια τῆς σὸ κενό.

— Ἀϊσά, πῆγαινε ἀμέσως μέσα! μούγκρισε ἐπιτακτικὸ ὁ Πέτερ.

Ἡ Ἀϊσά ἀνασήκωσε ψυχρὰ τοὺς γυμνοὺς, γυαλιστεροὺς ὤμους τῆς. Στέναξε ἀνάλαφρα. Ὡ, πόσο μισοῦσε τώρα, ἔτσι ἀφάνταστα καὶ ξαφνικά, τὸν λευκὸ αὐτὸν ὕρτανό τῆς τὸν τρομερὸ αὐτὸν Πέτερ, ποὺ τόσο τὴν εἶχε ὑποδουλοῦσε στὰ καπρίτσια του!

Καὶ ἤξερε καλὰ ἡ Ἀϊσά, πῶς νὰ τιμωρῇ ἐκείνους ποὺ μισοῦσε, ὅταν ἀποφάσιζε ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

Σηκώθηκε λοιπὸν, ὑπάκουη σὰν ἀρνίον, στὴν τραχεῖα διαταγὴ τοῦ Πέτερ. Μὰ, πρὶν ἐκκίνησῃ γιὰ τὸ σπῖτι—γιὰ ν' ἀποτραπηθῇ σὸ δωμάτιό τῆς κοντοστάθῃ καὶ λίγο, ἔτσι σὰν δισταχτικὴ... Γύριε κατόπιν τὸ κεφάλι τῆς, ἀργὰ-ἀργά...

Καὶ κύτταξε προκλητικὰ, θαθεῖα στὰ μάτια, μὲ θλέμμα γεμάτο ἀπὸ ὀνειρώδεις ὑποσχέσεις, τὸν ὄρθιο ἀντίκρου τῆς καὶ λαχανιασμένον Μπέθαν!

— Γκρεμίσου, λοιπὸν μέσα, σοῦ εἶπα! οὐρλιασε κατακίτρινος ἀπ' τὴ ζήλοτυπία τοῦ κι' ἀπὸ τὴ μαγία του, ὁ Πέτερ.

Καὶ μὴν μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ περισσότρο, ἄρπαξε ἕνα ποτήρι, τῆς τὸ πέταξε κατακέφαλα, καὶ ξαναμούγκρισε ἀφρισμένως:

— Νά, παληογυναικὰ! — Κτηνάνθρωπε! οὐρλιαξε τότε κι' ὁ Μπέθαν, ἀσυγκράτητος πειὰ.

Ὡρμησε ὑστερὰ σὰν θύελλα ἐναντίον τοῦ Πέτερ. Οἱ δύο ἀντίζηλοι ἤρθαν στὰ χέρια, πρὶν ἀκόμη προλάβῃ κανένας ἀπ' τοὺς μαρμαρωμένους θεατὰς τῆς φρικτῆς σκηνῆς νὰ μπῇ στὴ μέση καὶ νὰ τοὺς χωρίσῃ...

Κυλίστηκαν χάμω, μουγκρίζοντας σὰν δύο λυσσασμένα κι' ἀνήμερα θηρία. Οἱ ἄλλοι ξεμουδιασαν ἐπὶ τέλους, καὶ οἱ ἄλλοι λυγρὰ ἐξέφρασαν, ἕνα μαχαίρι εἶχε λάμψει στὴ σφιχτὴ χούφτα τοῦ Μπέθαν.

Καὶ τὸ παγερὸ, ἀτοσάλεινο λεπίδι τοῦ χώθηκε ὡς τὴ λαβὴ σὸ στήθος τοῦ ἀναποδογυρισμένου σὸ χάμω Πέτερ!

— Φονεῖ, τί ἔκανες; φώναξαν οἱ ἄλλοι, κυκλώνοντας κι' ἀφοπλίζοντας τὸν ξετρελλαμένο Μπέθαν. Ἡ φυλακὴ σὲ περίμενε τώρα, ἄδικα, ἄσκοπα! Κρίμα στὰ νειάτα σου!

Ὁ Μπέθαν, μολὶς τώρα νιώθοντας τί εἶχε κάνει, ἀπαρτήχισε...

Ἐστρεψε κατόπιν τὰ ὀρθάνοικτα ἀπὸ τὴ φρίκη μάτια του, καὶ τὰ κάρφωσε μὲ ἀπόνγνω στὴν μαύρη κοπέλλα ποὺ στέκοταν ἀτάραχη παράμερα, σκουπίζοντας μὲ νωχελεῖς κινήσεις τὸ λιγοστὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε σὸ μέτωπό τῆς ἀπὸ τὴν ποτηρία τοῦ Πέτερ.

Μὰ ἐκείνη, μισώντας στὰ θάθη τῆς ψυχῆς τῆς ὀλόκληρῃ τὴν Λευκὴ Φυλὴ, ἡ ὁποία ὑποδοῦλωνε τὴν πατρίδα τῆς καὶ ἐκμεταλλεῖτο τὴν ἀγρία τοὺς μαύρους ὁμοφύλους τῆς, ἀνασῆκωσε ξανά μὲ ψυχρὴ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους... Κύτταξε κατὰμματα τὸν μούδιασμένο νέο, μὲ περιφρόνησι, καὶ τοῦ φώναξε κατὰμουτρα.

— Ἡλίθιε!

Ἐστρεψε κατόπιν τὸ κεφάλι τῆς καὶ τράβηξε ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ σπῖτι, ἀδιάφορη γιὰ τὶς δύο δροσερὲς καὶ νεανικὰς ζώες, ποὺ χανόντουσαν γιὰ τὴν ὀλέθρια ὁμορφία τῆς...

ΣΤΟ ΎΠΕΡΙΘΥΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΥΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γ'

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1809 ὁ Βύρων μὲ τὴ συνοδεία του ἀναχώρησαν ἀπὸ τὰ Γιαννίνα μὲ σκοπὸ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Ἀλῆ ποῦμενε σὸ Τεπελένι, πολεμῶντας ἐναντίον τοῦ Κοῦρτ πασᾶ πεθεροῦ τοῦ ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κύβη στὶς ὁρέξεις του. Ὁ πόλεμος θρικόταν σὸν κρισιμώτερο σημεῖο του κι' ὁ Ἀλῆς δὲν μποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς τόπους ἐκείνους. Ἐτοί ἀναγκάστηκε νὰ παραγγεῖλῃ σὸν Βύρωνα νὰ πάη νὰ τὸν δῇ σὸ Τεπελένι. Ὁ ποιητὴς, ποῦχεν ἀκούσει γιὰ τὴν πρωτόγονη κατάστασι τῆς Ἀλβανίας καὶ συγχρόνως γιὰ τὶς ὑπέροχες καλλονές τῆς φύσεως, μὲ χαρὰ του δέχτηκε τὴν πρόσκλησι καὶ μαζί μὲ τὸν Χοπχάουζε καὶ τὴ συνοδεία τους, ἀνεχώρησαν γιὰ τὸ Τεπελένι. Πῆραν τὸν δρόμο τῆς Ζίτσας καὶ προχώρησαν. Ἡ διαδρομὴ αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς ὠραιότερες, ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς κι' ὁ ποιητὴς τὸ κατὰλαθε ἀπὸ τὰ πρῶτα θήματα. Ἀνεβαίνοντας πρὸς τὴ Ζίτσα, ποὺ θρικόταν σὲ μεγάλο ὕψος—900 μ. πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα— πῆραν τὸν δρόμο τῆς Κλεισοῦρας κι' ἔχῃ τὸν κύριο, ἕναν ἀπ' τοὺς κινδυνώδεστους κι' ἀποτομώτετους. Μόλις ἀφήσῃ κανεὶς τὸ Χάνι τοῦ Νεοχωρίου μπαίνει σὲ μιὰ χαράδρα κατὰφυτρη καὶ κατάρρη κι' ὁ δρόμος ἡ καλλίτερα τὸ μονοπάτι ἐλίσσεται



Ὁ Ἀλῆ - Πασᾶς

πᾶνω σὲ θράχους ἡ κατεβαίνει κάτω στὴν ρεματιά. Καθὼς προχώρησαν μέσα στὴ χαράδρα, ἔεσπεσε μιὰ καταιγίδα, ἀπὸ ἐκείνες τὶς φθινοπωρινές καὶ τόσο συχνές στὴν Πίνδο καὶ στὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου. Ἦταν νύχτα κατασκότεινη καὶ τὸ μονοπάτι πλημμύρισε ἀπὸ νερά. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς, ποὺ γιὰ πρώτη φορά ἀντίκρυε μιὰ τέτοια θύελλα στὴν Ἀνατολὴ ἐνθουσιαστικὴ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσα στὴ θροχὴ καὶ τὸν ἀνεμομαζὺ μὲ τοὺς ἀγωγιάτες, ποῦφεραν τὰ πράγματα...

Τὸ καραβάνι διασπάστηκε κι' ὁ Χοπχάουζε, μαζί μὲ τὸν ἀκόλουθο τοῦ Βύρωνος Βασίλη, μ' ἕναν παπᾶ κι' ἕναν ἄλλο ταξιδωτὴ, ἔχασαν τὰ ἴχνη τοῦ ποιητῆ. Σταμάτησαν. Ἀλλ' ὁ Βύρων προχώρησε, ἀψηφώντας τὰ πάντα. Οἱ ἀγωγιάτες θλέποντας τὸν ποιητὴ νὰ περπατᾷ χαρούμενος καὶ γελαστός μέσα σ' ἐκείνη τὴν νεροποντὴ, μὴ χαμπαρίζοντας οὐτε τοὺς κεραυνούς, οὐτε τὶς ἀστραπὲς καὶ τὸν ἀνεμο, νόμισαν γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς εἶχῃν μπροστὰ τους τὸν Σατανᾶ. Ἀλλ' ὁ Βύρων ἐξακολουθῶν νὰ καγχαζῇ ἀδιάφορος καὶ μοναχὰ, ὅταν τὸ μονοπάτι ἔγινε ἀδιάδροτο σταμάτησε κάτα ἀπὸ ἕνα θράχο, ποὺ ἐξεῖχε. Ἐκεῖθε θαύμασε τὴν ἀγρία φύσι τοῦ τόπου κι' ἀκούσε ἐκστατικὸς τοὺς φοβεροὺς ἀντίλαλους τῶν κεραυνῶν ποὺ μέσα στὴν χαράδρα ἀντηχοῦσαν φριχτὰ μεταβάλλοντας σὲ κόλασι τὴ ρεματιά.

Ὁ Βύρων πολλές φορές στὴ ζωὴ του θὰ μνημονεύσῃ ἐκείνη τὴ θραυὰ καὶ θὰ τὴν περιγράψῃ σὲ πολλὰ του ποιήματα. Ποτὲ δὲν τὴν ἔχασε καὶ συχνότατα τὴν ἀνέφερε σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικώτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του... Ἡ καταιγίδα δὲν θάσταξε κι' ὑστερὰ ἀπὸ λίγο ἡ νύχτα ἀπλῶς τ' ἀστέρια τῆς στοῦς οὐρανούς καὶ θοήθηκε τοὺς χαμένους νὰ ξαναθερθεῖν. Προχώρησαν ὅλοι μαζί καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν στὴν ἔξοδο τῆς Κλεισοῦρας, ὅπου τὸ χωριὸ Πρωτόπαπα. Ἐκεῖ πέρασαν τὴν νύχτα. Δὲν ἔχουμε ὅμως λεπτομέρειες. Τὸ χάνι, ὅπου διανυκτέρευσε, σώζεται ἀκόμη καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ μιλοῦν γιὰ τὸν Λόρδο καὶ τὴ συνοδεία του.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκαν νωρίς καὶ προχώρησαν, ἀνεβαίνοντας πρὸς τὴν Ζίτσα. Τὸ δειλινὸ, ἔφθασαν στὰ περίχωρα, ὅπου ἡ ἐξαίσια τοποθεσία τῆς Λούτσας. Ὁ ποιητὴς σταμάτησε ἐκεῖ κι' ἐφιππος παρατήρησε τὴν θαυμασιὰ σκηνογραφία τοῦ κάμπου καὶ τῶν βουνῶν, ποὺ ἀπλώνονταν γύρω. Ἀκουσε τὸ βουητό, ποῦφθανε ἔως ἐκεῖ πάνω ἀπ' τὸν μεγάλο καταρράκτη τοῦ Καλαμά, ποὺ θρικόταν κάτω. Ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε δῇ μιὰ τέτοια τοποθεσία ποτὲ τοῦ, δὲν

εἶχε ἀκούσει μιὰ τόσο παράδοξη καὶ ὀργιαστικὴ μουσική. Ἦταν δειλινὸ κι' ὁ ἥλιος ἔβυνε... Τὰ παιδιὰ τῆς πόλεως μόλις ἀντίκρυσαν τὸν Βύρωνα καὶ τὴ συνοδεία του, ἄρχισαν νὰ τρέχουν πίσω του. Ὁ ποιητὴς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ θέαμα κι' ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν καλλονὴ τῆς φύσεως, ἔρριξε τρεῖς φορές στὰ παιδιὰ μικρὰ νομίσματα. Ὑστερὰ πῆρε τὸ μονοπάτι ποὺ φέρνει στὴν περίφημη μονὴ τοῦ Προφήτη Ἡλίου, σὸ ψηλότερο μέρος τῆς Ζίτσας. Ἐπεξέφε καὶ μπῆκε στὴν μονή. Οἱ καλόγηροι τὸν ὑποδέχτηκαν θερμὰ καὶ τοῦδωσαν τὸ καλλίτερο κελλὶ τῆς μονῆς γιὰ νὰ μείνῃ. Ὁ ποιητὴς ἀναπαύθηκε γιὰ λίγο καὶ τὸ θράδυ κατέθηκε σὲ τραπέζι μαζί μὲ τὸν Χοπχάουζε καὶ τὸν Βασίλη, ποὺ ἐτοίμασαν οἱ μοναχοί. Ἦταν εὐθυμὸς κι' ὀμιλητικὸς. Ἡ περιπέτεια τῆς πεζοπορίας εἶχαν ἐξεγείρει τὴ φαντασία του καὶ διηγῶταν διάφορες ἱστορίες τῆς Ἰταλίας. Στὸ τραπέζι παρέμεινε πολὺ. Τότε δοκίμασε καὶ τὸ γευστικώτατο κρασί τῆς Ζίτσας, ὀνομαστὸ σ' ὅλη τὴν Ἠπείρο. Ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Νικηφόρος τοῦ εἶπε πῶς δὲν ἦταν πατημένο μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ σπιμμένο μὲ τὰ χέρια. Ὁ Βύρων τὸ θρῖκε καλὸ. Ἐπίσης ἔφαγε κι' ἀπὸ τὶς πίττες, ποὺ φτιάχνουν ἀκόμη στὴ μονή. Ζήτησε διάφορες πληροφορίες γιὰ τὸν τόπο καὶ τὸν Ἀλῆ κι' ὑστερὰ ἀποσύρθηκε σὸ κελλί του, ποὺ θρικόταν στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ καὶ ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα. Ἡ μονὴ ἀνακαινίστηκε, ἀλλ' οἱ καλόγηροι, σεβόμενοι τὴν μνήμη του τὸν ἀφύλαξαν, ὅπως ὅταν ἔμεινε ὁ Βύρων.

Ὁ ποιητὴς ἔπαθε μιὰ τέτοια ὑπερδύγερσι στὴ μονή, ὥστε ὅλην τὴν νύχτα ἔμεινε ἀγρυπνός. Ἀλλοτε σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ κυτοῦσε τὴν ἐξαίσια νύχτα κι' ἄλλοτε σχεδίαζε τὸ ποίημα, ποὺ κυκλοφόρηνε στὴ σκέψι του: «Τὸν Τασίλδ - Χαρλὸδ». Ἐγραφε δὲ στὴ μητέρα του, διηγούμενος τὴν διαμονή του στὴ Ζίτσα:

«Πορεύθηκα διὰ μέσου θαυμασιῶν βοιῶν στὴ Ζίτσα, χωρὶς, ποὺ ἔχει κι' ἕνα μοναστήρι στὴν ὠραιότερη τοποθεσία, ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μου μέχρι σήμερα, μ' ἐξαίρεσι τὴ Σίντρα τῆς Πορτογαλίας. Τὸ ταξίδι μας ἦταν παρατεταμένο γιὰτὶ οἱ δρόμοι εἶχαν πλημμυρῇ ἀπὸ τὰ νερά τῶν χειμῶνων».

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε πρῶτ καὶ κατέθηκε κάτω στὴν κοιλάδα, ὅπου ἡ μονὴ τῶν Πατέρων καὶ λίγο πιὸ πέρα συνήντησε τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Καλαμά κατὰφυτες. Περιδιάθασε ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ κι' ἀκόμη σήμερα δεικνύνουν τὴν ὠραία τοποθεσία Κ ο υ ρ ι, ὅπου κάθησε. Τὸ μέρος εἶνε ποιητικώτατο. Πυκνὸ δάσος πρὶν

σκεπάζει τὴν περιφέρεια καὶ μόλις ἀφήνῃ ποὺ καὶ ποὺ μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά νὰ διαφαίνωνται τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Βύρων προχώρησε ἀκόμη καὶ πέρασε τὴ γνωστὴ φυσικὴ γέφυρα τοῦ Καλαμά: τὴ Θ ε ο γ έ φ υ ρ α, τοποθεσία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες, ποὺ μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς. Πιὸ πέρα ἀντίκρυσε καὶ τὸν μεγάλο καταρράκτη τοῦ ποταμοῦ. Νομίζει κανεὶς πῶς αὐτὴ ἡ φύσις φώναξε τὸ Βύρωνα νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ μέρη αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ περιγράψῃ. Καὶ πραγματικῶς ὁ ποιητὴς, γυρίζοντας στὴ μονή, συνέλαθε σὸν δρόμο τὸ ὠραιότερο κομμάτι τοῦ «Τασίλδ-Χαρλὸδ». Κ' ὑστερ' ἀπάνω σὸ κελλί τοῦ Προφήτη Ἡλίου κάθησε κι' ἔγραψε τοὺς στίχους ἐκείνους, τοὺς καλλίτερους ἰσως τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ τὸν ἀπαθανάτισε:

Ὡ Ζίτσα τῶν μοναστηριῶν, ἀπ' τὴ σκαστὴ κορφή σου μικρὴ γωνιά μνησάρε στὴ γῆ ἐδῶ τὴν ἄγια
Ὅπου κι' ἂν δῆς κάτω, ψηλά, μισοστὰ, τοῖγύρω, πίσω
Τὶ οὐρανίων τόξων χρώματα καὶ τί ὁμορφεῖς καὶ μάγια!
Δῶσε ποτάμια, δῆ, βοσκές, ἐδῶ ἔχει ἀπ' ὅλα πλῆθη,
Κ' οἱ καταγάλανοι οὐρανοὶ χύνουν παντοῦ ἀμνία.
Τοῦ μαρμαρμένου χειμᾶρος ἡ βοῇ κάτω στὰ βάθη
Δείχνει τὴ γῆς ποὺ τὰ νερά ξεσποῦν μὲ μανία.
Ἀχνοστριφογυρίζοντας σὶν βράχων τὰ γκρεμὰ
Κ' ἡ φύσις σύγχρονα στὴν ψυχὴ καὶ γοητεῖες γεννά.
Μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα, στὴν κορφή ἐδῶ τὴ φουντωτὴ
Ὅπου στὴ ράχι φαίνονται σὰ στέφανο ἀπ' ἀγνάντα

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΔΥΟ ΕΞΑΔΕΛΦΕΣ ΜΟΥ

[Μανόλογος]

ΔΕΝ μπορείτε να φαντασθήτε πόσο δύσκολο πράγμα είναι — σωστό δυστύχημα θάλεγα — όταν έχη κανείς δυο εξαδέλφους έντελώς όμοιες... καί θέλει να παντρευτή τη μία απ' αυτές.

Η 'Ιωάννα καί η Λουκία ήσαν πραγματικά πάρα πολύ όμοιες, τόσο πού να μην μπορώ να διαλέξω ανάμεσά τους. Φαντασθήτε δυο τριαντάφυλλα πάνω στον ίδιο κλάδο, με την ίδια φόρμα τού ίδιου χρώμα, τού ίδιου άρώμα. Μά με τά τριαντάφυλλα υπήρχε κάποια λύσις. Νά κόψω τού κλαδί καί να τά πάρω μαζί μου καί τά δυό. Άλλά νάχω δυό όμορφες εξαδέλφους, ξανθιές καί τίς δυό, άσπρες, με τέσσερα όμοια μπλέ μάτια, τέσσερα θεία χείλη, έξηντα-τέσσερα μικρά μαργαριτάρια στο στόμα καί δυό χτενίσματα, πού είχανε τη μανία να τά κάνουν έντελώς όμοια, με την ίδια θελούδινη κορδέλλα γύρω απ' τά μαλλιά τους, έ, αυτό πειά ήταν ανυπόφορο...

Μπορούσαν να τόν κάνουνε κανένα τρελλό ! Καί έκτός απ' αυτό, είχανε τόν ίδιο χαρακτήρα... τά ίδια προτερήματα... τά ίδια έλαττώματα... κάτι μικρά, άήμαντα έλαττώματα... όπως, λόγου χάριν, να κυτάζωνται ποτέ-ποτέ στον καθρέφτη (στά δεκαοχτώ χρόνια αυτό τού πράγμα εινε συγχαρητέο!) καί να θέλουνε να τίς παρακαλέσουνε λίγο — ώ! πολύ λίγο — για να τραγουδήσουν...

Όσο για τά προτερήματά τους, ήσαν άνεκτίμητα !... Είχανε την ίδια καλή καρδιά, ήσαν υπάκουες, είχανε τούς ίδιους ευγενικούς τρόπους, την ίδια γλυκύτητα... !

Είχανε, ακόμα, σχεδόν την ίδια φωνή, σχεδόν τόν ίδιο τρόπο να σερβίρουν τού τσάι, ντυνότουσαν με έντελώς όμοια φορέματα...

"Ηθελα να παντρευτώ. "Ηθελα να παντρευτώ τη μία από τίς δυό εξαδέλφους μου, πού θα μου τη διναν άσφαλώς... Μά ποιάν από τίς δυό; σκεφτόμουν καί ξανασκεφτόμουν.

Μού φαινότουσαν κ' η δυό τόσο καλές, τόσο όμορφες, τόσο χαριτωμένες !...

Είχανε τίς ίδιες ιδέες, τά ίδια γούστα... "Ελεγαν «ναί» ταυτόχρονα, κοκκινίζανε μαζί καί η δυό καί γελοούσαν άκριβώς την ίδια στιγμή.

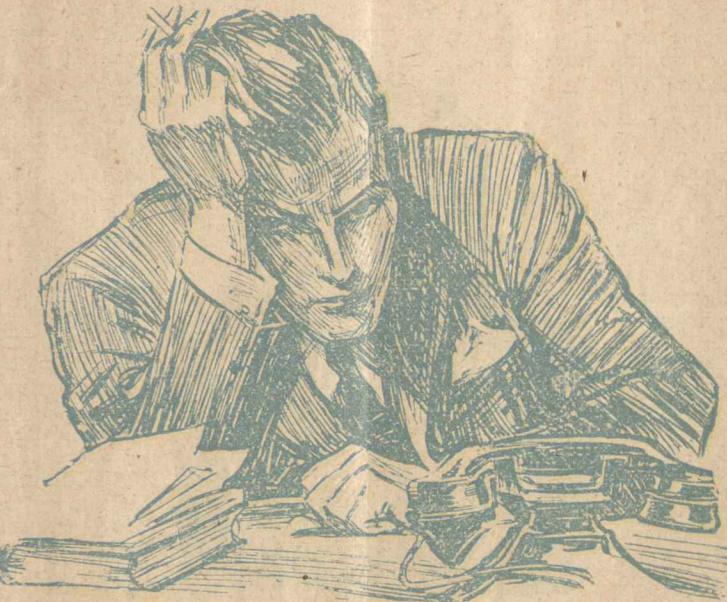
Μά για να παντρευτώ, έπρεπε να κάνω την έκλογή μου. Δέν μπορούσα να διαλέξω στην τύχη...

"Ητανε τόσοں όμοιες μεταξύ τους, πού καί οι ίδιοι οι γο-

Ράχι πού ίσως ψηλόκορφη, σειρά βουνά γιγάντια, Στράφουν μικρού μοναστηριού ψηλά οι κατάρτοι τοίχοι 'Εδώ καλόγερος περνά την έρημη ζωή του... Είν' αγαθός, όποιος διαθή θά φάγη τού ψωμί του Καί για τού καλοδέξω με να βλογά την τύχη. Κι' άκούω αυτός πού λαχταρά την πανωραία, την πλάσι. 'Από κει πάνω αδιάφορος ποτέ δε θά περάσι.

"Ας έρθη εδώ ν' αναπαυθή στην πύλο πυρρή τη λαύρα Κάτω απ' τά δέντρα τά παλιά, τού χόρτου εινε χλωρό, 'Εδώ τού στήθια του, η πνοή μ' άνάλαφο φτερό Θά τού δοσώσιν, δε να πη καθάγια ούράνια αέρα. Καί θα θωρά ν' απλώνεται τόν κόμπο τόν πλατύ. "Ω! σβίσε μ' άδολη χαρά καθ' ήδονής λαχτάρα Τού ήλιου η άχτίδα η καυτή δεν φτάει εδώ άρρωστιάρα. Στάσιν καί πλάγιασε καί ιδέσ' εδώ, προσκυνητή, 'Ακούραστα ν' άργολογούν στο φως σου μπρός σά χάρδια Αιγές, λαγνομεσήμερα κι' άνθογραμμένα βράδια.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ



Ποιά από τίς δυό ; Σκεφτόμουν καί ξανασκεφτόμουν.

νείς τους θά δυσκολευόντουσαν να τίς ξεχωρίσουν, αν δε φορούσαν η μία ένα μπλέ κ' η άλλη ένα ροζ γιακά γύρω απ' τόν λαιμό.

* * * * *

"Ηταν καλοκαίρι καί είχα υποσχεθί να πάω να περάσω μερικές μέρες στο έξοχικό σπίτι των θειών μου. Προτού φύγω είπα στον έαυτό μου:

"Θά τίς παραφυλάξω για καλά, κι' όταν άνακαλύψω την παραμικρή διαφορά, τότε θά διαλέξω μεταξύ τους !..."

Από την πρώτη μέρα της άφίξεώς μου άρχισα τίς παρατηρήσεις μου.

Η 'Ιωάννα καί η Λουκία κατέθηκαν για τού πρόγευμα, ντυμένες καί η δυό με όμοιες κάτασπρες ρόμπες, με μόνη τη διαφορά τού μπλέ καί ροζ γιακά τους.

— Καλημέρα, Έρρίκο ! μου είπαν καί η δυό ταυτόχρονα.

Στό τραπέζι είχαν τούς ίδιους κομπούς κι' ευγενικούς τρόπους. "Όταν μιλούσε η μία, διάβαζες στά μάτια της άλλη, πώς αν μιλούσε αυτή θάλεγε τού ίδιο πράγμα.

"Ημουν καταστεινωμένος !

Σέ λίγο, καθώς κάναμε έναν μικρό περίπατο στον κήπο, ρώτησα:

— Ποιό λουλουδι προτιμάς, Λουκία ;

— Τού τριαντάφυλλο, μου άποκρίθηκε εκείνη μ' ένα ύφος έκπληκτο.

— Κι' έγω επίσης ! φώναξε η 'Ιωάννα.

Κά πρόσθεσαν με την καρδιά τους :

— Είνε τόσο όμοια !

Την άλλη μέρα τού πρωί, σηκώθηκα με τή μεγαλειότητα άμνηνιά. Τι ν' άποφασίζα ; Ένας γαμπρός, δέν μπορεί, θέβαινα, να τίη: «Πόσο είνε χαριτωμένες !...», αλλά ! «Πόσο είνε χαριτωμένες !...»

Ο καλός Θεός είχε ξεχάσει να δάλη στην ψυχή της καθε μιάς λίγο μπλέ καί λίγο ροζ χρώμα, για να μπορή να τίς ξεχωρίση κανείς !...

Καθώς πλησίασα στο παράθυρο, είδα τίς όμορφες εξαδέλφές μου, ποχον κατέβη στον κήπο. "Ητανε πρωινές... καί η δυό !

Πιασμένες καί η δυό από τού χέρι, περπατούσαν άργά ανάμεσα στις δενδροστοιχίες τού κήπου, συζητώντας για τά ίδια, άσφαλώς πράγματα.

Στην καρδιά ενός ρόδου, σαν σ' ένα ιδεώδες λίκνο, γεμάτο από μεθυστικό άρωμα, μία μικρή άσπρη πεταλούδα τσα αναπαυότανε, με τά φτερά διπλωμένα. Η 'Ιωάννα την είδε. 'Από ένστικτο, με κείνη την άπροσδιόριστη έπιθυμία πού σπρώχνει τίς γυναίκες καί τά μικρά παιδιά προς όλα αυτά τού άραιά πτερωτά, έτρεξε κι' έπιασε την πεταλούδα.

Η Λουκία έκανε τότε μία γρήγορη κίνηση... Πίσε έλαφρά τού χέρι της άδελφής της καί η πεταλούδιτσα, λευτερώμενη αυτή τη φορά, πέταξε... χωρίς να τίη εύχαριστώ, η άχαριστή !... Μά έγω τά είδα όλα... Αυτό τού μικρού περιστερικού υπήρξε για μένα τού χαρακτηριστικό πού ξεχώριζε την ψυχή της Λουκίας... Η 'Ιωάννα είχε πιάσει την πεταλούδα... Μά η Λουκία την είχε λευτερώσει... Την είχε άποδώσει στην αγγή, στά άρώματα, στον μυρωμένο αίθερα, κάτω απ' τού ρόδινο ήλιο τού πρωινού...

Τι τά θέλετε ! "Όταν έχη κανείς δυό εξαδέλφους τόσοں όμοιες, μία μικρή άσπρη πεταλούδιτσα μπορεί να θωρήσει στη ζυγαριά της άγάπης πολύ περισσότερο από όσο νομίζουμε...

Παντρεύτηκα, λοιπόν, τη Λουκία.

HENRIETT BEZANCON

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ



Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια από τού προηγούμενο)

— Μήλσα, συνέχισε ο Ρουθενά, σχετικώς στη Λευκή καί είνε άπολύτως σύμφωνη μαζί μου... Δέν θα μου άρηθής ένα μικρό έτήσιο εισόδημα πού θέλω να σου δώσω.

Δυό μεγάλα δάκρυα κύλισαν από τά μάτια τού Μαρντοσέ.

— "Επειτα, εξακολούθησε ο Ρουθενά, δέν μπορείς να μένης πάντα ανάμεσα σ' αυτούς τούς θράχους, έχοντας για συντρόφους τίς κουκουβάγιες καί τίς σαύρες... Αυτές τίς ημέρες, χιτίζω η μάλλον άνοικοδομώ στο Σιθρύ ένα σπίτι πού άνήκει στη Λευκή.

— "Ω ! έκανε ο Μαρντοσέ ζωγράυκινημένος. "Ανοικοδομείτε ;...

— Ναί, σέ τρείς εβδομάδες θα είνε έτοιμο για να σέ δεχτή, γιατί η Λευκή, άποφάσισε να κατοικήσης σ' αυτό... "Ελπίζω ότι δέν θ' άρνηθής να ευχαριστήσης την νεαρή σου φίλη. "Εν τώ μεταξύ, θα έχης ένα δωμάτιο στην έπαυλη.

Με κατάλαδες ;

— Κύριε Ρουθενά, άπάντησε ο Μαρντοσέ με τρεμάμενη φωνή, θα δεχθώ την προσφορά σας, καθώς καί τίς δεσποινίδες Λευκής, άλλα λίγο άργότερα.

— Γιατί όχι άμέσως ;

— Αυτό εξαρτάται από τίς περιστάσεις, κύριε Ρουθενά.

— Τι θέλεις να τίς ;

— Τίποτε. "Όταν σάς βοήθησα να βγήτε από τού πηγάδι, έκανα τού καθήκον μου. "Επιμένετε να με άνταμείψετε καί δέν έχω τίποτε να πώ. Είπατε γενναιόδωρος, κύριε Ρουθενά, άλλα υπάρχει κάτι πού τού άγνοείτε ίσως η πού τού ξεχάσατε... Δέν σάς έσωσα μόνο έγώ... Είμαστε δυό...

Ο Ρουθενά άνατριχίασε.

— "Οφείλω μάλιστα να σάς πώ, εξακολούθησε ο Μαρντοσέ, ότι στην περιστάσι αυτή έκανα πολύ λιγώτερα από τόν καλό νέο πού με συνώδευε. "Αν επιμένετε άπολύτως να με άνταμείψετε τόσο γενναιόδωρα, συλλογίζομαι τότε τί πρέπει να κάνετε γι' αυτόν τόν νέο, ο όποιος με κίνδυνο τίς ζωής του, κατέβηκε τού πηγάδι για να σάς δέσει με τού σχοινί.

— Μαρντοσέ, είπε άπότομα ο Ρουθενά, δέν μου λές όλη την αλήθεια. Πώς ο νέος αυτός θρικόταν μαζί σου ;...

Σού μίλησε ;... Τι σου είπε ;

— "Επιμένετε πράγματι να τού μάθετε ;

— Ναί, ναί, μίλησε, Μαρντοσέ, μίλησε.

— Λοιπόν, μία μέρα ήρθε τυχαίως εδώ στο μέρος, όπου θρικόμαστε τώρα. "Εκλαινε κ' ήταν άπελπισμένος... Θέληνα να μάθω τόν λόγο καί τόν ρώτησα. Μού άπολόγησε, ότι άναποδώς την δεσποινίδα Λευκή κ' ότι ο νουνός της, ο Πέτρος Ρουθενά τόν εμπόδιζε να την ξαναϊδή, λέγοντας του να μην έμφανισθί πειά στα περίχωρα τού Σειλόν.

Τόν άκουσα μ' ενδιαφέρον καί μπορώ μάλιστα να σάς πώ ότι συμμερίστηκα την λύπη του ! "Ο δυστυχισμένος νέος... "Αγανάπη πραγματικά τη Λευκή... Καί θέλετε να σάς πώ ένα πράγμα, κύριε Ρουθενά ;... Μού φαίνεται ότι θα έκανε τη θωφεισιμιά σας ευτυχισμένη.

Β'

Ο ΖΑΝ ΡΕΝΩ ΞΑΝΑΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

— "Οχι ! "Οχι ! είπε ο Ρουθενά, μ' άλλοιωμένη φωνή. Δέν θέλω να τού σκεφθώ αυτό !

— Γιατί ; Δέν θέλετε λοιπόν να παντρεύετε τη δεσποινίδα Λευκή ;

— "Ο Ρουθενά άναστέναξε καί δέν άπάντησε τίποτε.

— Χθές, εξακολούθησε ο Ζάν Ρενώ, έπειτ' από μιάς στιγμής σιωπής, συνάντησα την δεσποινίδα Λευκή στο Σιθρύ την ώρα πού έβγαине απ' τού νεκροταφείο. Τη θρήκα πολύ άλλαγμένη. Τά μάγουλά της χλώμιασαν, τά μάτια της δέν έχουν πειά την παλιά τους λάμψη. "Υποφέρει, κύριε Ρουθενά ! Αυτό θέβαινα θα τού έχετε προσέξει καί σεις ;...

— Ναί, η Λευκή υποφέρει, τού ξέρω... "Αλλά η θλίψις της έχει άλλη αίτια καί όχι αυτήν πού υποθέτετε.

— Πιθανόν, κύριε Ρουθενά... "Αλλά πιστέψτε με ο ξένος για τόν όποιο μιλάω δέν είνε άσχετος προς την λύπη της.

— Μαρντοσέ, ενδιαφέρεσαι πολύ γι' αυτόν τόν νέο ;

— Θα έλεγα ψέματα αν έθεθαίωνα τού αντίθετο.

— Πού κατοικεί ;

— Κατοικούσε στο Σαιντ-Γιρούν, στο ξενοδοχείο Μπερτώ καί για να εκπληρώση την υπόσχεσι πού σάς έδωσε, έφυγε καί ξαναγύρισε στο Παρίσι.

— Κατάγεται από καλή οικογένεια ;

— Δέν έχει οικογένεια, άποκρίθηκε ο Μαρντοσέ, κουνώντας τού κεφάλι του.

— Δέν έχει οικογένεια !...

— Ναί, ποτέ δέν γνώρισε τόν πατέρα του ! Κ' ήταν μόλις έξη χρόνων, όταν είχε την δυστυχία να χάση την μητέρα του. Μερικοί πλανόδιοι ήθοποιοί την έθρήκαν στον δρόμο, κοκκαλιασμένη απ' τού κρύο μία χιονισμένη νύχτα τού Δεκεμβρίου... Καθώς φαίνεται πέθανε χωρίς να μάθουν τ' όνομά της κ' από πού έρχόταν...

— Αυτό είνε φριχτό !

— "Ενας από τούς ήθοποιούς έπήρε τότε τού παιδί, τού μεγάλωσε, τού μόρφωσε καί τέλος τού έκανε άντρα... "Αλλά, όταν αυτό τόν ρώτησε για την οικογένειά του, ο θείος πατέρας του δέν ήξερε τίποτε κ' έπομένως δέν υπόδεσε να τού άπαντήσει τίποτε... "Αν μάλιστα δέν φοδώνουνε μήπως σάς κουράσω, θα σάς έλεγα ότι ξέρω από την ιστορία τού όρφανού.

— Δέν θα με κουράσης, Μαρντοσέ ! Λέγε ! Λέγε !

— Πραγματικά, κύριε Ρουθενά, η ιστορία αυτή μπορεί να σάς ενδιαφέρει... είπε ο Μαρντοσέ μ' ένα παράδοξο χαμόγελο.

— Αυτός ο νέος μού έσωσε την ζωή κ' αν μπορώ να κάνω τίποτε γι' αυτόν...

— Θά ήθετε.

— Λοιπόν σ' άκούω, Μαρντοσέ...

— "Απ' όσα μού είπε, είχε ρθί στον τόπο αυτό με την έλπίδα να ξαναβρή την οικογένεια της μητέρας του.

— Πώς ; Η μητέρα του καταγόταν από τού μέρος μας ;

— Δέν ξέρει τίποτε γι' αυτό... "Αλλά καθώς σάς είπα, οι ήθοποιοί θρήκαν την δυστυχισμένη γυναίκα, καθώς καί τόν ίδιο, στον δρόμο πού πάει από τού Βερσούλ στο Γκραϊύ.

— Πολύ παράδοξο αυτό ! είπε ο Ρουθενά.

— Δέν είν' έτσι ;... Φανταστήτε, κύριε Ρουθενά, πώς δταν πήγε τελευταία στο Σαιντ - Γιρούν, θυμήθηκε ξαφνικά πώς είχε ξαναπάει στο μέρος αυτό, όταν ήταν παιδί, μόλις είδε τά δυό πέτρινα σκυλιά, πού είνε στην είσοδο τού ξενοδοχείου. Καί, πραγματικά, ο ξενοδόχος, όταν τόν ρώτησε σχετικώς, θυμήθηκε ότι μία γυναίκα νέα κ' άρρωστη είχε καταλύσει πρό δεκατριών ή δεκατεσσάρων έτών στο ξενοδοχείο του μαζί με τού παιδί της.

— "Εξακολούθησε, είπε ο Ρουθενά με φωνή λαχανιασμένη. "Εξακολούθησε...

— Μήπως η ιστορία μου σάς ενδιαφέρει ;

— Ναι, υπερβολικά !
— Βλέπετε πόσο καλό είναι νάχη κανείς μνημονικό ; 'Η μιά ανάμνησις φέρνει την άλλη. 'Ο νέος μας θυμήθηκε ακέμα ότι ένας άνθρωπος είχε πάει νά δῇ τή μητέρα του στο δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποῦ δυστυχῶς ὁ ξενοδόχος δὲν μπόρεσε νά θυμηθῇ τὸ ὄνομά του, τὸν πήρε στὰ γόνατά του κι' ἄρχισε νά τὴν φιλάει τρυφερά.

'Ο Ρουθενά, κυριευμένος ἀπὸ ἐξαιρετικὴ τρυφή, χτύπησε τὸ στήθος του κι' ἐπειδὴ κλονιζόταν σπηρίχτηκε σ' ἕνα δέντρο.

— Βλέπω, εἶπε ὁ Μαρντοσέ, ὅτι ἡ διήγησί μου σὰς ἐνδιαφέρει ὁλοένα καὶ πλεονέχως.

— Μαρντοσέ, τὸ ὄνομα τοῦ νέου ! φώναξε ὁ Ρουθενά. Πές μου γρήγορα τὸ ὄνομα τοῦ νέου.

— Τὸ ὄνομά του ; Μήπως δὲν τὸ ξέρετε ;...

— Δὲν τὸν ρώτησα πῶς λέγεται... Μαρντοσέ, σὲ παρακαλῶ, πές μου τ' ὄνομά του.

— Ἐχει τ' ὄνομα τοῦ τοῦ ἔδινε ἡ μητέρα του.

— Ἐδμόνδος, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἐδμόνδος ! φώναξε ὁ Ρουθενά.

— Αὐτὸ εἶνε θαῦμα ! ἀποκρίθηκε ὁ Μαρντοσέ κάνοντας τὸν ἐκπληκτό. Τὸ μαντέψατε ! Πραγματικὰ ὀνομάζεται 'Εδμόνδος !

'Ο Ρουθενά ἔφερε τὰ δυὸ του χέρια στὴν καρδιά του κι' ἀνάνευσε μὲ δύναμι. Ἀπερίγραπτὴ χαρὰ ζωγραφιζόταν στὸ βλέμμα του καὶ φαινόταν σὰν μεταμορφωμένος.

'Ο Μαρντοσέ χαμογελοῦσε ἐλαφρὰ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἐξακολούθησε :

— Ὁφείλω νὰ σὰς πῶ ἀκόμα, κύριε Ρουθενά, ὅτι ἕνας ἡθοποιός, ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Γκρελούς, αὐτὸς ποὺ φρόντισε γιὰ τὸ ὄρφανό, θρῆκε μέσα σ' ἕνα δερμάτινο σάκκο ποὺ ἀνῆκε στὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ πενήντα χιλιάδες φράγκα σὲ χρυσάφι. Ὅπως θλέπετε, ἡ θεία Πρόνοια, ἐπαγρυπνοῦσε στὸ παιδί... Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐπέτρεψε στὸν φτωχὸ ἡθοποιὸ νὰ θάλῃ τὸν θετὸ του γιοῦ ὁ πότηροφ σ' ἕνα σχολεῖο τοῦ Ντιζὸν πρῶτα κι' ἔπειτα σ' ἕνα λύκειο τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ κ. Ἐδμόνδος ἔκανε ταχτικές σπουδὲς καὶ πήρε τὸ δίπλωμά του.

'Ο γέρο ἐπιστάτης, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ περισσότερο, ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

— Μὰ κλαίτε, κύριε Ρουθενά ; ρώτησε ὁ Μαρντοσέ. Τί ἔχετε ;

— Ναι, κλαίω, αὐτὸ εἶνε περίεργο, δὲν εἶν' ἔτσι ; Συγχώρεσέ με, Μαρντοσέ... Δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ.

— Ὡ ! μαζί μου δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέστε, εἶπε ὁ Μαρντοσέ.

Καὶ συγχρόνως ἄφθονα δάκρυα κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια του.

— Μαρντοσέ ! Μαρντοσέ ! φώναξε ὁ Ρουθενά. Κλαῖς καὶ σὺ ;

— Μοῦ μεταδώσατε τὴ συγκίνησί σας.

— Μαρντοσέ, ρώτησε ὁ Ρουθενά. Ὁ κ. Ἐδμόνδος θρίσκει στὸ Σαιντ-Προυν ;

— Ὅπως σὰς εἶπα, ἔφυγε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

'Ο Ρουθενά ἀναστέναξε.

— Θεέ μου ! Πῶς θὰ τὸν ξαναθρῶ ; ψιθύρισε.

— Δυσχερῆστηκατε λοιπὸν γιὰτὶ ἔφυγε, κύριε Ρουθενά ; εἶπε ὁ Μαρντοσέ.

— Εἶμαι γι' αὐτὸ περίλυπος, ἀπελπισμένος.

— Μήπως ἀλλάξατε γνώμη ;

— Ναι...

— Μήπως ἀπ' ὅσα σὰς εἶπα ;

— Ναι, Μαρντοσέ, ναι, ὅσα μοῦ εἶπες μ' ἔκαναν ν' ἀλλάξω ἔξαφνα γνώμη. Ἀλλὰ δὲν ξέρεις, δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβεις...

— Ἀπαῖσθε, κύριε Ρουθενά, ξέρω καὶ καταλαβαίνω περίφημα, ἀπάντησε ὁ Μαρντοσέ.

'Ο Ρουθενά κούνησε μ' ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του.

— Κύριε Ρουθενά, ξαναεἶπε ὁ Μαρντοσέ μὲ φωνὴ τρεμάμενη, αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἀγαπάει τὴ θαφτιστικὴ σας καὶ τὸν ὁποῖον διώξατε, εἶνε ὁ ἴδιος τὸν ὁποῖον ποὺ δεκατριῶν ἐτῶν ἀρραβωνιάσατε μὲ τὴ δεσποινίδα Λευκή, εἶνε ὁ γιὸς τῆς Λουκίας Μελλιέ, τῆς κόρης τοῦ κυρίου σας...

— Πῶς τὸ ξέρεις αὐτὸ ; φώναξε ὁ Ρουθενά μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ξέρω κι' ἄλλα πράγματα ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Μαρντοσέ μὲ ἀργὴ καὶ πνιγμένη φωνή. Τρεῖς ἄνθρωποι μόνο στὸν κόσμον ξέρουν τὰ μυστήρια τοῦ Σεῖλόν : ὁ 'Ιακώβος

Μελλιέ, ὁ Πέτρος Ρουθενά κι' ἕνας ἄλλος.

— Μὰ ποῖος εἶσαι λοιπὸν ; φώναξε ὁ Ρουθενά.

— Κύτταξέ με λοιπὸν !... Ὡ ! ἄλλαξα πολὺ, ἀφοῦ δὲν μ' ἀναγνώρισε ἀκόμα !

'Ο Ρουθενά ἔθγαλε μιά πνιγμένη κραυγὴ καὶ τραβήχτηκε τρία θήματα πίσω. Ἐπειτα, ὀρμώντας μ' ἕνα ὄμμα πρὸς τὸν Μαρντοσέ, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλει μὲ δύναμι ἀπάνω στὸ πλάτῳ του στήθος.

— Ζάν Ρενώ, ἔλεγε μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔπνιγαν οἱ λυγμοί, Ζάν Ρενώ, ἀγαπημένε μου Ζάν Ρενώ, εἶσαι ὁ λουπόν, ψυχὴ ἀφωσιωμένη, δυστυχισμένο θῦμα, εἶσαι σὺ αὐτὸς ποὺ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου ! Εἶσαι σὺ αὐτὸς ποὺ φιλοῦ ! Πῶς δὲν σὲ ἀναγνώρισα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἦρθες στὴν ἔπαυλι ; Γιατὶ νὰ μὴ σ' ἀναγνωρίσω ; Ἐξαιτίας τῆς μακρυᾶς γενειάδας σου ἴσως... Ἀλλὰ τώρα σ' ἀναγνωρίζω. Ναι, ξαναθρίσκα τὸ ἀγαθό, τὸ τόσο εὐαγέλιον, τὸ τόσο τίμιο θλέμμα σου. Ὅπως δὲν ἔπρεπε, ἀλλὰ σὲ πολὺ... Ἡ φωνὴ σου δὲν εἶνε πειὰ ἡ ἴδια... Ἀ ! νὰ τὸ παλὸ σου χαμόγελο ! Ἀ ! Ζάν Ρενώ, ἀγαπημένε μου Ζάν Ρενώ, ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀγκαλιάσω μιά φορά ἀκόμα !

Καὶ οἱ δυὸ γέροϊ ξαναγκαλιάστηκαν καὶ ξαναφιλήθηκαν ἔπειτα, κάθισαν κοντὰ-κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο δέντρο.

— Γιὰ ν' ἀλλάξης τόσο, εἶπε ὁ Ρουθενά, θὰ ὑπέφερες πολὺ... Ναι, ὑπέφερες γιὰ τὸν Μελλιέ, γιὰ μένα...

— Ρουθενά, κράτησε περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔπρεπε τὴν ὑπόσχασί σου... Μεγάλωσες τὴν κόρη μου, τὴν ἀγαπᾷς καὶ δὲν θέλω πειὰ νὰ ξαναθυμηθῶ τὸ παρελθόν...

— Εἶσαι εὐχαριστήμενος, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἡ Λευκή, ἡ κόρη μας εἶνε ὡραία, εἶνε χαριτωμένη, εἶνε ἀγαθὴ... Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον, Ζάν Ρενώ, καλλίτερο πλάσμα ἀπὸ τὴν κόρη σου, ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου Λευκή.

— Ἀλήθεια, Ρουθενά, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ ποὺ μοῦ δίνει ὁ Θεός.

— Λοιπὸν, ἐρχόσουν στὴν ἔπαυλι καὶ δὲν ἔλεγες τίποτε ; Ἀ ! ὑποκρίθηκες πολὺ καλὰ τὸν ἐπαίτη...

— Δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐπαίτης, Ρουθενά...

— Καὶ ὅμως ἤξερες καλὰ, ὅτι ἂν ἔλεγες μιά μόνο λέξι, ὁ 'Ιακώβος Μελλιέ θὰ ἔθετε στὴν διάθεσί σου ὅλοκληρὴν τὴν περιουσία του.

— Δὲν ἤθελα νὰ μὲ γνωρίσουν...

— Γιατὶ ; Ἀ ! καταλαβαίνω, εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ κρύβεσαι... Θέλησες νὰ ξαναῖδῃς τὴ Γαλλία, τὸ Σαιντ-Προυν, τὴν κόρη σου... καὶ δραπέτευσες ἀπὸ τὸ Καγιέν... Ἀλλὰ μὲν ἤσυχος... Θὰ σὲ κρύψουμε, θὰ σὲ ὑπερασπίσουμε καὶ κανένας δὲν θὰ μάθῃ ὅτι ξαναγύρισες...

— Δὲν φοβᾶμαι νὰ μὲ συλλάβουν καὶ πάλι, ἀπάντησε ὁ Ζάν Ρενώ χαμογελῶντας. Εἶμαι ἐλεύθερος... Ἐὰν ἴσχυρό πρόσωπο ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα κι' ἐπέτυχε τὴ χάρι μου...

'Ελεύθερος ! Ἐλεύθερος ! Πέτρο, δὲν ξέρεις ποιά ἐντύπωσι κάνει ἡ λέξις αὐτὴ σ' ἕνα δυστυχισμένο κατὰδικο ; Ἐλεύθερος ! Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν ν' ἀνοίγεται γι' αὐτὸν ὁ οὐρανός... σὰν νὰ ξαναγυρίζῃ ἡ ζωὴ ! Ἡ ἐλευθερία, Πέτρο, εἶνε ἡ ἀνάστασις...

Μόλις λοιπὸν πήρα χάρι, δὲν ἔχασα καθόλου καιρὸ καὶ τὴν ἐπομένη κιόλας ἔφυγα ἀπ' τὸ Καγιέν. Μόλις ἔφθασα ἐδῶ, καθὼς θὰ θυμάσαι θέθαια, Ρουθενά, θρέθηκα μπροστὰ στὴ Λευκή... Δὲν εἶχα μιλήσει ἀκόμα σὲ κανένα στὸν τόπο... Δὲν τὴν ἀναγνώρισα κι' οὔτε ὑπωπτεύθηκα καθόλου πῶς εἶχα μπροστὰ μου τὴν κόρη μου. Πῶς θὰ μοῦ ἐρχόταν μιά τέτοια ἰδέα ; Τὴν εὗρισκα τόσο γοητευτικὴ, τόσο ὡραία !... Σὲ λίγο ἡ Λευκὴ μὲ ἀφῆσε καὶ ἦρθε νὰ σὲ συναντήσῃ γιὰτὶ σὲ εἶδε ἐκεῖ κοντὰ μας. Τότε ἐγὼ τραβήξα πρὸς τὸ Σαιντ-Προυν χαίροντας προκαταβολικά, γιὰ τὴν χαρὰ ποὺ θὰ προξενούσα στὴν δυστυχισμένη σύζυγό μου...

Ἀλλὰ θρήκα τὸ σπῆτι μου γκρεμισμένο κι' ὅταν ρώτησα μιά γρη῏, ἔμαθα ὅτι ἡ Γενεθιέθ θρικόταν στὸ νεκροταφεῖο.

— Καὶ ἀπὸ τότε, σχεδὸν κάθε μέρα, εἶπε ὁ Ρουθενά, στολίζεις τὸν τάφο μου καὶνούργια λουλούδια.

— Στὰ χεῖλῃ τοῦ Ζάν Ρενώ φάνηκε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Λένε, ἀποκρίθηκε, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ. ὅτι οἱ κροὶ ἀγαπᾶνε τὰ λουλούδια.

Γ

ΣΤΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ

'Ο Ρουθενά εἶχε πάρει τὸ ἕνα χέρι τοῦ Ζάν Ρενώ καὶ τὸ ἔσφιγγε μέσῃ στὰ δικά του. Ἐπειτα ἀπὸ μιάς στιγμῆς

απὴ, ὁ πατέρας τῆς Λευκῆς ἐξακολούθησε :

— Ἡ γρη῏ ποὺ μοῦ ἀνήγγειλε τὸν θάνατο τῆς συζύγου μου, μὲ πληροφόρησε ἐπίσης ὅτι ἡ Γενεθιέθ, πρὶν πεθᾶν, γέννησε ἕνα ὡραῖο κορίτσι, ἀλλὰ δὲν μὲ πληροφόρησε ποὺ μπορούσα νὰ τὸ δῶ...

— Γιὰ νὰ πιστέψῃς ἡ Λευκὴ, ὅτι εἶνε κόρη τοῦ Μελλιέ, εἶπε ὁ Ρουθενά, συνέστησα σὲ ὅλους νὰ κρατήσουν σχετικῶς σιωπὴ, καὶ οἱ χωρικοὶ μας, οἱ ὁποῖοι λατρεύουν τὴ Λευκὴ, ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσουν...

— Ὅπως καταλαβαίνεις, Ρουθενά, δὲν εἶπα στὴ γρη῏ ὅτι ἦμουν ὁ ληστής, ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος Ζάν Ρενώ, τὸν ὁποῖον εἶχαν στείλει στὰ κάτεργα, γιὰτὶ εἶχε σκοτώσει ἕνα ἄνθρωπο κοντὰ στὸ Φρεμικουρ, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴ λύπη...

— Ἀ ! Ζάν Ρενώ !... Ζάν Ρενώ ! εἶπε ὁ Ρουθενά μὲ φωνὴν περίλυπη.

— Τὰ λόγια αὐτὰ χρησιμοποίησε ἡ γρη῏, μιλώντας γιὰ μένα. Ἀλλ' ἂς ἐξακολούθῃσω. Ἡ γρη῏ δὲν θεώρησε καθήκον τῆς νὰ μοῦ κρύψῃ ὅτι ἡ κόρη τῆς Γενεθιέθς λεγόταν Λευκὴ, καὶ ὅτι εἶχε γένει μιά ὡραία δεσποινίς. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ὡραία νέα, τὴν ὁποία εἶχα ἀπαντήσῃ κοντὰ στὸ ποτάμι, μοῦ εἶχε πῇ ὅτι λεγόταν Λευκὴ, φωτίστηκε ἔξαφνα. Τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο κορίτσι ποὺ παρουσιάστηκε μπροστὰ μου σὰν παρήγορος ἄγγελος, τὸ ἀνοιξιὰτικο λουλούδι, ἡ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου, τὸ ἐξάισιο ἐκεῖνο πλάσμα, ἦταν κόρη μου ; Ἀ ! φώναξε τότε γεμάτος χαρὰ, ὁ 'Ιακώβος Μελλιέ κι' ὁ Πέτρος Ρουθενά δὲν μὲ ἔχασαν... Δὲν ἐγκατέλειψαν τὴν κόρη μου, υἱοθέτησαν τὴν ὀρφανή !

— Τότε, εἶπε ὁ Ρουθενά μὲ συγκίνησι, γιὰτὶ δὲν ἔτρεφες πρὸς τὴν ἔπαυλι φωνάζοντας : «Εἶμαι ὁ Ζάν Ρενώ ;»

— Ναι, μπορούσα νὰ τὸ κάνω αὐτὸ, ἀλλὰ ἔπειτα τί θὰ γινόταν ;

— Ἐγὼ δὲν εἶχα, ἀπάντησε περίλυπος ὁ Ρουθενά. Καταλαβαίνω τί σ' ἐμπόδιζε... Ἀ ! Ζάν Ρενώ, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πόσο σὲ θαυμάζω ! Εἶσαι ὑπέροχος ἄνθρωπος !

— Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι ὑπέροχος ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ Ζάν Ρενώ μὲ καλὴ σὺν. Ἐκεῖνο, ὅμως ποὺ ξέρω καλὰ, Ρουθενά, εἶνε ὅτι ἂν χρειάζοταν νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης μου, δὲν θὰ δισταζα διόλου.

— Ὅχι ! Ὅχι ! ἐξακολούθησε μ' ἐνθουσιασμό. Δὲν μπορούσα νὰ πῶ ποῖος εἶμαι. Ἡ Λευκὴ νόμιζε πῶς εἶνε κόρη τοῦ 'Ιακώβου Μελλιέ καὶ ἦταν ἡσυχὴ, εὐθυμὴ, εὐτυχισμένη... Δὲν μπορούσα νὰ παρουσιάσω καὶ νὰ τῆς πῶ : «Σὲ ἀπατοῦν... Πατέρας σου εἶμαι ἐγὼ, ὁ Ζάν Ρενώ, πρῶην κατὰδικος !» Ἀν τὸ ἔκανα αὐτὸ θὰ ἦμουν ἕνας ἄθλιος !... Ἐξ ἄλλου θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ ὅτι δὲν εἶμαι δολοφόνος καὶ νὰ τῆς τὸ ἀποδείξω. Ἐπρεπε δηλαδὴ νὰ κατηγορήσω τὸν 'Ιακώβον Μελλιέ, πρὸς χάριν τοῦ ὁποῖου ἀφῆσα νὰ μὲ καταδικάσουν... Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκανα αὐτὸ !

— Εὐγενικὴ ψυχὴ ! ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀλλὰ σήμερα, ἐξακολούθησε ὁ Ζάν Ρενώ, ἡ κατάστασις δὲν εἶνε πειὰ ἡ ἴδια. Ἡ Λευκὴ ξέρει ὅτι δὲν εἶνε κόρη τοῦ 'Ιακώβου Μελλιέ.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ ; !

— Ἡ ἴδια. Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, Ρουθενά, ὅταν μοῦ εἶπε μὲ τὴν γλυκειὰ τῆς φωνή, ὅτι δὲν μπορούσε αὐτὴ νὰ δικάσῃ τὸν Ζάν Ρενώ, ὅτι εἶχε καθήκον τῆς νὰ προσεῦχεται στὸν Θεὸ γιὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ ὅτι, ἂν μιά μέρα ξαναγύριζε, θὰ ριχνόταν στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ κλάψῃ ἐπάνω στὴν καρδιά του, δὲν μπόρεσα πειὰ νὰ κρατηθῶ... Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἐφίλησα μὲ μέθην... Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορά... Ὡ ! ἔχω ἀκόμη στὰ χεῖλῃ μου τὸ ἄρωμα αὐτοῦ τοῦ φιλήματος !

— Καὶ σῶπασες ; Καὶ δὲν τῆς φώναξες : «Εἶμαι ὁ πατέρας σου !»

— Ναι, σῶπασα... Ἀ ! ἡ δοκιμασία ἦταν σκληρὴ ! Νόμιζα, ὅτι ἕνα σιδερένιο χέρι ἔσφιγγε τὴν καρδιά μου... Ἡ

κόρη μου θρικόταν μπροστὰ μου περίλυπη, ἀπελπισμένη, πλημμυρισμένη στὰ δάκρυα. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη κυριεύθηκα ἀπὸ ἀδυναμία κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ μιλήσω. Ἀλλὰ ἀμέσως ἐπέπληξα τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τὴν ἀδυναμία μου ποὺ τὴν χαρακτηρίσα ὡς ἀνανδρία, κατανίκησα τὴν θλίψι μου κι' ἐπνίξα τοὺς λυγμούς μου... Ρουθενά, ἂν ἔσφαλα σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία, θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἀπαρνιόμουν ὅλη μου τὴ ζωὴ ! Θὰ ἦταν αἰσχος !...

— Ζάν Ρενώ, φώναξε ὁ Ρουθενά μ' ἐνθουσιασμό, Ζάν Ρενώ, ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ! Εἶσαι Θεός !

— Ὁ Ζάν Ρενώ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Σοῦ τὸ εἶπα καὶ πρὶν, Ρουθενά, δὲν θέλω νὰ ταράξω τὴν γαλήνη τοῦ 'Ιακώβου Μελλιέ. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς δυνάμεώς μου...

— Καλὰ, καλὰ ! εἶπε ὁ Ρουθενά. Θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ σὲ λίγο. Ἐσὺ ἀφωσιώθηκες κι' ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε τὸ καθήκον μας. Πρέπει ἡ Λευκὴ νὰ γίνῃ εὐτυχισμένη καὶ θὰ γίνῃ... Ἀ ! ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡ ὡραιότερη τῆς ζωῆς μου... Ἡ Λουκία πέθανε χωρὶς ἄλλο, ἀλλὰ ὁ 'Εδμόνδος, ὁ γιὸς τῆς, ζῇ καὶ θὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Λευκῆς...

Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου, πρὸ δεκατριῶν χρόνων, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἐπῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου... Ἡ μεγάλη ἀγροικία τοῦ Σεῖλόν, ὅλη ἡ περιουσία τοῦ 'Ιακώβου Μελλιέ, εἶνε προσωρισμένη γιὰ τὸν 'Εδμόνδο καὶ γιὰ τὴν κόρη σου, Ζάν Ρενώ. Αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησις τοῦ 'Ιακώβου Μελλιέ.

»Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ 'Εδμόνδος θρικόταν μπροστὰ μου, τοῦ μίλησα, δὲν εἶχα παρὰ ν' ἀνοιξῶ τὴν ἀγκαλιά μου γιὰ νὰ τὸν σφίξω στὴν καρδιά μου, καὶ ὅμως τίποτε, δὲν μ' ἔκανε νὰ μαντέψω... Καμμιά φωνὴ δὲν μοῦ φώναξε : «Εἶνε αὐτός ! Εἶνε ὁ 'Εδμόνδος, εἶνε τὸ παιδί ποὺ ζητᾷς, ποὺ τόσα χρόνια περιμένεις !...» Ὁ 'Εδμόνδος μοῦ ἔλεγε : «Ἀγαπᾷ τὴν Λευκὴ !» Κι' ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα κτηνωδῶς : «Κάνεις ἀσχημα. Σ' ἐμποδίζω νὰ τὴν ἀγαπᾷς !...» Καὶ τὸν διέταξα νὰ φύγῃ, καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐζητοῦσε νὰ ξαναῖδῃ τὴν Λευκὴ, ὅτι δὲν θὰ πατοῦσε πειὰ τὸ πόδι του στὸ Σεῖλόν !

»Ὡ ! ἂν ἤξερα !... Ὅταν τὸν εἶδα, στὸ Σαιντ-Προυν, ἦταν παιδί, ἀλλ' ἀδιάφορο, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀναγνώρισα... Καὶ ὅμως ἐνοιώθα γι' αὐτὸν μιά μυστικὴ συμπάθεια... Μιλοῦσε ἡ καρδιά μου, καὶ ἐν τούτοις δὲν κατάλαβα.

»Ἀλλὰ θὰ ξαναγυρίσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι, Ζάν Ρενώ, θὰ ξαναγυρίσῃ ;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Δὲν εἶσαι, λοιπὸν, θέβαιος γι' αὐτὸ ;

— Ρουθενά, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ, πρέπει νὰ τὸν προσκαλέσουμε...

— Τὸ Παρίσι εἶνε μεγάλο... Πῶς νὰ τὸν θρῇ κανείς ;

— Ξέρω ἐγὼ.

— Ἐχεις τὴν διεύθυνσί του ;

— Ναι.

— Ἀ ! Ἦσουν προνοητικὸς ! Σῶζεις ἔτσι τὰ πάντα.

— Νά, ἡ διεύθυνσί του, εἶπε ὁ Ζάν Ρενώ, θγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί.

'Ο Ρουθενά διάβασε τὴν διεύθυνσι, ἐνῶ ἡ πῖο μεγάλη χαρὰ ζωγραφιζόταν στὸ βλέμμα του καὶ στὸ μέτωπό του !

— Ἀ ! φώναξε. Θὰ τοῦ γράψω νῆρθ, θὰ πῶ νὰ τὸν ζητήσω ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ, Ζάν Ρενώ, ἀφοῦ ἀνακάλυψις πῶς ἦταν ὁ γιὸς τῆς Λουκίας Μελλιέ, γιὰτὶ δὲν τὸν ἐμπόδισες νὰ φύγῃ ; Γιατὶ δὲν ἦρθες νὰ μοῦ τὸ πῆς ;...

— Ρουθενά, μὲ συγκράτησαν οἱ ἴδιοι λόγοι ποὺ μ' ἐμποδίσαν νὰ πῶ ὡς τώρα ποῖος εἶμαι.

σα λοιπόν να τον θγάλω από την πλάνη του... Δεν μπορούσα να πω σ' αυτόν, τι θεώρησα καθήκον να κρύψω απ' την κόρη μου.

— Πραγματικά, είπε ο Ρουθενά. "Ετσι, αν δεν έρχομουν να σε δω, θα εξακολουθούσες να σιωπάς..."

— Ναί, για μερικόν καιρό ακόμα. "Αλλά, επί τέλους, βλέποντας την Λευκή να υποφέρει, αίσθάνομαι, ότι δεν θα μπορούσα να σωπάσω."

— Και θα έλεγες σ' αυτήν τα πάντα ;

— "Οχι, Ρουθενά, όχι... Δεν θα έλεγα στην Λευκή ότι ο Ζάν Ρενώ δεν είναι δολοφόνος, αλλά θα έρχομουν, σε σένα και θα σε ικέτευα να μη της κρύψεις για περισσότερο καιρό την αλήθεια..."

»Τώρα, Ρουθενά, τι θα κάνεις ; Βλέπεις τώρα καλά όσο κι' εγώ και καλλίτερα μάλιστα από μένα τις δυσκολίες και τους κινδύνους της καταστάσεως. Για όσον καιρό θέλεις, ο Ζάν Ρενώ, θα παραμείνει ο ζητιάνος Μαρντοσέ. "Εμαθα πειρά να επιβάλλω σιωπή στην καρδιά μου και θα σταματήσω τους χτύπους της. "Αν το θεωρής μάλιστα άναγκαίο θα πάψω στο διάστημα αυτό να βλέπω και την κόρη μου... "Αλλά, Ρουθενά, ως μην υποφέρει εκείνη. Βρες έναν τρόπο για να την εμποδίσεις να υποφέρει..."

»Θέλεις να πας να θρής τον γιόδο της Λουκίας, εξακολουθής με στενοχώρια. Πήγαινε. "Αλλά πρόσζε ! "Αν ο Έδμόνδος πληροφορηθή ότι η Λευκή είναι κόρη του Ζάν Ρενώ, θα αισθανθή αίσχος για τον έρωτά του. Τότε θ' αναγκαστής να του πής ότι ο Ζάν Ρενώ, αν και καταδικάσθηκε ως δολοφόνος, είναι άθως και πολύ δύσκολα θα μπορέσης να του κρύψεις το όνομα του φονιά του πατέρα του. Και δεν είναι μόνο αυτό, Ρουθενά. Θ' αναγκαστής τότε ν' αποκαλύψεις και στη Λευκή ότι αποκάλυψες στον γιόδο της Λουκίας. "Η Λευκή αγαπάει τον Έδμόνδο — είμαι βέβαιος γι' αυτό — και επειδή καθώς σου έλεγα πρό ολίγου νομίζει ότι δεν έχει πειρά το δικαίωμα ν' αγαπάη ότι δεν θα γίνη ποτέ στη ζωή της ευτυχισμένη εξ αιτίας του στήματος του πατέρα της, υποφέρει τρομερά. Στην απέραντη αυτή θλίψη της δεν είναι άσχετος κι' ο έρωας του Έδμόνδου."

»Νά είσαι λοιπόν βέβαιος, Ρουθενά, ότι όσο η Λευκή νομίζει πως είναι κόρη δολοφόνου, ούτε το χαμόγελο, ούτε την ευθυμία της, ούτε το χρώμα της θα ξαναβρή. «Δεν θέλω, δεν έχω το δικαίωμα ν' αγαπάω ! μου έλεγε προχθές. "Η κόρη ενός καταδίκου δεν παντρεύεται... "Ας μη με συλλογίζεται πειρά ο Έδμόνδος ! "Ας με ξεχάση !»

Ο Ρουθενά σηκώθηκε απότομα από τον θρόνο, στον οποίο καθόταν και είπε αποφασιστικά :

— Ναί ! "Αλλά πρέπει να της διώξουμε πειρά απ' το μυαλό τις μαύρες αυτές σκέψεις... Πάμε !...

— Πού ;

— Στο Σεϊλόν.

— Ρουθενά, τί σκοπεύσεις να κάνεις ;

— Ζάν Ρενώ, έχω μια ιδέα και θα δώ αν κατορθώσω να την πραγματοποιήσω. "Αλλοτε, αγαπητέ μου Ζάν Ρενώ, πρόσ χάριν του 'Ιακώβου Μελλιέ και της Λουκίας, δέχτηκε την άφοσίωσί σου. "Αλλά τώρα κάθε θυσία είναι περιττή. Ο ζητιάνος Μαρντοσέ δεν υπάρχει πειρά !

— Πώς ; Θέλεις...

— Θέλω η Λευκή, η κόρη μας να γίνη ευτυχισμένη.

— Ρουθενά, σκέψου !...

"Εχεις δικαίωμα να περιμένεις ακόμα ένα χρόνο πριν τηρήσης την υπόσχεσί, που μου έδωσες στη φυλακή του Βεσούλ.

— "Αν περίμενα ως αύριο, θα ήμουν ένας άθλιος !

— Αλήθεια, λοιπόν, Ρουθενά, θα πής στη Λευκή...

— Την αλήθεια !

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ψιθύρισε ο Ζάν Ρενώ, αψιδώνοντας τα χέρια του προς τον ουρανό.

— "Όταν η Λευκή μάθη την αλήθειά σου, είπε ο Ρουθενά, θα την σπρώξω στην άγκαλιά σου.

Ο Ζάν Ρενώ ρίχτηκε

κλαίοντας στον λαιμό του Πέτρου Ρουθενά.

"Επειτα από λίγες στιγμές οι δυο γέροι κατέβαιναν γρήγορα το μονοπάτι που ώδηγούσε στον κάμπο.

Δ'

ΤΑ ΚΑΛΑ ΛΟΓΙΑ

Στην αυλή του Σεϊλόν, δυο υπηρέτες της άγροικίας άκόνιζαν τα δρεπάνια τους σ' ένα μακρύ άμμόνι μπηγμένο στη γή.

— Αύριο αρχίζουμε τον θερισμό, είπε ο Ρουθενά στον Ζάν Ρενώ, αλλά αυτό δεν θα μ' εμποδίσει να πάω στο Παρίσι. Παίρνω ένα-δυο παραπάνω κ' η δουλειά θα τελειώσει και χωρίς έμένα.

»Περίεργο ! πρόσθεσε σε λίγο, βλέπω τον 'Ιακώβο να γυρίζει κει κάτω στα χωράφια του σταριού. Δεν το κάνει αυτό συχνά.

— "Εχει γεράσει πειρά, είπε ο Ζάν Ρενώ, κάθε μέρα σκυβει και πιό πολύ προς το χώμα.

— Βαδίζει προς τον τάφο, άποκρίθηκε ο Ρουθενά περίλυπος. "Ο δυστυχισμένος φέρθηκε άδυσώπητος στην κόρη του, ώ, η τύψεις της συνειδήσεώς του τον βασανίζουν. "Όταν σε τρεις-τέσσερες ημέρες θα το φέρω τον Έδμόνδο, θα αισθανθή μεγάλη χαρά... "Αλλά για να παρηγορηθή για ν' άνακτήση την γαλήνη του, πρέπει να ξαναβρή την κόρη του τη Λουκία.

— Πού είναι η δεσποινίς Λευκή ; ρώτησε μια υπηρέτρια.

— Νομίζω ότι θρίσκει στα δωμάτιά της.

— Καλά ! Εύχαριστώ...

Κι' έγινε στον Ζάν Ρενώ να τον ακολουθήσει.

Καθώς περνούσαν μπροστά στο δωμάτιο του Ρουθενά, ο έπιστάτης του Σεϊλόν άνοιξε την πόρτα κι' έμπασε μέσα τον πατέρα της νέας, λέγοντάς του :

— Θα με περιμένεις εδώ... Μην άυπομονείς πολύ... Θα είμαι όσο το δυνατόν πιό σύντομος...

— "Ω ! να φερθής με περίσκεψη ! είπε ο Ζάν Ρενώ με φωνή που έτρεμε... Μη θιαστής !... Μην της το πής άποτομα ! Είναι τόσο ευαίσθητη...

— Μη φοβάσαι, Ζάν Ρενώ ! "Η Λευκή είναι γενναία ! "Εξ άλλου, η ευτυχία δεν σκοτώνει...

"Εσφίξαν ο ένας το χέρι του άλλου, άλλαξαν ένα ένφραστικό βλέμμα κι' έπειτα ο Ρουθενά διευθύνθηκε προς το δωμάτιο της Λευκής και χτύπησε την πόρτα.

— Έσο είσαι, νουνέ ; ρώτησε η νέα.

— Ναί.

— Μπορείς να μπής.

Ο Ρουθενά άνοιξε την πόρτα και την έκλεισε πάλι πίσω του.

— Πάλι έκλαψες ! είπε στη Λευκή, ρίχνοντας σ' αυτή ένα βλέμμα γεμάτο στοργή.

— Μη με μαλλώνεις, θα προσπαθήσω να είμαι πιο λογική για να μη σε δυσχερετώ...

— Δεν συνηθίζω να σε επιλήττω...

— "Αλήθεια, νουνέ, νουνέ, ζω ότι έλειψες πολλήν ώρα. Είδες τον καλό μας Μαρντοσέ ;

— Και τον είδα και μιλώ...

— Λήσασμε πολλήν ώρα μαζί ζού...

— Δέχθηκε ;...

— Ναί...

— "Ω ! είμαι πολύ εύχρηστη !

— Λευκή, ξέρεις ότι θ' άρχισω να ζηλεύω ;

— Νά ζηλεύεις ; Γιατί !

— "Αγαπάς τόσο πολύ τον γέρο Μαρντοσέ...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΜΙΛΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥΟΥ!

[Ένα άποκαλυπτικό άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Άντρέ Μωζέ για τις «άνακρινώσεις» της άλησμόνητης «βεντέτας» από τον "Άλλο Κόσμο!.

Η Τζιν Χάρλουου, η άλησμόνητη «βεντέτα» της δόξης με τα πλατινένια μαλλιά, άναπαύεται από τον περασμένο 'Ιούλιο στο ήσυχο νεκροταφείο του Γκλένταλ, σε μια από τις μαγευτικές και τις πιό παραδείσιες τοποθεσίες της Καλιφορνίας. Το μανουαλίο της είναι μεγαλοπρεπές και έστοιχισε εύστοχά τις χιλιάδες δολάρια. Μέσα σ' αυτό είναι τοποθετημένο το πολυτέλές φέρετρό της μεγάλης ήθοποιού. "Ολόκληρο το φέρετρο είναι από χαλκό μ' επαργυρωμένο το έσωτερικό του. Το σώμα της Τζιν Χάρλουου είναι θαλασσιωμένο. Κάτω από το χοντρό κρύσταλλο, η ξανθή ήθοποιός φαίνεται σαν να κοιμάται. Το πρόσωπό της έχει ένα ροδαλό χρώμα και τα χαρακτηριστικά της εκφράζουν μια άπέραντη γαλήνη. Νομίζει κανείς ότι η Τζιν Χάρλουου κοιμάται εύτυχισμένη, ύστερ' από ένα έπιστονο και έξαντλητικό αγώνα στο «στούντιο» του κινηματογράφου. Το περίεργο τώρα είναι ότι η «γόνισσα» με τα πλατινένια μαλλιά δεν έφυγε για πάντα από το Χόλλυγουντ. Το πνεύμα της ξαναγυρίζει στην φιλομπαλ και συνομιλεί με τους ζωντανούς !...

Ίδου δέ τί συνέβη άκριβώς εδώ και λίγον καιρό :

Μιά ημέρα, ο Λούις Μάγιερ, ο ύποδιευθυντής της κινηματογραφικής εταιρείας «Μέτρο - Γκόλντγουϊν», στην οποία εργαζόταν η Τζιν Χάρλουου, έλαβε ένα παράδοξο γράμμα από την «μισέση» Έρφα Ε. Ντανιέλσον, διευθύντριας ενός εβδομαδιαίου περιοδικού, της «Επθεωρήσεως του "Αποκρυφισμού", που έχει μεγάλη κυκλοφορία στην Άμερικνή.

Στο γράμμα αυτό, λοιπόν η «μισέση» Ντάνιελσον άνέφερε στον Λούις Μάγιερ, ότι κατά την διάρκεια μιας πνευματιστικής συνεκτινώσεως, είχε μιλήσει με το πνεύμα της Τζιν Χάρλουου και ότι είχε ήσυχασθ' στην άλησμόνητη «βεντέτα» να δαβ' όδω τη λόγιά της σ' αυτόν.

Η μετάφρασις του γράμματος της «μισέσης» Ντάνιελσον προς τον Λούις Μάγιερ, έχει ως εξής :

«Αγαπητέ κ. Μάγιερ, "Επιθυμώ να σάς πληροφορήσω ότι, κατά την διάρκεια μιας πνευματιστικής συνεδριάσεως, η Τζιν Χάρλουου μου άνέθεσε να σάς διαβίσω μια «άνακρινωσί της από τον "Άλλον Κόσμο».

Κάθε Τετάρτη θράδυ, από εδώ και πολλά χρόνια, ο άνδρας μου, η άδελφή μου και εγώ, έρχομαστε σ' επικοινωνία με τους νεκρούς, οι όποιοι διαβιβάζουν με την μεσολάθρη και διάφορες εύχές, συμβουλές και «άνακρινώσεις» στους συγγενείς τους και στους φίλους τους.

Αυτήν την έβδομάδα λοιπόν η άδελφή μου έπρόφερε μια στιγμή άσυναίσθητος το όνομα της Τζιν Χάρλουου. Αυτή ήταν η πρώτη εκδήλωσις του πνεύματος της ήθοποιού. "Ηταν φανερό ότι το πνεύμα της ήθελε να μιλήσ'."Ωστόσο δεν άπάντησα άμέσως στην πρώτη εκδήλωσις του πνεύματος, γιατί περιμένω πάντα να μου άποδείξη την ταυτότητά του. "Ετσι, ύστερ' από λίγα λεπτά της ώρας, η Τζιν Χάρλουου ξαναμίλησε :

— "Εδώ και λίγες μέρες άφησες τον Βίλλυ Ρότζερς να μιλήσ'... Μου είπε. "Επιθυμώ να με άφήσης και έμένα !

»Περιμένω ακόμα δέκα λεπτά και κατόπιν άφησα πράγματι το «πνεύμα» να μιλήσ'. "Όλοι μας άναγνωρίσαμε τότε την φωνή της Τζιν Χάρλουου !

»Όπως λοιπόν της ύποσχέθηκα, σάς στέλνω την «άνακρινωσί της».

Κ' η «μισέση» Ντάνιελσον έστειλε μαζί με το γράμμα της και τις άκόλουθες άποκαλύψεις του πνεύματος της ξανθής ήθοποιού :

«"Ηξερα πάντα ότι δεν θα ζούσα πολύν καιρό, είπε το πνεύμα, μα κανείς δεν ήθελε να με πιστέψη. "Ηθελα να προετοιμάσω τους φίλους μου να δεχθουν χωρίς καμιά λύπη τον θάνατό μου, μα όλοι μου έλεγαν διαρκώς ότι ήμουν άπαισιόδοξη..."

»... "Η νέα ήθοποιός που συνέχισε τον ρόλο μου εργάστηκε σκληρά και της άξίζει να πετύχ'... Κανένας δεν φθάνει στην πρώτη θέση, αν δεν άγωνισθ' μ' όλες του τις δυνάμεις. "Όπως εκείνος που πέφτει στο ποτάμι και παρασύρεται από το ρεύμα, πρέπει να παλεύουμε συνεχώς για να μένουμε στην επιφάνεια.

»... "Από καιρό ένοιωθα πως ήμουν πάρα πολύ κουρασμένη. Για να μπορέσω να εργασθώ, έπαιρνα διαρκώς τονωτικά. Κάθε φορά όμως που με καλούσαν, ήμουν έτοιμη, όπως ο στρατιώτης είναι παρών στο προσκλητήριο. "Ηξερα, ότι αν έκανα μια άπουσία, μια άλλη θα έπαιρνε την θέση μου.

»...Στο τελευταίο προσκλητήριο μου όμως κατάλαβα πως δεν θα μπορούσα πειρά να ξαναγυρίσω.

»...Πολλές φορές άναρωτήθηκα τί ήταν η ζωή. Ίδου τώρα η άπάντησίς μου από τον "Άλλον Κόσμο: "Η ζωή είναι ό σκοπός που διάλεξες..."

"Αν ξαναγυρίζα τώρα στην έπίγειο ζωή, θ' ακολουθούσα πάλι τον ίδιο δρόμο, μα με άλλον τρόπο. "Εχασα πολλά χρόνια, δίχως λόνο και τρομοκρατήθηκα από πράγματα που ήσαν φοβερά μόνο στη φαντασία μου... Κι' αυτό γιατί δεν είχα πεποιθ' στην τελικήν έπιτυχία του σκοπού μου.

»"Ε, λοιπόν, θέλω να σάς φωνάξω από εδώ που βρίσκομαι, ότι πρέπει να πιστεύουμε άπόλυτα, άπό πρην, στην έπιτυχία μας !

»... "Εκείνο που άξίζει περισσότερο από όλα είναι η προσωπικότης μας. Ποτέ δεν πρέπει να την ξεχνάμε. Πρέπει πάντα να είμαστε έσείς κι' όχι τότε ο ένας και τότε ο άλλος. "Όταν η ζωή μας έχει ένότητα, άποκτά γρήγορα μια δική της προσωπικότητα.

»... "Εδώ, πέραν του τάφου, η ζωή είναι διαφορετική. "Η πρώτη εντύπωσις που δοκιμάζει κανείς είναι ότι δεν βασανίζεται πειρά από τον φόβο του θανάτου. "Εδώ η ζωή δεν τελειώνει ποτέ... Μπορείς να το πιστέψεις ;

»"Οχι βέβαια ! Γιατί, τί άλλο είναι η ευτυχία, αν όχι αυτό το αίσθημα της αωνιότητος ;

»...Θά ήθελα να σάς φανερώσω μυστικά της καινούργιας μου ζωής, μα καταλαβαίνω πως δεν έχω το δικαίωμα. "Η ζωή στη γή έχει έναν προορισμό, είναι μια δοκιμασία. "Η ψυχή έκεί δοκιμάζεται με χίλιους τρόπους.

»...Το μόνο που μπορώ να σάς πω είναι ότι είναι ευτυχισμένος εκείνος που δεν χάνει την ψυχή του στη ζωή...

»...Για τον κινηματογράφο, έχω να σάς άποκαλύψω ένδιαφέροντα πράγματα. "Οτι έχει γίνει μέχρι σήμερα, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα πείραμα. "Ο κινηματογράφος θα παρουσιάσει σε λίγο άληθινά θαύματα !

»...Στους φίλους μου επιθυμώ να πω ότι δεν πρέπει να με ξεχνούν. Βρίσκομαι πάντα κοντά τους και λυπάμαι που βλέπω ότι δεν με συλλογίζονται πειρά. "Όλοι σχεδόν έχουν κρύψει κάπου τη φωτογραφία μου κι' έχουν θάψει στην θέση της τη φωτογραφία μιας άλλης. Τί άσταθ' και έπιπόλαια, που είναι τα αίσθήματα των ζωντανών ! Αυτά κάνουν την ζωή τους να είναι μια διαρκής φθορά !

»... "Εδώ, στον κόσμο που βρίσκομαι, όλα είναι αιώνια, (Συνέχεια στη σελίδα 50)



"Ένα έπιτυχές σκίτσο της Τζιν Χάρλουου.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)
 Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Όροι συνδρομής «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έσωτερικό δι' έν έτος Δραχ. 250	Έξωτετικό Δολάρια 0
έξάμηνας 125	Άμερικής 7

και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικών Κογκό έτησια συνδρομή σελλινια 30. Αι έπιστολαι και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνωνται προς τον διευθυντή του «ΜΠουκετού» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκάστου τεύχους Δραχ. 5

Έν Άμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλλον πώλησιν, η Έταιρία New York News Agency General P. (C). Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλοπούλου.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Ἡ Γαλλίς θενέττα Λίζα Ντελαμάρ στὸν ρόλο τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας στὸ νέο περίφημο γαλλικὸ φιλμ «Μασσαλιώτις».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Ἡ ὠραία Ἀμερικανὶς καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Μαίρη Κάρλαϊλ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ...

Κάτι έτριζε επίμονα μέσα στη σκοτεινή σιγαλιά του δωματίου. Κάτι σερνόταν συγχρόνως και γλυκορούσε δισταχτικά στο σανιδένιο πάτωμα της κρεββατοκάμαρας αυτής.

Ο "Αλλαν ζύπνησε από τον άσυνήθιστον αυτόν θόρυβο. Δίχως να κουνηθί καθόλου στο κρεβάτι του, άνοιξε τα μάτια του και κύτταξε έρευνητικά μέσα στο σκοτάδι που τον τριγύριζε.

Ήταν τριετίματα των σανιδιών του πατώματος, αυτά που τον ξύπνησαν έτσι άξαφνα. Τι συνέβαινε λοιπόν; Ποιός τριγύριζε έτσι ψαχουλεύτα και προφυλακτικά μέσα στα σκοτάδια του δωματίου του "Αλλαν; Τι ήθελε μία τέτοια ώρα; Τι γύρευε;

— Λωποδότη ίσως θα είναι! σκέφτηκε ο "Αλλαν. Και έξακολουθητικά άκίνητος και άμιλητος, γλάρωνε τα μάτια του στη σκοτεινιά, προσπαθώντας να ξεχωρίση την άφορμή αυτή του ύποπτου θορύβου.

Ξεχώρισε. Είδη καθαρά μία μαύρη σκιά, πιδ μαύρη από τη μαυρίλα του δωματίου, να περπατά, να γλυστράει, με άπειρες προφυλάξεις, άπάνω στο σανιδένιο πάτωμα και να πλησιάζει προς το κρεβάτι του.

— Ποιός είναι; φώναξε τότε άτρομα ο "Αλλαν και έκανε να άνασκηωθή.

Μά ή φωνή του αυτή είχε πειά κατατοπίσει τον άγνωστο; Το ύδειξε σε ποιό μέρος θα έπρεπε να κατευθυνθί για να θρῆ αυτό που ζητούσε.

Κι άστραπιαία, πριν ο "Αλλαν προλάβη να άνασκηωθή καλά, ο άγνωστος σκίρτησε σαν φειδι θυμωμένο, γύρισε πρὸς τὸ μέρος του κρεββατιού και κρατώντας ύφιν, χτά στη χούφτα του ένα στυλέττο, ρίχτηκε με λύσσα έναντίον του "Αλλαν!

Ξαφνιασμένος, έτσι, ο "Αλλαν και θέλοντας τώρα καθαρά, με τα συνηθισμένα πειά στο σκοτάδι μάτια του, τις άπαίσιες προθέσεις του μυστηδιώδους άγνώστου, έμπηξε άθελά του μία κραυγή φρίκης, χούφτωσε άστοιαπιαία τὸ όπλισμένο χέρι του άγνώστου από τὸν καρπό και προσπαθούσε με άγωνιώδη προσπάθεια ν' άποφύγη τη θανάσιμη στυλεττιά.

Άγρία, θουθή και λυσσασμένη πάλι άκόλουθησε μέσα στην πένθιμη σκοτεινιά του δωματίου. Η λαχανιασμένες άνάσες τῶν δυό άνδρων άντηχούσαν στη μαύρη, σιγαλιά σαν σφυρίγματα φειδιών. Τὸ κρεβάτι συγκλονιζόταν και έτριζε άπαίσια από την άγωνιώδη πάλη. Τὸ γόνάτο του άγνώστου πιέζε φριχτά τὰ στήθη του έαπλωμένου άνδσκελα "Αλλαν.

"Αλλά και ο "Αλλαν, νιώθοντας τὸν κρυερὸ θάνατο πολὺ κοντά του, μούγκριζε σαν θηρίο πότε-πότε κι' έκατονταπλάσιαζε τις άπελπισμένες προσπάθειές του για νά άποφύγη ένα μοιραίο τέλος, έτσι φριχτό, άπροσδόκητο, βίαιο και αίματηρό!

Τέλος, εξαντλημένος πειά, με θουλιαγμένο τὸ στήθος του από την άγρία πίεσι του άγνώστου, με κομμένη την άναπνοή του από τὸν άνέκφραστο πόνο, κατάχλωμος, μουςκεμένος στὸν ιδρώτα, άποφάσισε νά αφήση την γενναϊότητα στην άκρη και σπαραχτικά, τρομαγμένα, δόλωψα, ξεφώνισε:

— Βοήθειασα!

— Μή πρὸς, Θεοῦ, "Αλλαν! μούγκρισε τότε υπόκωφα

ο άγνωστος. Μή φωνάζης! Θά σου ξεγηγήσω...

Και άνασκηωθηκε άμέσως, έγκαταλείποντας τις φωνικές προσπάθειές του και έλευθερώνοντας τὸν "Αλλαν πρὶν προλάβη ή φωνή του νά σχίση τη σιγαλιά της νύχτας και νά προκαλέση την προσοχή τῶν γειτόνων!

— Θεέ μου, ή φωνή του Ούγκο είναι αυτή! μουρμούρισε τότε άνατριχιασμένος ο "Αλλαν και άνασαινοντας συγχρόνως με άνέκφραστη άνακούφισι, δόλις έλευθερώθηκε από την φριχτή πίεσι του άντιπαλίου του.

— Θά σου ξεγηγήσω, "Αλλαν! ψιθύρισε πάλι τρεμουλιαστά ο Ούγκο, πετώντας μακριά τὸ στυλέττο του. Άνοιξε τὸ φῶς, σέ παρακαλῶ!

Με συσπαμένο από μυστηριώδη φρίκη χέρι, ο "Αλλαν έστριψε τὸ κουμπὶ του ηλεκτρικοῦ. Η άκουπιμένη σ' ένα τραπεζάκι, πλάι στο κρεβάτι του, λάμπει, άναψε άμέσως. Και στὸ γλυκὸ φῶς που άπλώθηκε γύρω, φάνηκε κατάχλωμη, παραμορφωμένη, από ντροπή κι' από πόνο ψυχικὸν άνείπωτο, ή ώραία άλλοτε μορφή του Ούγκο Φιλιπέρ!

Ο "Αλλαν τὸν κύτταξε, έκθαμβος από κατάπληξι. Τρέμοντας άκόμα απ' τη συγκίνησί του, ψιθύρισε κατόπιν:

— Τι θέλεις έδῶ, Ούγκο; Γιατί θέλεις νά με δολοφονήσης τόσο άνδρα; Σε τί σέ πείραξα; Μαζὺ δὲν διασκεδάσαμε δὸ λόκληρο τὸ άπόγευμα, λίγες ώρες πρὶν, στὸ «άπρὲ-μιντί» της κυρίας Τζέραλδ;

Ο Ούγκο, χαμηλοθέλοντας, τινάζοταν σύγκορμος από λυγμούς. Χοντρά δάκρυα πόνου και μετανοίας κυλούσαν στὰ μάγουλά του. "Ορβις, σαν μπρὸς στὸν δικαστή του, έσκυβε τὸ κεφάλι του δίχως νά μιλά.

— Τι μεσολάθησε λοιπόν μέσα σ' αυτές τις λίγες ώρες, ὡστε εἰς οὐδ' άχώριστος και άγαπημένος φίλος μου νά θελήσης τὸν θάνατό μου; Ξαναρώτησε με πνευμένη άπορία ο "Αλλαν. Γιατί δὲν μιλάς, Ούγκο;

— Αγαπούμε και οί δυὸ τὸ ἴδιο κορίτσι! μουρμούρισε ἐπὶ τέλους με βαθὺν στεναγμό ο Ούγκο.

Ο "Αλλαν άναπήδησε από καινούργια κατάπληξι.

— Έξηγήσου καλλιτε-ρα, Ούγκο! τραύλισε κατόπιν. Τι έννοεις; Αγαπᾷς κι' εἰς τὴν μνηστή μου;

— ...Και μ' αγαπάει τρελλά κι' εκείνη, "Αλλαν! διέκοψε θλιβερά ο Ούγκο. Μαζὺ, από παιδικία άκόμα, μεγαλώσαμε ή μίς Λούσυ κι' εγώ... Μιά θραειά συμπάθεια, άμοιβαία, δλόψυχη, μας έδενε από τότε... Λίγες όμως έλπίδες είχα νά παντρευτούμε, γιατί εγώ ήμουν φτωχός, ενώ ή άγαπημένη μου είχε κολοσσιαία προίκα! Ωστόσο, κρατούσαμε μυστική απ' όλους, την άμοιβαία λατρεία μας και έλπίζαμε στην τύχη και στὸ μέλλον...

Σταμάτησε από έναν λυγμό ο Ούγκο. Αποφύγε πάλι νά κυττάξη τὸν φίλο του, ο οποίος τὸν άκούγε έκθαμβος και άμίλητος, και έξακολουθούσε κατόπιν, με τὸν ἴδιο πόνο στη φωνή του:

— Μά τὸ μέλλον και ή τύχη μας φάνηκαν άστοργα, άγαπητέ μου "Αλλαν! Πρωτοήρθεσ πέρυσιν εἰς, έδῶ στην πόλι μας, νεοτοποθετημένος ὡς άρχιμηχανικός της περιφέρειας. Η νότης σου, τὸ λαμπρότατο μέλλον σου και ή θαυμασία κοινωνική θέσις σου, σου άνοιξαν άμέσως όλα



Ο Ούγκο παντρεύτηκε την άγαπημένη του Λούσυ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η φύσις, έλεγε ο φιλόσοφος της παρέας, ποτέ δὲν στερεί τὸν άνθρωπο από κάτι χωρὶς νά τὸν άποζημιώη. Π. χ. όταν ένας χάση τὸ ένα του μάτι, ή ύρασις του άλλου ματιοῦ γίνεται δεύτερη κι' όταν ένας χάση τὴν άκρη από τὸ ένα αὐτί του ή άκοή του άλλου αὐτιοῦ θά γίνη έπσης δεύτερη.

— Έχετε πληρέστατο δίκιο, του άπάντησε κάποιος από τὴν παρέα, ο οποίος δὲν είχε φήμη εςπνίου άνθρώπου. Κι' εγώ έχω παρατηρήσει έντιμῶς ὅτι όταν ένας άνθρώπος έχη τὸ ένα πόδι του κοντὸ τὸ άλλο είναι μακρύτερο!

Η ζωή χωρὶς θάσανα και περιπέτειες δὲν αξίζει τίποτε, έλεγε ένας κοσμογυρισμένος ναυτικός σ' έναν φίλο του. Κάποτε είχα κάμει μίαν έγχειρσι κι' ο χειροβργος μου άνεκοίνασε κατόπιν πῶς μέσα στην κοιλιά μου είχε ξεχάσει ένα σφυγγάρι. Αφησέ το, του είπα. Και πράγματι τὸ σφυγγάρι αὐτὸ θρίσκειται στην κοιλιά μου άκόμη.

— Και δὲν αισθάνεται πόνους; τὸν ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο άκροατής του.

— Καθόλου. Μόνον υποφέρω χειμῶνα, καλοκαίρι από τρομερή δίψα!

— Χθές τὸ θράδυ ο Μάκ Τάβις ήπие πολὺ κρασί.
— Πῶς τὸ κατάλαβες;
— Όταν επιστρέψαμε μαζὺ στὰ σπίτια μας... με άφησε κι' έπεσα στὸν δρόμο δυὸ φορές.

Ο έκδότης μίας έπαρχιακῆς έφημερίδος έκαμε μίαν έρευνα διὰ τῶν σπλῶν της έφημερίδος του σχετικὰ με τὴν άποτελεσματικότητα τῶν «Μικρῶν Αγγελιών». Μεταξὺ λοιπὸν τῶν άλλων άπαντήσεων πούλαβε από τὸς άναγνώστας του, ήταν ή άκόλουθη:

«Αγαπητέ κύριε, Είμαι εὐτυχῆς διαπιστώνων την άπο ελεσηματικότητα τῶν «Μικρῶν Αγγελιών» σας. Την περασμένη Τετάρτη είχα χάσει τὸ πορτοφόλι μου με 15 λίρες σὲ χαρτονομίσματα. Αμέσως τότε έδωσα πρὸς κατάχωρησιν στην έφημερίδα σας μίαν σχετικὴ άγγελία. Και τὸ άποτέλεσμα αὐτῆς της έγγελίας μου ήταν νά βρῶ τὸ πορτοφόλι μου με τὰ λεπτὰ! Τὸ είχα ξεχάσει στην τσέπη του άλλου μου σακκακιῦ!»

— Ποιός άνθρωπος λέγεται κοσμοπολίτης; ρώτησαν τὸν Μπομπ.

Ο ...πόμπ έξυσε για μίαν στινιή τὸ κεφάλι του και κατόπιν άπάντησε:

— Κοσμοπολίτη, μπορούμε νά ποῦμε έναν Έβραίο από την Ρωσία, ο οποίος κατοικεῖ στην Αγγλία με την Ίταλίδα σύζυγό του κι' ο οποίος κάθεται σ' ένα γαλλικὸ παράθυρο ενός δωματίου που είναι στρωμένο με περσικούς τάπητας. Εάν αὐτός ο άνθρωπος εκείνη τὴν ώρα τρῶη ρέγγες της Σουηδίας και άκούη γερμανικὴ μουσική, τότε ὡπως είπα και παρακάτω είναι κοσμοπολίτης!

Κόκκαλο οί άκροαταὶ τοῦ Μπομπ.

Νά και μία εὐθυμη ιστορία σχετικὴ με την παροιμιώδη φιλαργυρία τῶν Σκωτσέζων:

Ο Σκωτσέζος Μάκφερσον, ο πιδ έακουσμένος εργολάθος κηδείων του Λονδίνου, έπήγε έπειτα από πολλά χρόνια στὸ χωριό του, στη Σκωτία. Οί συγχωριανοί του έτίμησαν την άφιξί του μ' ένα γεῦμα κατὰ τὴν διάρκεια του όποιου ο Μάκφερσον σηκώθηκε κι' είπε τὰ εξής:

— Κυρίες και κύριοι. Έπιθυμῶ κι' εγώ νά κάμω κάτι για τὸ άγαπημένο μου χωριό. Τὸ είδος τῶν εργασιῶν μου οὐδ' επιτρέπει τὸ εἶξας: Νά κάμω μίαν πρώτης τάξεως κηδεία δωρεάν στὸν πρώτο συγχωριανό μου που θά πεθάνη!

Τὸ ἴδιο θράδυ στὸ χωριὸ τριάντα-δυὸ Σκωτσέζοι... αὐτοκτόνησαν!...

Δυὸ φίλοι συναντήθηκαν στὸν δρόμο. Ο ένας είχε σπάσει τὸ χέρι του σὲ κάπιο αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα και τὸ είχε τυλίξει σ' επιδέσμους.

— Είναι πολὺ άσχημα τὸ χέρι σου; ρώτησε ο πρώτος. Ι... σὸν καιρὸ θά τὸ κοστήσης δεμένο;

— Οὔτε ἐνὶ δὲν ξέρω, του άπάντησε ο τραυματίας. Ο γιατρός μου λέει δυὸ θδομάδες και ο δικηγόρος δώδεκα.

τὰ σπλῶνα. Η χήρα κυρία Τζέραλδ σὲ δέχτηκε από τις πρώτες... Εκεί γνωριστήκαμε μαζὺ και άμέσως συνδεθήκαμε άμοιβαία με μίαν στενωτάτη άδελφική φιλία.

...Αλλά... άλλα εκεί γνώρισε και τὴν μονάκριβη κόρη της κ. Τζέραλδ, τὴν θελκτικὴ άγαπημένη μου, τὴν λατρευτὴ μου Λούσυ. Με τὸν καιρὸ, τὴν άγάπης τρελλά. Τὴν ζήτησε από τὴν μητέρα της. Εκείνη, παρ' ὅλο που εἶνε θαύλουτη, δὲν σου άρνήθηκε τὸ χέρι της κόρης της. Η... σὺν τόσο προνομίῳχος γαμπρός!

...Απὸ τὴν ήμέρα εκείνη, "Αλλαν, άρχισε ή εὐτυχία για σένα και ή πιδ μαύρη δυστυχία για μένα και για τὴ Λούσυ. Η δυστυχὴ μνηστή μου, με λάτρευε άκόμα. Δὲν φανέ-ρωνε όμως τὸ αίσθημά της από θαθεία και άληθινὴ εκτίμησι σὲ σένα και από θαθὺν επίσης σεβασμὸ πρὸς τὴν μητέρα της... Υπακούη πάντα, ντροπαλή και με γερὴ ήθικὴ άναθρεμμένη κόρη, δέχτηκε μ' έγκαρτέρησι τὴν άπόφασιν αὐτῆς λατρευτῆς μητέρας της. Εοφίεε τὴν ψυχὴ της, μαραινόταν κρυφά, άπόφευγε νά μου μιλήσῃ στὸ εἶξας για άγάπη και άφωσιώθηκε σὲ σένα τὸν έπίσημο μνηστήρα της!

...Ετσι, κύλισαν λίγες ήμερες. Εἰς κι' ὅλοι οί άλλοι γνωστοί και συγγενεῖς, οὔτε ύποψιαζόσαστε καν τὸ κρυφὸ δράμα της Λούσυ και τὸ δικὸ μου. Ως ὅτου σήμερα τὸ άπόγευμα εκεί στη δεξίωσι της κυρίας Τζέραλδ, τσάκωσα σὲ μίαν στιγμὴ τὰ μάτια της Λούσυ νά εἶνε καρφωμένα άπάνω μου με τὴν θλίψι, με τὴν ψυχικὴ άπογοήτευσιν για τὴν ζωή, ὡστε... ὡστε άποφάσισα, "Αλλαν νά τὴν κάνω εὐτυχισμένη, σκοτώνοντας εσένα!

Και με άφάνταστον ψυχικὸ πόνο, πρόσθεσε:
— Γι' αὐτὸ, λοιπόν, ήρθα εἰς άπόψε! "Ω, πόσο μετα-νιώνω, άγαπημένο μου φίλε! Πόσο είμαι δυστυχισμένος! Πέρασαν λίγες στιγμές άγωνιώδεις, θουδές, άνατριχια-στικές.

— Ούγκο, θά εὐτυχήσετε και οί δυὸ σας! είπε ἐπὶ τέ-λους με υπόκωφη φωνή ο "Αλλαν, δύσκολα συγκρατώντας τὰ δάκρυά του. Ναί, αγαπῶ τρελλά τὴν Λούσυ. Δέχτηκε νά τὴν παντρευτῶ, γιατί δὲν ήξερα καθόλου τὸ προηγούμενο εἰδύλλιο της ζωῆς της μαζὺ σου. Οὔτε και τὸ ὕπα-πεύτηκα ποτέ ὡς τώρα. Μά ὕστερα από τις ξεγηγήσεις σου νιώθω καλά πειά για ποιόν λόγο ήταν τόσο μαρνα-μένη, τόσο χλωμὴ διαρκῶς, τόσο άνυρεγτη. Δὲν θά εὐτυ-χούσα ποτέ, αν παντρευόμουν μίαν γυναίκα που λατρεύει έναν άλλο! Ηούχασε, Ούγκο!... Θά ζητήσω μετὰθεσι απ' εἰς... Θά πάω σὲ καμμιὰ άλλη, πολὺ μακρινή, περι-φέρεια. Απ' εκεί θά βρῶ μίαν καλὴ πρόφασιν και θά δια-λύσω τὸς άρραθῶνας μου άξιοπρεπῶς. Εἰσι ή Λούσυ θά ξαναγίνη δική σου! Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι αὐτό. Φίλησέ με που κόντεψα νά γίνω, άθελά μου αἴτιος της δυστυχίας σου!

Άνοιξε τὴν άγκαλιά του ή διαλεχτὴ αὐτὴ ὕπαρξις και έοφίεε τὸν διακρύβεχτο από τύψεις και από εὐγνωμοσύνη Ούγκο με άδελφικὴ διάχυσι.

Και κράτησε ὕστερα από λίγες ήμερες τὴν ήρωικὴ και εὐγενικὴ ὑπόσχεσί του.

Διέλυσε τὸν άρραθῶνα του κι' έφυγε μακριά, με τὴν καρδιά πληγωμένη... Κι' ο Ούγκο παντρεύτηκε με τὴν άγαπημένη του Λούσυ.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΕΛΛΑΜΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΙ... ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!...

"Ενας ὑποψήφιος βουλευτής έκανε κάποτε προεκλογικὴ περιοδεία στην έπαρχία του.

Φτάνοντας σὲ κάποιο χωριό, άνέβηκε πάνω σ' ένα τρα-πέζι για νά θγάλη τὸν έκλογικὸ του λόγο μπρὸς στοὺς συγκεντρωμένους χωρικούς.

Μίλησε για έλευθερία συνειδήσεως, για άρχες και θε-σμούς, έταξε... λαγούς με πετραχήλια και στη ρύμη του λόγου του έπρόσθεσε:

—...Η κατάστασις τῶν πραγμάτων σήμερα επιβάλλει άναποτρέπτως τὴν περιστολογὴν και τὴν νοικοκυρυσήν...

"Ας πραγματοποιηθῇ τέλος ή συνδιαλλαγή μεταξὺ τῶν άν-τιπαλῶν πολιτικῶν μερίδων, άς χαλκευθῇ ὁ άρραθῶν μεταξὺ τοῦ συμφέροντος και της έλευθερίας... "Ας άποδει-ξετε τέλος ὅλοι σεις, ὅτι εἰσθε άνδρες έλευθεροί!

— Κύρ θουλετή, τὸν διέκοψε τότε ένας κομματάρχης, πῶς νά τὸ άποδείξετε, άφού λίγος από μας είναι λεύτε-ρι; Οί περισσότεροι είμασθε π α ν τ ρ ε μ ε ν ο ι με παιδιὰ;...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ



γωνίας στα μάτια.

—Κι' όμως φιλοξενώ κι' άλλα πρόσωπα στο πύργο μου... τοῦ εἶπε : "Οἱ εἶναι ἀπλῶς γνωστοί μου. Δὲν τοὺς ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Μήπως κάποιος ἄλλος εἶναι ἐνοχος ;

— Δυστυχῶς, οἱ ἄλλοι δὲν παρουσιάζουν τίποτε τοῦ ὑποπτοῦ... Μόνο στὸ φόρεμα τῆς δεσποινίδος Μιρπουᾶ ἀνεκάλυπτα δυὸ λεκέδες ἀπὸ αἷμα. Καὶ τὸ αἷμα αὐτὸ εἶναι ἀνθρώπινο !... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ δεσποινὶς Μιρπουᾶ δολοφόνησε τὴν κόμησα Μαλμπρεσσώ γιὰ νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματά της. Αὐτὴ ἡ νέα εἶναι πάρα πολὺ παράξενη καὶ ὑπερβολικὰ φιλόδοξη. "Εμαθα ὅτι ἄλλοτε εἶχε μιὰ καλὴ κοινωνικὴ θέσι κι' ὅτι τώρα ἔχει ξεπέσει..."

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... "Ο πατέρας της ἔχασε ὅλη τὴν κολοσσιαία του περιουσία στὸ χρηματιστήριον. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πιστέψω ὅτι ἡ δεσποινὶς Μιρπουᾶ εἶναι ἱκανὴ νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα !

— "Εχω καταλάβει ὅτι ἡ νέα αὐτὴ σὰς εἶναι πολὺ συμπαθητικὴ... τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος Πριολέ μ' ἕνα χαμόγελο. Σὰς ἐκφράζω καὶ πάλιν τὴν λύπη μου, μὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴ συλλάβω. Βέβαια δὲν θῶκα ἀκόμη τὰ κοσμήματά, ἀλλὰ σὰς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θ' ἀργήσω ν' ἀνακαλύψω ποὺ εἶναι κρυμμένα !... Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ φωνάξετε τὴ δεσποινίδα Μιρπουᾶ ;

Σὲ λίγο ἡ Λουσιλ Μιρπουᾶ, μιὰ ἀριστοκρατικὴ νέα ἐξαιρετικῆς ὀμορφιάς, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο. "Ὅταν ἔμαθε ὅτι κινδύνευε νὰ συλληφθῇ, χαμογέλασε μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ ψυχραιμία.

— Τὸ ξέρω, εἶπε, ὅτι ὅλα στρέφονται ἐναντίον μου. Μὰ εἶμαι ἀθάνα !

— Αὐτὸ λένε συνήθως ὅλοι οἱ ἐνοχοὶ ! τῆς ἀπάντησε ἀπότομα ὁ ἀστυνόμος Πριολέ.

— Κι' ἂν καταρθώσω νὰ τὸ ἀποδείξω ;

— Ἀπλούστατα : θὰ σωθῇτε !...

"Ἡ Λουσιλ Μιρπουᾶ κύτταξε μ' ἕναν παράξενο τρόπο τὸν συνομιλητὴ της.

— Πιστεύετε στὸν πνευματισμὸ ; τοῦ εἶπε ;

— Διόλου !...

— Κι' ὅμως, ἐδῶ, ὅλοι οἱ καλεσμένοι τοῦ κόμητος πιστεύουν στὰ πνεύματα. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κάνω ἀπόψε, ἐδῶ στὸν πύργο, μιὰ πνευματιστικὴ συνεδρίασι. Σ' αὐτὴ θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ καλεσμένοι... Κι' ἂν δὲν πετύχῃ τὸ σχέδιό μου, μπορεῖτε τότε νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε...

— Ποιὸς θὰ εἶναι μέντιουμ ; ρώτησε ὁ Πριολέ.

— Μιὰ φίλη μου. Κάθεται ἐδῶ κοντὰ στὸν πύργο. Τὴν συμβουλευθήκα πολλὰς φορές. Εἶναι ἀξιοθαύμαστη !...

"Ο ἀστυνόμος κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικὰ Δὲν τοῦ ἄρεσαν διόλου αὐτὰ τὰ παιγνίδια. Μὰ μῆκε τότε στὴ μέση ὁ κόμης Μαλμπρεσσώ κ' ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς παρακλήσεις κατὰφερε νὰ τὸν πείσῃ. Κι' ἔτσι ἡ δεσποινὶς Μιρπουᾶ μποροῦσε νὰ λείψῃ λίγες ὥρες ἀπὸ τὸν πύργο, μὲ τὴ συμφωνία ὅμως ὅτι θὰ τὴν συνώδευσαν δυὸ ἀστυφύλακες.

Τὸ θράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, στὸ σαλόνι τοῦ πύργου εἶχαν συγκεντρωθῇ ὅλοι οἱ καλεσμένοι γιὰ τὴν πνευματιστικὴ συνεδρίασι. "Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ περιέργεια ἦταν ζωγραφισμένη σ' ὅλα τὰ πρόσωπα.

Τὸ μέντιουμ ἔφθασε σὲ λίγο μ' ἕνα μυστηριώδες ὄψος στὸ χλωμὸ πρόσωπό του. "Ἦταν μιὰ ὑστερικὰ γυναίκα μὲ γκριζὰ μαλλιά καὶ μαῦρο φόρεμα.

— Ἀπατῶ ἀπὸ ὅλους σας μιὰ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴ δυνάμει μου... τοὺς εἶπε μὲ τὴ θραχὴ καὶ ὑπόκωφη

φωνῇ της. Καθῆστε ὅλοι στὶς καρέκλες καὶ μόλις σβύσουν τὰ φῶτα πισθῇτε ἀπὸ τὰ χέρια γιὰ νὰ σχηματίσετε τὴν ἀλυσίδα...

"Οἱ πῆραν θέσι γύρῳ στὸ τραπέζακι. Σὲ λίγο, ὅταν ἔγινε σιωπὴ, τὸ μέντιουμ ξαναεῖπε :

— Εἰσαστε ἔτοιμοι ;... "Εμπρός ! Σβῦστε τὰ φῶτα !...

Τὸ σαλόνι θυβίστηκε ἀμέσως στὸ σκοτάδι. Τὸ μέντιουμ ἄρχισε νὰ καλῇ τὸ πνεῦμα τοῦ θύματος καὶ νὰ τοῦ ζητῇ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου. Στὴν ἀρχὴ ἀκούσθησαν μερικὰ ἀκατανόητα χτυπήματα, σύμφωνα μὲ τὸ πνευματιστικὸ ἀλφάβητο, ἔπειτα ὅμως ξεκαθάρισαν κι' ἀξάφνα, μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπῇ, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ μέντιουμ :

— Τί λές, πνεῦμα ; ἔγραψες τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου ; Ποῦ εἶναι λοιπὸν ; Ποῦ εἶναι ; Δὲν καταλαβαίνω... Σ' ἕνα χαρτί, μίλησε πρὸς καθάρην... Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ χαρτί ; Μέσα στὸ κινεζικὸ θάζο ποῦ εἶναι ἐπάνω στὸ τζάκι ; Στάσου... Μὴ φεύγεις ἀκόμα... Περίμενε μιὰ στιγμή...

Τὸ μέντιουμ ποὺ ἀνάντεε μὲ ἀγωνία σώπασε πάλι, μέσα στὸ θαυμ σκοτάδι.

— "Εφυγε... "Εφυγε... ψιθύρισε σὲ λίγο. Λύστε τὴν ἀλυσίδα καὶ ἀνάψτε τὰ φῶτα...

Οἱ καλεσμένοι ἔλυσαν τὰ χέρια τους καὶ σηκώθηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους. Τὸ σαλόνι ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι θυβισμένο στὸ σκοτάδι.

— Ἀνάψτε τὰ φῶτα ! φώναξε πάλι τὸ μέντιουμ.

— Κάηκε ἡ ἀσφάλεια... ἐξήγησε στενοχωρημένος ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος. Μὰ θὰ τὴν φτιάξουμε ἀμέσως !...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, τὰ φῶτα ἀναψαν. "Οἱ κυττάχτηκαν ταραγμένοι.

— Κύριε "Οζιέ, εἶπε τότε ὁ κόμης Μαλμπρεσσώ, τί πάθατε ; Γιατί εἶναι μαῦρα τὰ χεῖλιά σας ;

"Ο "Οζιέ, ἀσυναίσθητα σήκωσε τὸ δεξιὸ του χέρι καὶ κύτταξε τὰ δάκτυλά του : ἦσαν κι' ἐκεῖνα μαῦρα ! "Αμέσως ἔγινε κατάχλωμος, μὰ συγκρατήθηκε καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

"Ο ἀστυνόμος Πριολέ τότε ἀκούμπησε τὸ χέρι τοῦ ὄμοιο τοῦ παράξενου ξένου.

— Σάρλ "Οζιέ, τοῦ εἶπε, σὰς συλλαμβάνω !... Σεῖς δολοφονήσατε τὴν κόμησα, γιὰ νὰ κλέψετε τὰ κοσμήματά της !... Ποῦ τὰ κρύψατε ; "Εμπρός ! "Ὁμολογήστε !...

Καὶ τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες. "Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐξήγησε :

— Κύριοι, μέσα στὸ κινεζικὸ θάζο, μαζὺ μὲ τὸ μικρὸ χαρτί ποὺ θὰ εἶχε τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου, ἡ δεσποινὶς Μιρπουᾶ εἶχε βάλει κι' ἀφθονὴν μαῦρη σκόνη... "Ο ἐνοχος λοιπὸν θῆκε τὴν εὐκαιρία, τὴν ὥρα ποὺ κάηκε ἡ ἀσφάλεια, νὰ πάρῃ τὸ χαρτάκι ἀπὸ τὸ κινεζικὸ θάζο. Κι' ὁ πρὸ εὐκόλος τρόπος γιὰ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ ἦταν ἀπλούστατα, νὰ τὸ καταπιῇ !... "Ετσι ὁ Σάρλ "Οζιέ ἔδωκε μαῦρα καὶ τὰ δάκτυλά του δεξιοῦ τοῦ χεριοῦ καὶ τὰ χεῖλιά του !... "Ὅσοι τώρα γιὰ τὴν ἀσφάλεια ποὺ κάηκε, αὐτὸ δὲν ἦταν κανένα τυχαῖο περιστατικόν. "Εμεῖς τὴ σκηνοθετήσαμε, γιὰ νὰ δώσουμε καιρὸ στὸν ἐνοχο νὰ πῆσῃ στὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἔστησε τόσο ἔξυπνα ἡ δεσποινὶς Μιρπουᾶ !...

Κι' ὁ ἀστυνόμος Πριολέ πλησίασε τὴν ἀριστοκρατικὴν νέα καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην... τῆς εἶπε. Πιστεύω τώρα ὅτι οἱ λεκέδες τοῦ αἵματος ποὺ θῆκα στὸ φόρεμά σας ἦσαν ἀπὸ μιὰ μικρὴ αἱμορραγία τῆς μύτης σας... Σὰς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην !...

"Επειτα, πῆρε τὸν δολοφόνον Σάρλ "Οζιέ κι' ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι.

ΜΟΝΟΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΔΙΟΡΓΑΖΕΙ, ΕΙΣ ΔΙΟΛΩΤΑΣ ΚΑΝΟΝΟΤΗΤΑΣ ΤΙΜΑΣ, ΠΑΛΙΑΙΔΑ ΒΙΒΛΙΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΠΡὸ ΤΟΥ 1900, ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ, ΠΑΛΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ, ΕΙΚΟΝΕΣ, ΕΓΓΡΑΦΑ Κ.Λ.Π.

Πληροφορίαι : Γραφεῖα «Μποκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5. Κίτος Γ' λανθάνων, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὴν Κυριακάς.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ



(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώραμας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

ΝΔ'

Τὴ περίεργη φυσιογνωμικὴ μελέτη, θὰ ἔκανε κανεὶς ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ θλιβερά πρόσωπα τῶν φυλακισμένων τῆς Πύλου ποὺ τὰ κακὰ πάθη τὰ ἔχουν σηματοῦσαι μ' ἕνα τόσο θαυμ ἀποτόπωμα : μέτωπα χαμηλὰ ὑάινης, μάτια ματωμένα καὶ πεταγμένα ἔξω μπουλντόγκ, μασέλλες δυνατὲς καὶ προεξέχουσες γορύλλα ! "Ενας μόνον τύπος λείπει, ὁ παχὺς ἐγκληματίας μὲ τὰ φουσκωμένα μάγουλα, ὁ ἀηδὴς αὐτὸς τύπος ποὺ συναντᾶται στὰ καταγῶνια τῶν μοντέρνων μας κοινωνικῶν.

Οἱ φυλακισμένοι τοῦ κατέργου τοῦ Ναυαρίνου, ὅπως ὀλῆς τῆς "Ελλάδος ἄλλωστε, δὲν κάνουν κομμιὰ ἐργασία. "Ἄν ἡ τροφὴ τους εἶναι ἀνεπαρκὴς καὶ ἐλαεινῇ, ἡ ψυχικὴ τροφὴ δὲν ὑπάρχει καθόλου. Τὰ ἐργαστήρια, ἡ δουλειὰ ποὺ ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀγνώστη. "Ἡ μόνη τους ἐνασχόλησις εἶναι νὰ παίξουν μὲ θότσαλα ἕνα ἑλληνικὸ παιγνίδι ποὺ μοιάζει μὲ σκάκι, ἢ νὰ χορεύουν ἀπὸ ἀνάγκη κινήσεως, ἢ ἀπὸ ἀνάμνησι τῶν θουνῶν τους, ἢ ὅταν πηγαίνουν ξένοι, γιὰ νὰ μαζέψουν μερικὰς δεκάρες.

Μόλις μὰς εἶδαν στὴν ταράτσα ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν τάφρο τους, σηκώθηκαν, σχηματίζοντας μιὰ γραμμὴ ἀπὸ δώδεκα ἢ δεκαπέντε καὶ πιασμένοι ἀπὸ τοὺς ὤμους ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀργὰ στὴν ἀρχὴ καὶ τραγουδώντας μὲ σιγανὴ φωνή. "Επειτα ζωήρεψαν σιγά - σιγά κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν πρὸς τὰ ἔμπρός μὲ μιὰ κίνησι ἀπότομη καὶ θιαη. Τὸ τραγοῦδι ὑψώθηκε κι' αὐτὸ κι' ἔγινε σὲ λίγο ἕνα εἶδος μουγκρίσματος.

Παρ' ὅλες τὶς θαρεῖες ἀλυσίδες τῶν ποδιῶν τους, πηδοῦσαν σὰν τίγρεις, κ' ἡ ἀλυσίδες ξαναπέφτοντας στὶς πλάκες, ἀνηγοῦσαν πένθημα. "Εμοιάζαν μ' ἕνα σωρὸ ἀγρίους ποὺ οὐράζαν τὸ πολεμικὸ τους τραγοῦδι πρὶν σφάζουν τὰ θύματά τους.

"Απὸ ἕνα κελλὶ καγκελλόφραχτο, ἕνας φυλακισμένος παρακολουθοῦσε τὸ χορὸ μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένον στὶς ἐνδερνεὶς κιγκλίδες καὶ τραγουδοῦσε τὴν ἴδια μελωδίαν μὲ τοὺς συντρόφους του. Αὐτοὶ ἦσαν καταδικασμένοι εἰς θάνατον κι' ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἄλλη μέρα. Εἶχε σκοτώσει γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμὴ σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Μεσσηνίας, ἕνα συγγενὴ του. "Επειτα, συναντώντας στὴ φυγὴ τοῦ σύζυγο αὐτοῦ ποὺ εἶχε σκοτώσει, τὴν σκότωσε κι' αὐτὴν καθὼς καὶ τὸ παιδί της, καὶ τέλος μὲ μιὰ σκληρότητα σπάνια στὴν "Ελλάδα, τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ στήθος της.

Γιὰ τὸ τριπλὸ αὐτὸ ἔγκλημά του καταδικάστηκε σὲ εἰκοσι ἑτῶν καταγκαστικὰ ἔργα. Μὰ στὴ φυλακὴ, τσακώθηκε μιὰ μέρα μ' ἕνα φύλακα καὶ τὸν σκότωσε. Γιὰ παραδειγματισμὸ τότε, τὸν καταδικάσαν εἰς θάνατον.

"Ο διευθυντὴς τῶν φυλακῶν μὰς εἰδοποίησε ὅτι ἡ ἐκτέλεσις θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ κι' ὅτι ἂν ἐπιθυμοῦσαμε νὰ τὴν παρακολουθήσουμε, θὰ μὰς κρατοῦσε τὶς καλύτερες θέσεις.

Βγαίνοντας ἀπ' τὴ φυλακὴ εἶδαμε ἀκόμα, σὲ σκοτεινὰ κελλιά, κι' ἄλλους φυλακισμένους κι' ἕνα δυστυχισμένον τρελλὸ ποὺ νόμιζε πὼς εἶναι ὁ "Ιησοῦς Χριστός.

Νοιώθω πάντοτε ἕνα αἶσθημα θλίψεως, σχεδὸν ἐξευτελισμοῦ, βλέποντας τοὺς ὁμοίους μου δεσμίους καὶ φυλακισμένους. Τὸ θέαμα τοῦ ἐξευτελισμοῦ αὐτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι πάντοτε πολὺ ὀδυνηρὸ γιὰ τὸν ἐγωισμὸ μας ὡς ὡλὸν τοῦ "Αδάμ.

Χρειαζόμαστε τώρα θεάματα γαλήνια κι' ἀγνά. Ξανακατεβαίνοντας στὴν πόλιν, σταθήκαμε γιὰ νὰ δοῦμε σὲ κάποιο μαγαζί, μερικὰ ἐκθαλά παιδικὰ ποὺ ἔπαιζαν μὲ δυὸ τρεῖς γκρίζους γάτους. Τὰ μάτια μας ξεκουράστηκαν ἐπὶ-

σης βλέποντας μιὰ γρηῃ "Ελληνίδα ποὺ ὕφαινε κάτω ἀπὸ μιὰ κλιματάρια.

Τὸ Ναυαρίνο εἶναι μιὰ μικρὴ πόλις καθαρὴ, στολισμένη μὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα ποὺ τὴν ἐφτιαξαν καὶ τὴ φύτεψαν οἱ Γάλλοι. "Ἡ κίνησις σ' αὐτὴ εἶναι ἀσήμαντη. Τὸ λιμάνι εἶναι ἄδειο τὸν περισσότερο καιρὸ κ' οἱ δρόμοι σιωπηλοὶ. Πολλὰ σπάνια, ἕνα πολεμικὸ πλοῖο ἔρχεται νὰ φέρῃ λίγη κίνησι στὸ λιμάνι, ποὺ οὔτε καὶ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα τὸ πολυσυχνάζουν.

LXX

Μιὰ ἐκτέλεσις. Δρόμος ἀπὸ τὸ Ναυαρίνο στὴν "Ανδρούσα. Τοπία τῆς Μεσσηνίας. Θουρία κτλ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, παρ' ὅλη τὴν ἀπόφαι ποὺ εἶχαχαμε λάβει νὰ μὴν δεχοῦμε τὴν πρόσκλησι τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, βρεθήκαμε στὶς πέντε τὸ πρωὶ στὴν πλατεῖα ποὺ εἶναι μπρὸς στὴν πύλιν τοῦ φρουρίου. Εἶχα δεῖ ν' ἀπαγοχονίζον μερικοὺς Δρούσους στὴ Δαμασκὸ, ν' ἀποκεφαλίζον ἕνα φτωχὸ διάβολο φελλάχο στὸ "Ασούαν καὶ μολονότι αὐτὰ τὰ θέαματα μοῦ εἶχαν ἀφήσει μιὰ ἐντύπωσι ἀρεκετὰ δυσάρεστη θάθελα νὰ συγκαταλέξω καὶ μιὰ ἐκτέλεσι μὲ γκιλοτινὰ ἀνάμεσα στὶς ταξιδιωτικὰς ἀναμνήσεις μου. "Ἦμουν βέβαιος πάντως ὅτι δὲν θὰ μοῦ προκαλοῦσε τὸν οἶκτο ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἐγκληματίας, ποὺ θ' ἀποκεφαλίζταν.

Διακόσιοι περίπου θεαταὶ, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους δὲν ἦταν οὔτε μιὰ γυναίκα, ἦσαν συγκεντρωμένοι πίσω ἀπὸ μιὰ ζώνην στρατιωτῶν, γύρω στὴν πλατεῖα. "Ἡ λαμπρότης ἦταν συνηθισμένο μοντέλλο καὶ ἂν θυμᾶμαι καλὰ, τὴν εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν "Ιταλία.

"Ο δῆμιος κ' οἱ βοηθοὶ τοῦ ἦσαν κατάδικοι, τῶν ὁποίων εἶχε χαριστὴ ἡ ποινὴ. "Ο κατάδικος ἔφτασε σὲ λίγο, χλωμός καὶ ρίχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά θλέμματα ποὺ ἤθελε νὰ τὰ κἀν προκλητικὰ, μὰ ἡ νευρικότης του ἔδειχνε πολὺ καλὰ τὴν ταραχὴ του.

Δὲν εἶχε τὰ χέρια του δεμένα : ὁ ἐλληνικὸς νόμος, σε-θόμενος τὴν ἀτομικὴ ἐλευθερίαν, ἀπατεῖ κι' οἱ ἐγκληματίαι οἱ ἴδιοι νὰ μένουν ἐλεύθεροι καὶ τὴν στιγμὴ τοῦ θανάτου τους... "Ετσι, ἐννέα φορές στὶς δέκα, ὁ κατάδικος παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἀρχίζει μιὰ ἀπεγνωσμένη πάλη μὲ τὸ δῆμιον.

Τὸ ἴδιο συνέβη κι' αὐτὴ τὴ φορά. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δῆμιος τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὸ ἱκρίωμα, ὁ κατάδικος ρίχτηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω, μολονότι οἱ τέσσερις βοηθοὶ ὤρμησαν ἐπάνω του προσπαθώντας νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Μέσα στὴ λύσσα του, λίγο ἔλειψε νὰ στραγγαλίξῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ δῆμιου κι' ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του τὰ δάχτυλα ἑνὸς ἄλλου. Οἱ στρατιῶτες πρότειναν τότε τὶς ἐπιφολόγους τοὺς ἔτοιμοι νὰ τὸν καρφώσουν στὴ γῇ ἂν προσπαθοῦσε νὰ δραπέτευσῃ. "Ο δῆμιος, μὴ κατωρθώνοντας νὰ τὸν συγκρατήσῃ, τράβηξε ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα μαχαίρι μακρὸ καὶ μωρὸ καὶ τὸν χτύπησε, στὴν τύχη, στὴν πλάτη καὶ στὰ πόδια. "Ο ἄθλιος, ἐξαντλημένος ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπώλεια τοῦ αἵματος, ἐγκατελείφθη στὸ τέλος στὴν τύχη του. "Ο δῆμιος, ἀρπάζοντάς τον τότε ἀπ' τὰ μαλλιά τὸν ἔσυρε ὡς τὴν λαμπρότητα, κάτω ἀπ' τὸ λεπιδί, ποὺ ἔπεσε θορὸ ἐπάνω στὸ λαϊμὸ του, χωρίζοντας τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ σῶμα.

Ποιὸς ἀπὸ μὰς θὰ μποροῦσε νὰ θεβαιώσῃ ὅτι δὲν γύρισε ἄλλοι τὸ κεφάλι του ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ;

("Ακολουθεῖ)



ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΝΟΛΤ ΜΠΕΝΝΕΤ

Ο ΜΑΓΟΣ ΜΠΑΛΣΑΜΟ

Στους έρωτευμένους συμβαίνουν τὰ πιὸ παραξενα πράγματα. Ὁ Ἀδάμ Σμιθ, παραδείγματος χάριν, θρόθηκε ἐνὰ πρωὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐνὸς χειρομάντη τῆς Νανκίν Στρήτ. Μία μικρὴ χάλκινη ταμπέλλα ἔγραφε: «Μ π ἄ λ ο». Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τοῦ μάγου. Ὁ Ἀδάμ Σμιθ χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ μίληκε στὸν προθάλαμο. Ἐκεῖ ἐπλήρωσε μιὰ λίρα στὸν γραμματέα τοῦ μάγου καὶ ζήτησε νὰ τὸν δῇ.

Ὁ Μπάλσαμο δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Ἦταν ἕνας φαλακρὸς ἀνθρωπάκος μὲ κυρτὰ κινέζικα μουστάκια.

— Τί με θέλετε ; ρώτησε μὲ μιὰ παράξενη φωνὴ τὸν Ἀδάμ Σμιθ. Γιατὶ ξεδεύετε ἀδίκᾳ τὰ λεφτὰ σας, ἀφοῦ δὲν πιστεύετε στὴν τέχνη μου ;

— Κάνετε λάθος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀδάμ Σμιθ. Σὰς ἔχω ἐμπιστοσύνη... Μὰ πρέπει νὰ μοῦ δείξετε τί μπορείτε νὰ κάνετε...

— Σύμφωνα ! Καθῆστε !... Ἔτσι... Καὶ τώρα δείξτε μοῦ τὰ χέρια σας.

Ὁ Ἀδάμ Σμιθ τοῦ ἔδειξε τὶς παλάμες του.

— Ἐ, λοιπὸν ἔκανε ὁ μάγος, Βλέπω ὅτι δὲν θὰ ζήσετε πέραν τῶν πενήντα πέντε χρόνων... Βλέπω ἐπίσης ὅτι εἰσάγετε ἀνυπανδρος... Κάνετε ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις... Ἀσφαλῶς θὰ εἰσάγετε ἐρωτευμένους...

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... Παραδέχθηκε ὁ Σμιθ.

— Ξέρετε ὅτι ἔχετε ἕναν ἀντίζηλο ;

— Ναί, τὸ ξέρω...

— Ἡ γυναίκα πού ἀγαπᾶτε θὰ παντρευθῇ μέσα σὲ δεκαοχτὸ μῆνες.

— Μὲ ποιὸν ;

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ἡ γραμμὴ τοῦ ἔρωτος εἶνε κάπως μπερδεμένη. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς βοηθήσω... Μοῦ εἰσάγετε πολὺ συμπαθητικὸς.

— Μὰ πῶς μπορείτε νὰ με βοηθήσετε ;

— Οἱ ἄλλοι δύο θὰ ἔρθουν καὶ αὐτοὶ νὰ με συμβουλευθοῦν.

— Ποιοὶ ἄλλοι δύο ;

— Ὁ ἀντίζηλος καὶ ἡ γυναίκα... Ἐκεῖνο πού δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω στὰ χέρια σας, θὰ τὸ δῶ ἀσφαλῶς στὰ δικά τους. Πρέπει νὰ ξαναπεράσετε νὰ με δῆτε.

— Μὰ πῶς ξέρετε πῶς θὰ ἔρθουν ; ἀπόρρησε ὁ Ἀδάμ Σμιθ. Κ' οἱ δύο τους μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν σᾶς ἔχουν ἐμπιστο-

σύνη.

— Κι' ἐσεῖς εἶπατε τὸ ἴδιο κι' ὅμως ἤρθατε ! ἔκανε ὁ Μπάλσαμο. Σήμερα ὅλο τὸ Λονδίνο μιλάει γιὰ μένα... θὰ ἔρθουν λοιπὸν κι' αὐτοὶ Μπορῶ νὰ κάνω πολλὰ πράγματα γιὰ σᾶς... Μόνο πού θὰ σᾶς στοιχίσουν λιγάκι...

— Πόσο ;

— Πέντε λίρες.

Ὁ Ἀδάμ Σμιθ πλήρωσε πρόθυμα αὐτὲς τὶς πέντε λίρες καὶ ὕστερα περιέγραψε λεπτομερῶς στὸν μάγο τὴν ἀγαπημένη του Φλοράνς Μπόστοκ καὶ τὸν ἀντίζηλό του Ρόντολφ Μάρτιν.

Ἔπειτα ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναπεράσῃ τὴν ἄλλη μέρα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ἕνας μελαγχολικὸς νέος παρουσιάσθηκε στὸν Μπάλσαμο. Ἦταν ὁ Ρόντολφ Μάρτιν.

Ὁ Μπάλσαμο δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ὁ μάγος τὸν ὑποδέχθηκε μὲ τὰ συνηθισμένα λόγια του.

— Τί με θέλετε ; Γιατὶ ξεδεύετε ἀδίκᾳ τὰ λεφτὰ σας, ἀφοῦ δὲν πιστεύετε στὴν τέχνη μου ;

Μὰ ὁ Ρόντολφ Μάρτιν, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὴ μιὰ λίρα τῆς ἐπισκέψεως, θέλησε νὰ μάθῃ τὴν τύχη του.

— Ἐ, λοιπὸν, τοῦ εἶπε τότε ὁ Μπάλσαμο, κυττάζοντας τὰ χέρια του καλὰ θὰ κάνετε νὰ ἀφήσετε ἡσυχίαν τὴν ἑαυθιά γυναίκα...

— Μὰ ἀφοῦ τὴν ἀγαπῶ ; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάρτιν.

— Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσετε ἡσυχίαν, γιατί ἀγαπᾷ ἕναν ἄλλο ! ἐπέμεινε ὁ Μπάλσαμο. Ἀλλὰς τε βλέπω καθαρά πῶς θὰ ἔρθῃ ἐδῶ πέρα... Ἄν θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω, εἰμαι πρόθυμος ! Μοῦ εἰσάγετε πολὺ συμπαθητικὸς !... Δὲν θὰ σᾶς ζητήσω παρὰ μόνο δύο λίρες...

Ὁ Μάρτιν ἄφησε ἀπάνω στοῦ τραπέζι τὰ λεπτά.

— Θαυμάσια ! ἔκανε ὁ Μπάλσαμο. Καὶ τώρα κρυφτῆς σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, γιατί ἀκούω θήματα στὴ σκάλα. Θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἡ ἑαυθιά γυναίκα.

Ὁ Ρόντολφ Μάρτιν ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε σὰν αὐτόματο.

Σὲ λίγο, μπροστὰ στὸ Μπάλσαμο παρουσιάσθηκε μιὰ θελκτικὴ νέα, ἑαυθιά μὲ γαλανὰ μάτια... Ἦταν ἡ Φλοράνς Μπόστοκ.

Ὁ μάγος, ὕστερ' ἀπὸ τὰ τυπικὰ λόγια, τῆς εἶπε ἔξω!

Ζώντας τὰ ὡμορφα χέρια τῆς:

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΑΚΕΟ

ΤΟΥ C. F. ATKINSON

ΕΚΕΙΝΗ τὴν ἐποχὴ ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται ὁ φίλος μας Χαμίλτον—εἶχα πάρει μέρος στὴν ἀποστολὴ τοῦ Βόλφ, πού ἐκίνησε γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς κι' ἀφόνταστες δυσκολίες εἶχαμε κατορθώσει νὰ εἰσχωρήσουμε ὡς τὴν καρδιά τῆς μαύρης Ἠπείρου.

Ἡ θλάστῃ καὶ διάφορα ζῶα αὐτοῦ τοῦ τόπου μὲ ἐνδιαφέρον πάρα πολὺ, γιατί μοῦ δίνανε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάνω σοβαρὰς ἐπιστημονικὰς μελέτες. Μάλιστα ἤμουνα τόσο πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπ' αὐτὸ, ὥστε πολλὰς φορὰς ξεχνούσα ἐντελῶς τοὺς σοβαροὺς κινδύνους ἀπὸ τὶς ἐχθρικές φυλές, ἀπὸ τ' ἀγρία θηρία κι' ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς, κινδύνους στοὺς ὁποίους εἰμαστε ἐκτεθειμένοι ἀδιάκοπα.

Ἡ ζωὴ μου, λοιπὸν, δὲν περνοῦσε καὶ τόσο ἐνθάρσια, γιατί εἶχα χίλιους - δύο κινδύνους ν' ἀντιμετωπίσω, καὶ ἐκ τῶς αὐτῶν, τῶν γνωστῶν καὶ σοβαρῶν κινδύνων, εἶχαμε καθμερινὰ νὰ παλαίψουμε μὲ ἀπειρα ἄλλα δυσάρεστα ἀπρόσπτα.

Ἡ ζέση, πρὸ πάντων, ἦταν ἐντελῶς ἀνυπόφορη, γιατί δὲν εἶχε θρέξει ἕνα μῆνα ὀλόκληρο καὶ ἡ θερμοκρασία εἶχε γίνῃ ἀποπνικτικὴ.

Ἐνα θράδυ, μὲ τὸ φῶς ἐνὸς λαμπροῦ φεγγαριοῦ, ἔκανα ἕνα μικρὸ περίπατο λίγο πρὶ πέρα ἀπὸ τὶς τέντες τῆς κατασκηνώσεώς μας, ὅταν ξαφνικὰ εἶδα μὲ μεγάλῃ μου ἐκπληξί νὰ γλυστράῃ ἀνάμεσα στὰ πόδια μου ἕνα μικροσκοπικὸ ζῶο, ὅμοιο μὲ πουλὶ, μὲ πολὺ γρήγορο τρέξιμο, μὲ παρουσιαστικὸ πολὺ παράξενο καὶ πού τὸ κορμὶ τοῦ ἔβγαζε μιὰν ἀσημένιαν ἀνταύγεια.

Ἐκπληκτος στὴν ἀρχή, τὸ ἀκολούθησα μὲ τὸ βλέμμα καὶ ὕστερα, νοιώθοντας τὴν περιέργειάν μου νὰ μεγαλῶνῃ ἀπὸ τὸ παράξενο παρουσιαστικὸ καὶ τὸ χρώμα αὐτοῦ τοῦ ζώου, πού μοῦ ἦσαν ἐντελῶς ἀγνωστα, ἄρχισα νὰ τρέχω ἔξω πρὶ πέρα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ πιάσω ζωντανό. Ἀλλὰ καταλαβαίνοντας σὲ λίγο πῶς αὐτὸ μοῦ ἦταν ἀδύνατο, ἀποφάσισα, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγῃ ἕνα τόσο σπάνιο εἶδος ζῶου, νὰ τὸ χτυπήσω μὲ τὴν καραμπίνα μου.

Τὸ μικρὸ ζῶο, χτυπημένο σοβαρά, ἔκανε μερικά τελευταῖα πηδήματα κι' ὕστερα σαριάστηκε νεκρὸ στὸ χῶμα, ἀπὸ ὅπου ἔτρεξε καὶ τὸ μάζεψα. Ἀρχισα τότε νὰ τὸ ἐξετάζω προσεχτικὰ. Πραγματικὰ ἦταν ἕνα ζῶο σπάνιο, ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς εἶδους, πού τὸ ἀγνοοῦσα ἐντελῶς.

Ξαφνικὰ, τὴν ὥρα πού καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλῃ πέτρα, τὸ γύριζα καὶ τὸ στριφογυρίζα μέσα στὰ χέρια μου, προσπαθώντας κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, νὰ ἐξακριβώσω τὰ ἰδιαιτέρᾳ χροαχτηριστικὰ του, ἀκούστηκε πίσω μου ἕνας ὑπόκωφος θόρυβος, πού μ' ἔκανε ν' ἀνατιναχθῶ.

Παρατήρησα τότε, πῶς ἡ καταδίωξις πού εἶχα κάνει στὸ ἔγνωστο ζῶο, μὲ εἶχε παρὰσφύρει πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσίν μας, σ' ἕνα μέρος πού δὲν

τὸ ἤξερα.

Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ στὰ σοβαρά. Τί συνέβαινε, λοιπὸν ; Μήπως κανένα ἀγριο θηρίο εἶχε μυριστῇ τὴν παρουσίαν μου ἐκεῖ κι' ἐτοιμαζότανε νὰ χυμῆζῃ κατ' ἐπάνω μου ;

Χωρὶς νὰ χάσω λεπτό, ἔχωνα γρήγορα τὸ μικρὸ ζῶο στὴν τσέπη μου, ἀρπαξά τὴν καραμπίνα μου κι' ἐτοιμάστηκα μὲ μεγάλη προσοχὴ νὰ ἐξακριβώσω ἀπὸ πού προερχόταν ὁ ὑπόκωφος θόρυβος πού εἶχα ἀκούσει.

Βρισκόμουν σὲ μιὰ δίπλα τοῦ ἐδάφους, τριγυρισμένη ἀπὸ μερικά πυκνὰ φοινικόδεντρα.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ θόρυβος ξανάρχισε, τὸ ἴδιο ὑπόκωφος, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ, ἀλλὰ πρὶ κοντινὸς, καθὼς μοῦ φάνηκε καὶ λίγο ἀργότερα μπόρεσα νὰ καταλάβω τί συνέβαινε. Βάζοντας περισσότερη προσοχὴ, κατάρθωσα νὰ διακρίνω ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φοινικόδεντρα, πολλὰ μάτια καρφωμένα πάνω μου. Εἶχα περικυκλωθῇ, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ μιὰ συμμορία μαύρων πολεμιστῶν !

Χωρὶς νὰ διστάσω καθόλου στηρίξα τὴν καραμπίνα μου ἐπὶ τὸν ὦμό μου κι' ἄρχισα νὰ πυροβολῶ πρὸς τὸ μέρος τους. Δυὸ ἢ τρεῖς ἀγριοί, χτυπημένοι ἀπὸ τοὺς πυροβόλους ἐξαπλώθηκαν τότε χάμω, μὰ οἱ ἄλλοι βλέποντας τοὺς ἑαυ-

τούς τῶν ἀκαλύπτους, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν μὲ περισσότερη προσοχὴ κυκλώνοντάς με, ἐνῶ συγχρόνως μὲ τόξευαν μὲ τὰ βέλη τους, δηλητηριασμένα ἀσφαλῶς.

Φυσικὰ, ἂν κρατοῦσα ὡς τὸ τέλος τὴν ψυχραιμίαν μου, θὰ μπορούσα νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσω. Μὰ εἶχα νὰ κάνω μ' ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἐχθρῶν. Οἱ ἐπιδρομεῖς μου θὰ ἦσαν καμμιὰ πενηνταριά, ἐνῶ τὰ φυσίγγιά μου σώθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ρίχνοντας τότε κατὰ μέρος τὴν καραμπίνα μου, πού μοῦ ἦταν ἀχρηστὴ πειὰ, τράβηξα τὸ ρεβόλβερ μου, ἀποφασισμένος ν' ἀντισταθῶ μέχρις ὅτου μοῦ ἔμενε καὶ μιὰ σφαῖρα ἀκόμα.

Ἀλλοίμονο ὅμως ! Τὸ ρεβόλβερ μου, δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ σχεδὸν τίποτα, μπροστὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν, πού μὲ περικύκλωνε. Αὐτοί, βλέποντας πῶς εἶχα μείνει ἀνυπεράσπιστος μπροστὰ τους, μοῦ ἐπιτεθήκανε ξαφνικὰ μὲ δυνατὰς φωνὰς κι' οὐρλιαχτὰ καὶ προτοῦ προλάβω νὰ κινηθῶ, σκαρφαλώσανε στοὺς ὤμους μου, μὲ κύλησαν χάμω καὶ μὲ ἀπήγαγαν πρὸς τὸ σπράτοπεδο τῆς ἀγρίας φυλῆς τῶν.

Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ θράδυ, οἱ ἀγριοὶ Μπαλαμπά — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τῆς φυλῆς πού μ' εἶχεν αἰχμαλωτίσει — ἔκαναν μιὰν ἱεροτελεστείαν, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ τρομερὴ ἐρηρασία ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὑπέφερον ὅλος ὁ τόπος.

Ἡ πρώτη φροντίδα τῶν ἀπαγωγῶν μου, ἦταν νὰ μ' ὠδηγήσουνε μπροστὰ στὸν ἀρχηγό τους ἕναν ἀπάσιο κι' ἀγριο γέροντα, πού ἀφοῦ θρυλήθηκε σὰν θηρίο, ἐκστομιζόντας φοβερὰς ἀπειλὰς, ἔδωσε διαταγὴ νὰ μὲ ρίξουνε σὲ μιὰ θρομερὴ καλύβα, πού χρησίμευε γιὰ φυλακή...

Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν τύχη πού μὲ προέμενε. Τὰ θάρβαρα ἔθιμα αὐτῶν τῶν



Μακεό !... Μακεό !... Μακεό !...

αγρίων μου ήταν γνωστά, ώστε, βλέποντας την στάσι τους απέναντί μου, να καταλαίνοω πολύ καλά, πώς αν οι συντρόφοι μου δεν έρχόντουσαν την ίδια εκείνη νύχτα, να με λευτερώσουν από τα χέρια τους, μόλις θα ξημέρωνε η αυγή θα με κατακρεουργούσαν δίχως οίκτο.

Οι τέσσερες φύλακες, που είχαν τάξει για να με φυλάξουν, αφού λευτερώσανε τα χέρια μου και τα πόδια μου από τα δεσμά, πήγαν και θρονιάστηκαν ο καθένας σε μία γωνιά της καλύβας και με τα όπλα τους στα χέρια στεκόνουσαν άγρυπνοι φρουροί. Καταλάβαινα πως κάθε απόπειρα δραπέτευσής μου ήταν μάταιη και δεν θακανε τίποτ' άλλο, παρά να χειροτερέψη τη θέση μου.

Σας αφήνω να καταλάβετε μόνοι σας τις δρες της τρομερής αγωνίας που πέρασα όλη τη νύχτα σε κείνη την άπαισία καλύβα, που μόλις φωτιζόταν από τις αχτίνες του φεγγαριού που περνούσαν από καμιά χαράμαδα, ενώ οι τέσσερες φρουροί μου, άγρυπνοι και θλοσυροί, δεν μ' άφηναν από τα μάτια τους.

Σ' όλη μου τη ζωή, που δεν ήταν εν τούτοις δίχως κινδύνους και περιπέτειες, δεν γνώρισα πιο τραγικές και πιο αγωνιώδεις δρες απ' αυτές. Τον πυρετό που με κατείχε τις πρώτες στιγμές, διαδέχθηκε σε λίγο μία αγωνία, που τέλος έφτασε να γίνει ένα είδος απάθειας για όλα. Το μυαλό μου, άδαιο από σκέψεις, δεν ενδιαφερότανε πια για τίποτα. Το μέλλον — την τύχη που με περίμενε — μπορούσα πια να το ξέρω οριστικά κι' άμετακλήτα. Μου φαινότανε, λοιπόν, πως μονάχα το παρελθόν είχε κάποιαν αξία μπρός στα μάτια μου.

Διάφορες αναμνήσεις τότε άρχισαν να περνάνε από τη μνήμη μου: 'Ιστορίες της νεότητάς μου, χαρακτηριστικά των γονέων μου, έπεισάδια από την περιπετειώδη ζωή μου, που τα ξανάβλεπα όμως τώρα με κάποιαν άδιαφορία και σχεδόν σά να τα κυττούσα να ξετυλίγονται σ' ένα περιπετειώδες φίλμ της ζωής ενός φανταστικού όντος.

Τέλος είδα να παρουσιάζεται μπροστά μου η εικόνα των συντρόφων μου, που, χωρίς αμφιβολία, κείνη τη στιγμή θ' αναζητούσαν το κάκου να θρούνε τα ίχνη μου. Πραγματικά, γιατί τους είχα εγκαταλείψει; Για ποιάν αίτια είχα πέσει στα χέρια αυτών των αγρίων, που θα με κατακρεουργούσαν το πρωί; Για ένα πράγμα μηδενικό... γιατί είχα πασσυρθεί από την επιθυμία να πιάσω ένα μικρό άγνωστο ζώο...

Από ένστικτο, θύθισα τότε το χέρι μου μέσα στην τσέπη κι' ανατριχιάζοντας από την κρύα έπαση του καταραμένου αυτού ζώου, που είχε γίνει η αίτια όλης μου της δυστυχίας, το τραβήξα έξω και κρατώντας το στην παλάμη μου έρχισα να το ξεετάζω, μ' ένα ύφος σχεδόν αποχαυνωμένο.

Ένας ξαφνικός κρότος με απόσπασε ξαφνικά από την αποχάνωσή μου αυτή: 'Η πόρτα της άθλιας καλύβας άνοιχτηκε και το άσθενικό φως της αυγής, χτύπησε τα ξαγρυπνισμένα μου μάτια. Είδα τότε ναρχεται προς το μέρος μου, με άγριες διαθέσεις, ο άρχηγός των αγρίων, περιστοιχισμένος από τους πολεμιστές του.

Αμέσως με κύκλωσαν, ενώ έσφιγγα ακόμα ανάμεσα στα δάχτυλά μου το πτώμα του μοιραίου μικρού ζώου, όταν ξαφνικά, προς μεγάλη μου κατάπληξη, είδα να γίνεται στη φυσιογνωμία του άρχηγού η πιο άπροσδόκητη μεταμόρφωση. Αφού με κύταξε μία στιγμή, μ' ένα ύφος έκπληκτο και δύσπιστο, κάρφωσε τα μάτια του με θαυμασμό στο ζώο που κρατούσα στο χέρι μου, ύστερα ύψωσε τα χέρια του προς τον ούρανό και πέφτοντας στα γόνατά μου, άρχισε να φωνάζει, ούρλιάζοντας από τη χαρά του:

— Μακεό! Μακεό! Μακεό!

Μόλις άκούσανε αυτές τις κραυγές οι τέσσερις φύλακές μου κι' όλοι οι πολεμιστές που με κύκλώσανε, άφησαν τα όπλα τους και τις άσπίδες τους να πέσουν από τα χέρια τους και γονάτισαν κι' αυτοί χάμω, με το πρόσωπο στη γη, φωνάζοντας τη μυστηριώδη λέξη:

— Μακεό! Μακεό! Μακεό!

Προτού περάση η πρώτη στιγμή της καταπληξέως, κατάλαβα γρήγορα πως μου δινότανε μία μοναδική ευκαιρία

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Απ' όλα τα κατοικίδια ζώα, μόνον το σκυλί απαντάται στην Ελλάδα κατά τους αρχαιότερους χρόνους. Ο Όμηρος το περιγράφει ως τον πιστότερο σύντροφο και φύλακα του σπιτιού, προσθέτει μάλιστα άκόμη, πως συνάδευε τους κυρίους του στον περίπατο, στις έκστρατείες, και στην αγορά.

Το έλληνικό στράτευμα που έξεστράτευσε έναντίον της Τροίας είχε μαζί του σκυλιά. Ιδιαίτερα γνωστοί είναι οι σκύλοι του Πατρόκλου και του Οδυσσέως.

Όσο πλησιάζουμε στην εποχή μας, τόσο περισσότερο θοίσκουμαι να γίνεται λόγος για τα σκυλιά. Έκτός απ' τα λαγωνικά, άρχισαν να γίνονται περιζήτητα απ' τις κοκέτες γυναίκες της εποχής κυρίως, κάτι μικρά σκυλάκια «Μελιτταία κυνάρια» όνομαζόμενα, που κατήγοντο είτε εκ της Σικελίας είτε εκ της Ιλλυρικής Μελίττης.

Η ιστορία αναφέρει κάποιον Άθηναιο πλοίαρχο, που συνώδεψε την έκφορα των σκυλιών του ποδσαν ψοφήει και προσκάλεσε μάλιστα σ' αυτή κι' όλους τους φίλους του κατά την κηδεία. Ο ίδιος άνήγειρε στους τάφους των σκύλων του και επιτάφους στήλες με τα σχετικά επιτύμβια.

Υπήρχαν στην αρχαιότητα σκυλιά, σπανίως ράτσας που στοιχίζαν ολόκληρες περιουσίες. Απ' τα πιο ακριβά σκυλιά ήταν κι' ο περίφημος σκύλος του Άλκιβιάδη. Τον άγόρασε έθδομήντα «μιας» Ήταν, ως φαίνεται, θαυμάσιος και από απόψεως μεγέθους και από απόψεως ράτσας. Του σκύλου αυτού, ως γνωστόν, ο Άλκιβιάδης έκοψε την ουρά για να προκαλέση την κατάπληξη των Άθηναίων.

Εκεί όμως που έθεωρούντο άπαραίτητα τα σκυλιά, ήταν στο κυνήγι. 'Ιδιαίτερα εκτιμούσαν το είδος των «άλωπεκιδών κυνών». Τα δώδεκα είναι γιατί νόμιζαν πως είχαν προέλθει από έννοι άλωπεκιδών σκύλους. Φαίνεται μάλιστα πως και η δική μας όνομασία «λαγωνικά» απ' αυτούς τους «άλωπεκιδας» κύνες προέρχεται.

για να σωθώ.

Είχα όλη την έτοιμότητα του πνευμάτός μου, έτσι δεν πέταξα το μικρό ζώο, που τους έκανε τόσην έντύπωσι, μπρός στα πόδια τους. Άλλά, συγκεντρώνοντας όλη μου την ψυχραιμία, προχώρησα με άργα βήματα προς το ξύλινο όμοιομα ενός θεού τους, που ήτανε κάπου εκεί, πολύ κοντά στο μέρος όπου δένανε τα άλογά τους. 'Υστερα, ενώ όλοι μένανε σ' αυτή την καταπληκτική στάση τους, πήδησα γρήγορα στη ράχη ενός αλόγου, που μου φαινότανε το πιο γρήγορο απ' όλα, και τσόκασα μ' έναν γρήγορο καλπασμό, χωρίς να σκεφτή κανέναν να με καταδιώξει.

Σε λίγες δρες συναντούσα τους συντρόφους μου, που ανήσυχου το κάκου έψαχναν παντού, για ν' ανακαλύψουν τα ίχνη μου.

Η εξέγηση του μυστηρίου, στο όποιο χρωστούσα τη ζωή μου, μου δόθηκε από ένα νέγκρο οδηγό μας, που μόλις έδε το παράξενο μικρό ζώο, που μ' είχε παρασύρει στην τρομερή εκείνη περιπέτεια, μου εξήγησε πως είχα ανακαλύψει ένα Μακεό, δηλαδή ένα από τα ιερά εκείνα ζώα, που η παρούσα τους, είτε είνε ζωντανά, είτε νεκρά, άρκει, για τους εύπιστους αυτούς αγρίους, για να ξαναρχίσουν η θρασύς στην ξεραμένη γη. Δεν είνε καθόλου παράξενο, λοιπόν, το ότι οι άγριοι με σεβάστηκαν, βλέποντάς με να κρατώ το ιερό αυτό ζώο, και πως είχαν γονατίσει με τόσο σεβασμό μπροστά του.

Δεν ξέρω, επί πλέον, αν ήταν μία άπλη σύμπτωση, μα το περιεργό είνε πως σε λίγες δρες άρχισε μία δυνατή θρασύ που δρόσιζε άφθόγως την ξεραμένη γη.

C. F. ATKINSON

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ



Η μικρούλα Ζερμαίν καταπράχτηκε μόλις είδε την μεταβολή που είχε γίνει στο πρόσωπο του δικηγόρου. Ο κ. Λεμπερζέ είχε πάρει την παγωμένη του έκφραση, την αδιάφορη και καχύποπτη, που είχε πάντοτε.

Ο δικηγόρος δεν έδωσε καιρό στην Ζερμαίν να τον ρωτήσει.

— Δεσποινίς, της είπε, με φωνή σκληρή, το ίχνος που μου υποδείξατε, δεν έχει καμιά αξία.

— Μά...

— Ξέρετε, την διέκοψε άότομα ο κ. Λεμπερζέ σε ποιόν ο όποιοις πούλησε το άλλο μπράσουινγκ, το μόνο που είχε εκτός απ' αυτό της θιτρίνας;

— Σε ποιόν, κύριε; Πέστε μου σας παρακαλώ!...

Ο δικηγόρος χαμογέλασε σαρκαστικά και άπάντησε:

— Ε, λοιπόν! δεσποινίς, το πούλησε στον κ. ντέ Ώμ πιέρ, τον άνακριτή του Μάντ, δηλαδή στον πιο τίμιο άνθρωπο, τον πιο ήθικό δικαστή που ξέρω... Δεν φαντάζομαι να στρέψετε τώρα προς αυτόν τις υποψίες σας!

Η Ζερμαίν κοκκίνισε κι' απόμεινε σιωπηλή. Θυμώταν κι' η ίδια την καλωσύνη του κ. ντέ Ώμπιέρ, ο όποιος, πριν από τρεις μέρες, την είχε άπελευθερώσει.

Χωρίς να δώσει καιρό στη μικρούλα ν' άπάντησει, ο κ. Λεμπερζέ την χαιρέτησε και θγήκε από τον σταθμό με μεγάλη θήματα.

Όταν έμεινε μόνη, η Ζερμαίν κλονίστηκε. Άναγκάστηκε ν' άκουμήσει στο μπράτσο της Έρνεστίνας.

Όλα κατέρρεαν γύρω της... Αυτό το ίχνος που το είχε νομίσει γι' άληθινό ήταν ψεύτικο... Όλες η ύποθέσεις της, που με τόσες λεπτομέρειες τις είχε καταστρώσει, είχαν καταρρεύσει από την σκληρότητα της πραγματικότητας: Η άπελπισμένες της προσπάθειες σ' ένα μόνο πράγμα είχαν καταλήξει: την είχαν κάνει να χάση την έμπιστοσύνη του κ. Λεμπερζέ.

Και μία άλλη σκέψις απέλπιζε την Ζερμαίν... Τί θα έλεγε ο πατέρας της;... Πώς θα τολμούσε να παρουσιάσει πάλι μπροστά του, στη στιγμή που λίγη έλπίδα είχε φτάσει για να τον κάνει καλά και που τώρα η άπογοήτευσις θα έφθανε για να τον οδηγήσει στον τάφο;

VI

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΚΡΙΖΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Η Ζερμαίν, επί μερικές μέρες, δεν τόλμησε να όμολογήσει στον πατέρα της την άπόλυτη άποτυχία του διαθήματος που έκανε ο δικηγόρος. Ήταν προτιμότερο ν' άφήσει να θεραπευθή έντελώς ο πατέρας της για να έχη την δύναμη να ύποστη μία τέτοια άπογοήτευσι.

Το παιδί, χρησιμοποιώντας ένα σωτήριο ψέμα, δεξιάωσε ότι η έρευνα που είχε άρχισει ο κ. Λεμπερζέ θρισκόταν σε καλό δρόμο, να χρειάζονταν καιρός, πολύς καιρός για να πετύχουν μία πειστική άπόδειξι.

Άδυνατισμένος και άρρωστος, ο μηχανικός δεν ζητούσε τίποτε άλλο παρά να πεισθή. Ένοιώθε για την άγαπημένη του Ζερμαίν μία τέτοια είδωλολατρική άγάπη, ώστε τα παραιμικά λόγια της, ή παραιμικές διαβεβαιώσεις της ήταν γι' αυτόν άρθρα πίστωσης.

Από τότε που είχε ξαναρχίσει να τον επισκέπτεται καθημερινώς η κόρη του, η ύγεια του βελτιωνόταν συνεχώς. Κι' ο κ. Λεμπερζέ ο ίδιος καταλάβαινε, ότι θα ήταν πραγματικό έγκλημα να έκμηδενίση έντελώς την έλπίδα που του είχε ξαναδώσει τη ζωή.

Όστόσο, η άνακρισις είχε κλείσει πια έντελώς, και το κατηγορητήριο του Εισαγγελέως είχε έτοιμασθή.

Για να είναι έν άπολύτω τάξει, πριν διατάξη την έσρι των σφαγίδων, ο Εισαγγελέως κ. Ζιλμπέρ Ντανιέλ, έκρινε άπαραίτητο να γίνει μία τελευταία έρευνα στη θίλλα του έγκλήματος.

Οι δικαστικοί, για να ύπακούσουν, πήγαν στην έπαυλη,

θέθαιοι εκ των προρων ότι δεν θα εύρισκαν τίποτε.

Μέσα στη θίλλα, τίποτε δεν είχε αλλάξει μετά την νύχτα του έγκλήματος.

Η πολυθρόνα, όπου ο κ. Μπορέλ είχε άναδρα όλοφονθή, ήταν άκόμη λερωμένη από τις πλατείες κηλίδες. Τα χαρτιά ήσαν σώριασμένα σε μεγάλη άταξία, κοντά στο μισάνοιχτο χρηματοκιβώτιο. Όλα έφεραν ίχνη μοναξιάς, εγκαταλείψεως και θλίψεως.

— Ήξερα ότι δεν θα θρίσκαμε τίποτε καινούργιο! είπε ο δικαστικός γραμματέας με ναχέλεια. Τα γεγονότα είνε πιστοποιημένα πια.

— Άσφαλώς, άπάντησε ο Εισαγγελέως με τόνο σοβαρό, μα θέλω να μην ύπάρχη πια καμιά άμφιβολία στο μυαλό μου. Είμαι θέθαιος έγω ότι ο μηχανικός Πρινιέ είνε ένοχος και θέλω να μεταδώσω αυτήν την πεποίθησι στους ένόρκους.

Οι δικαστικοί άποσύρθηκαν άργά ανάμεσα απ' τον κήπο, που τον είχαν πλημμυρήσει άγρίόχορτα και παράσιτα φυτά.

Καθώς πλησιάζαν στην καγκελλόπορτα, ο δικαστικός γραμματέας έσκυψε και δείχνοντας κάτι που έλαμπε και που το πήρε, είπε:

— Μου φαίνεται, κύριε Εισαγγελεό, ότι δεν ήρθαμε έδω του κάκου... Να ένα κουμπί μανικετιών χρυσό, που θ' άποτελέση ίσως ένα καινούργιο πειστήριο.

— Πρέπει ν' αναφέρουμε αυτό το εύρημα στην δικονομία, είπε ζωηρά ο Εισαγγελέως.

Και, παίρνοντας το κουμπί που είχε πατικωθή, το εξέτασε επί ώσα με προσοχή.

— Σίγουρα, είπε, αυτό το κουμπί άνήκε στον Πρινιέ. Θα το έχασε μέσα στη βία της φυγής του.

Και πρόσθεσε με ύφος στοχαστικό:

— Προσέξτε άλλως τε, κύριε, ότι σε μερικών θημάτων άπόστασι από δώ θρήκαμε και το μπράσουινγκ που μ' έδωσε την ύλικήν άπόδειξι του έγκλήματος και που άποτελεί το πιο σοβαρό τεκμήριο έναντίον του Πρινιέ.

Όλοι θαύμασαν το συμπέρασμα αυτό και την λογικότητα των σκέψεων του Εισαγγελέως.

Μόνο, ο άνακριτής, ένας νεαρός δικαστικός άρκετά δειλός τόλμησε να παρατηρήσει:

— Μπορεί τ ο κουμπί αυτό ν' άνήκε στον μακαρίτη Μπορέλ. Πρέπει να μάθουμε σε ποιόν πραγματικά άνήκε.

Ο Εισαγγελέως μ' ένα κεραυνοόλο θέλημα επέβαλε σιωπή στον άνακριτή.

— Αν θεθαίνω, είπε, ότι αυτό το κουμπί άνήκε στον Πρινιέ σημαίνει ότι είμαι θέθαιος εκ των προτέρων γι' αυτό. Ήξερα το θύμα, ήμουν πολύ συνδεδεμένος με τον δυστυχισμένο Μπορέλ. Άν και είχε μεγάλη περιουσία, ήταν πολύ άπλός στα γούστα του... Έκτός από το ρολόι του και το δαχτυλίδι του ποτέ δεν τον είδα να έχη κανένα άλλο χρυσό κόσμημα.

Ο άνακριτής δεν άπάντησε, μα σκεφτόταν μέσα του, ότι, αν το κουμπί δεν άνήκε στο θύμα, αυτό δεν έσήμαινε ότι άνήκε στον μηχανικό Πρινιέ.

Το πράγμα πιστοποιήθηκε την ίδια μέρα. Πήγαν στο νοσοκομείο των φυλακών και είδαν ότι ο Πρινιέ φορούσε άκόμα δυό κουμπιά μανικετιών με μαργαριτάρια, τα όποια φορούσε και την ήμέρα της συλλήψεώς του. Τα ίδια αυτά κουμπιά τα φορούσε και την προηγούμενη του έγκλήματος, όπως πιστοποιήσαν ένόρκως η Έρνεστίνα και ο κηπουρός Φιρμίνος.

Όταν ρωτήθηκε σχετικώς και η ύπνέτρια του Μπορέλ Σιδωνία άπάντησε ότι δεν είχε προσέξει τα κουμπιά των μανικετιών του Πρινιέ, θεθαίωσε δε έπίσης ότι ποτέ ο κύριος της δεν είχε φορέσει χρυσά κουμπιά.

Η κατάθεσίς της, αν και έντελώς έχθρική προς τον μηχανικό, έπιβεθαίωσε ώστόσο την κατάθεσι των δυό άλλων μαρτύρων.

(Άκολουθεί)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

ΤΟΥ Ε. Ε. ΤΑΛΙ

(Τουρκικό διήγημα)

Ο σείχης Χαφίζ 'Ελφ έφέντης, γνωστός με τὸ παρατσούκλι «'Ο καμπούρης Χότζας», κατοικοῦσε στήν ἴδια συνοικία σαράπεντε δλόκληρα χρόνια.

Ἀπὸ τὸν πιὸ νέο ὡς τὸν πιὸ ἡλικιωμένο, ὅλοι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς συνοικίας, εἶχανε μεγάλο σεβασμὸ κ' ἐκτίμησι στὸν σείχη καὶ τὰ παιδιά, θλέποντάς τον νὰ περνᾷ στὸν δρόμο, ἀφήνανε τὰ παιγνίδια τους καὶ τρέχανε νὰ τοῦ φιλήσουνε τὸ χέρι καὶ νὰ δεχτοῦνε τὴν εὐλογία του. Ὁ Χότζας ἤξερε ὅλους τοὺς ἐνορίτες του μὲ τὸ μικρὸ τους ὄνομα, ἐνδιαφερόταν γιὰ τὶς ἰδιαιτέρους ὑποθέσεις τῶν οἰκονομῶν τῶν, παρηγοροῦσε τοὺς ἀρρώστους, θοηθοῦσε τοὺς φτωχοὺς, συμβούλευε κείνους ποὺ θρискόντουσαν σὲ δύσκολη θέσι. Ἡ καμπούρα του ἔκανε ν' ἀνοίγουν μπροστά του ὅλες ἡ πόρτες τῶν σπιτιῶν καὶ διευκόλυνε τὴν διείσδυσι τοῦ σὰ ἰδιαίτερα τῶν οἰκογενειῶν.

Χάρis στὶς πολὺτιμες καὶ πολὺπαιρες συμβουλές τοῦ Χότζα, κανένα σκάνδαλο δὲν γινότανε στὴ συνοικία, οὔτε τίποτε ἄλλο δυσάρεστο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἀδόλο κοτσουμπολιά, ἀν' κ' ἡ γυναίκες ἦσαν ὡμορφες σὰν τὸ κρῦο τὸ νερό, ποὺ κουβαλοῦσαν ἀπὸ τὴ θούσι.

Ἐνα παιδί ἦτανε λίγο ὀκνηρό ; Ἀμέσως οἱ γονεῖς του τὸ ἐστελναν νὰ τὸ συμβουλέψῃ ὁ σείχης. Μία γυναίκα εἶχε παρὰ πολλὰ γιὰ κανένα παράπτωμα τοῦ ἀνδρός της ; Ἡ καλὴ συμβουλὴ, ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ Χότζας τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ξαναφέρνανε στὸν σωστὸ δρόμο.

Ἔτσι, χάρις στὸν Χαφίζ 'Ελφ ἐφέντη, ἡ συνοικία κείνη ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Τὰ καλὰ ἦθι τῶν ὀντῶν τῆς συνοικίας κ' ἡ ἀρετὴ τῶν γυναικῶν της ἦσαν ἐξακουστά ὡς τὰ πιὸ ἀπομακρυσμένα προάστεια τῆς πόλεως.

Ἐπῆρχε σ' αὐτὴν τὴν συνοικία ἕνα μεγάλο «Κονάκι» μὲ εἰκοσιπέντε κάμαρες, ποὺ ἀνῆκε σ' ἕναν πρῶην ὑπουργό. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης του εἶχε μετακομίσει στὴν Χετζάζ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ζῇ ἐκεῖ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του, τὸ μεγάλο σπῆτι εἶχε μείνει ἄδειαν.

Ὅταν ξέσπασεν ὁ πόλεμος, τὸ μεγάλο αὐτὸ σπῆτι κατασχέθηκε καὶ γέμισεν ἀπὸ ἀξιωματικούς τῆς φρουρᾶς, ποὺ ὅλοι ἦσαν νέοι καὶ ὠραῖοι, καλοδεμένοι, χαροῦμενοι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ, δλόκληρη ἡ συνοικία ἀλλάξεν ὅσι κ' ἄρχισε νὰ περνᾷ στιγμὲς συγκινήσεως. Οἱ πατέρες ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν κ' ὕστερα, σιγά-σιγά καὶ οἱ σύζυγοι. Τὸ φανταχτερὸ χακί, ἡ χρυσὴ ἐπωμίδες γύρισαν σὲ λίγον καιρὸ τὰ κεφάλια τῶν γυναικῶν τῆς συνοικίας.

Μόλις ἐρχόταν τὸ θράδυ, ἔβλεπε κανεὶς διάφορες σκιὲς νὰ ἐγκαταλείπουν τὰ σπῆτια τους, μὲ μὴν ὁποιαδήποτε πρόφασιν. Δὲν λογαριάζανε πειὰ ἡ γυναίκες στὰ νοικοκυριά τους, οὔτε τὸ φαί ποὺ καίγοτανε, μήτε τὰ μωρά τους, ποὺ ἀναζητοῦσαν τσιρίζοντας τὸν μητρικὸ μαστὸ καὶ οἱ σύζυγοι, ὅταν γυρίζανε ἀπὸ τὴ δουλειά τους, εὕρισκαν τὰ σπῆτια τους ἀδειανὰ.

Ἐπῆρθε ἡ νύχτα, μυστηριώδη φαντάσματα πλανιόντουσαν στὸν σκοτεινὸ δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς τὸ μεγάλο σπῆτι. Ἀπὸ κεῖ μέσα ἀκούγοντοσαν διαρκῶς ἀναστεναγμοὶ καὶ μικρὲς κραυγές.

Φυσικά, οἱ σύζυγοι δὲν καταλαβαίνανε καθόλου τί συν-

έβαινε. Δὲν μπορούσανε ποτὲ νὰ πιστέψουνε πὼς ἦτανε δυνατό νὰ γίνετα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Μὰ ὁ Χότζας κρατοῦσε λογαριασμὸ γιὰ τὸ τί γινότανε κάθε θράδυ στὴ συνοικία. Περνώντας μιά νύχτα μπροστὰ ἀπὸ τὸ παλιὸ σπῆτι, ἀκούσε κάτι ἀναστεναγμοὺς, ποὺ τὸν ἀναγκάσανε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ παρατηρήσῃ τί συνέβαινε. Δυὸ σκιὲς, ἕνας ἄντρας καὶ μιά γυναίκα, ἦτανε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ἄντρας πολὺ κοντὰ στὸν ἄλλο. Στὸ γλωσσὸ φῶς τῆς σελήνης, διακρίνε ἀμυδρὰ τὰ χρυσὰ γαλόνια, ποὺ λάμπανε σὲς ἐπωμίδες τοῦ ἀξιωματικοῦ. Μὰ τὴν γυναίκα καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν διακρίνῃ καθαρά.

Ὁ Χότζας μουρμούρισε μερικὲς προσευχὲς κ' ἀπομακρύνθηκε. Ἄν εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν γυναίκα δὲν ὕπνησε καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς θὰ τὴν καλοῦσε ἀμέσως κοντὰ του καὶ θὰ τὴν νοθετοῦσε σκληρὰ. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ του δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ὡς τὸ πρῶν καὶ πέρασεν δλόκληρη τὴν νύχτα στριφογυρίζοντας στὸ στρώμα του.

Ἄν δὲν τιμωροῦσε καθόλου αὐτὴν τὴν ἀναισθητή — ποὺ χωρὶς ἀμφιβολία εἶχε μεγαλώσει κάτω ἀπ' τὰ πόδια του — ἦταν σὰν ν' ἄνοιγε τὸν δρόμο τῆς ἀκολασίας, ἡ ὁποία θὰ ἐξαπλωνόταν διὰ ἄλλο σ' δλόκληρη τὴν πόλιν νάρετῃ αὐτὴ συνοικία.

Δυὸ μέρες συνέχισε, σ' ὅλες τὶς προσευχὲς ὁ Χότζας παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἐμπνεύσῃ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ.

Κάθε Τετάρτη ἀπόγευμα ὁ Χότζας μάζευε στὸ τζαμί ὅλους τὸν γυναικεῖο πληθυσμὸ τῆς ἐνορίας του καὶ τοῦ ἔκανε πνευματικὲς νοουθεσίες. Τὴν πρώτη Τετάρτη μετὰ τὴν νυχτερινὴ σκητὴ, στὴν ὁποία παραστάθηκε μάρτυς, φώναξε τὸ πρῶν τὸν πιστὸ τοῦ βοηθὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁμὲρ ἀγᾶ, πῆγαν ἀμέσως σ' ὅλα τὰ σπῆτια τῆς συνοικίας καὶ πὲς σ' ὅλες τὶς γυναίκες πὼς πρέπει ἐξάπαντος νὰ ῥθουνε στὴν σημερινὴ νοουθεσία, γιατί ἔχω νὰ τοὺς πᾶ μὲρικὰ βαρυσήμαντα πράγματα.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ, ποὺ τὴν ἔτελεσε πρόθυμα ὁ Ὁμὲρ-ἀγᾶ, εἶχε τὸ ἀποτέλεσμά της, γιὰ λίγες ὥρες ἀργότερα τὸ τζαμί εἶχε γεμίσει ἀπὸ ὅλες τὶς γυναίκες τῆς συνοικίας.

Ὁ Χότζας περίμενε λίγο, μὲ χρις ὅτου φύγῃ καὶ ὁ τελευταῖος ἄντρας ἀπὸ τὸ τζαμί. Ὑστερα ἀνέθηκε στὸ βῆμα μ' ἕνα ὕψος σοβαρὸ καὶ λυπημένο. Ἡ γυναίκες περίμεναν μὲ μεγάλη περιέργεια νὰ ἀκούσουν τὰ βαρυσήμαντα λόγια, ποὺ εἶχεν ἀναγγελεῖ πρὸς τοὺς ἔλεγε.

Ὁ Χότζας ἄρχισε τὴν ὁμιλίαν του μὲ μερικὲς γενικὲς νοουθεσίες καὶ μίλησε πολλὴν ὥρα γιὰ τὴν ἀρετὴς, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε γυναίκα, γιὰ τὰ ἦθι καὶ γιὰ τὶς ὑποχρεώσεις της.

Ἐπῆρθε πρόσθεσε:

— Ὡ! πιστέ! Σὰς ἀναγγέλλω — ἰκετεύοντας τὸν Κύριο νὰ συγχωρήσῃ αὐτὰ τὰ λόγια μου — πὼς ὑπάγετε ἀνὰ μέσά σας μιά γυναίκα ἀμαρτωλή. Μὴν κυττάξετε ἐπὶ ἡ μιά τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ προσπαθήσετε νὰ μαντέψετε ποὺ εἶνε αὐτὴ ἡ ἄπιστη. Αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία σὰς μιλᾷ ἔχει πολὺ καλὰ ἡ ἴδια ποιὰ εἶνε. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἄφησε μὲ μὲρα τὸν ἑαυτὸ της νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν δαίμονα τοῦ κακοῦ κ' ἔκανε μίαν ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀμαρτίες.

Στὴ Γερμανία, οἱ διάφοροι θαυμαστοποιοὶ καὶ κλόουν — ποὺ ἀφθονοῦν ἐκεῖ πέρα — ἔχουν διαταχθῇ ἀπὸ τὶς ἐθνικοσοσιαλιστικὲς ἀρχὲς νὰ μὴ μεταχειρίζονται γιὰ τὰ τεχνίσματα τους αὐγά.

— Οἱ παραβάται ὑπόκεινται σὲ αὐστηρὲς ποινές, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι προβαίνουν σὲ «αυτοπόα» κατὰ τὸ ὁ πενταετοῦς Σχεδίου Αὐταρκειας I...

Ἡ ἐκκεντρικὴ Ἀμερικανὴ Κορνοῦαλλις "Οξφορδ" ἔχει στὴν κατοχὴ της μιά συλλογὴ ἀπὸ 300 διαφορετικὲς ὁμπρέλλες.

— Τὶς ὁμπρέλλες αὐτὲς τὶς μαζεύει ἐπὶ 20 χρόνια τώρα ἀπὸ τὶς διαφορὲς χώρες ποῦχε ἐπισκεφθῇ.

— Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ Κορνοῦαλλις "Οξφορδ" ποτέ της δὲν κρατᾷ ὁμπρέλλα, γιατί τὴν θεωρεῖ ὡς «δυσχεστακτὸ θᾶρος, ὡς «ἀνιστὸ καὶ δύσχρηστο» ἐξάρτημα.

Ὁ Ζοζέφ Κολμέρ, ἡλικίας 85 χρονῶν καὶ ἡ γυναίκα του ἡλικίας 75 χρονῶν, πέρασαν τὸ δεύτερον ἡμῖσι τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ μηνὸς τοῦ μελίτος μέσα σ' ἕνα... ἀσανσέρ !

— Ἡ διαμονὴ τους ἐκεῖ διήρκεσε ἕνα δλόκληρο ἀπόγευμα, ὕστερ ἀπὸ τὸν γάμο τους.

— Προτίμησαν δὲ αὐτὸ τὸ μέρος γιὰ δυὸ λόγους: πρῶτον γιατί ἦσαν γέροι καὶ τὸ ταξίδι θὰ τοὺς κούραζε καὶ δεύτερον γιατί μέσα στὸ ἀσανσέρ ἦταν σκοτάδι καὶ μὲ τὸ συνεχὲς ἀνεβοκατέβασμα εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν... ὅτι ταξιδεύουν !

ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς κ' εὐσπλαχνικός. Συγχωρεῖ πάντα τὰ δημιουργήματά του, γιὰ τὶς ἀμαρτίες των. Μπροστὰ σ' ὁλες τώρα, δηλώνω σ' αὐτὴν τὴν ἀμαρτωλὴ ποὺ θρ.σκεται ἀνὰ μέσά σας, πὼς ἂν δὲν θέλῃ, στὸν ἄλλον κόσμον, νὰ θ.σασινετὶ ἀπὸ τοὺς διαβόλους τῆς κολάσεως, πρέπει, ἀμέσως ἀπὸ τοῦτο τὸ θράδυ, φεύγοντας ἀπὸ δω, ν' ἀρχίσῃ μιά νηστεία σαράντα ἡμερῶν. Σαράντα δλόκληρες μέρες ὁφείλει νὰ προσεῦχεται καὶ νὰ ζητᾷ συγχώρεσι ἀπὸ τὸν Κύριο. Καὶ τώρα, πηγαίνετε !...

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Χότζα εἶχανε συγκινήσει βαθειὰ τὸ γυναικεῖο πληθῶμα. Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ τζαμί ὅλες ἡ γυναίκες εἶχαν τὸ πρόσωπο κατὰ χλωμὸ καὶ σκεπτικὸ. Ὅλες ἔβειχαν σὰν νὰ τὶς κατεῖχαν μεγάλες τύψεις.

Ὁ Χότζας πάλι χαιρότανε γιὰ τὴν ἐπιτυχημένη ἐμπνευσιν ποὺ εἶχε.

Μιά ὁδομάδα πέρασε. Ἡ συνοικία εἶχε ἀλλάξει. Δὲν συναντοῦσε πειὰ καμμιὰ γυναίκα στοὺς δρόμους. Θᾶλεγε κανεὶς πὼς ὅλες, μικρὲς καὶ μεγάλες, εἶχαν ὀρκιστῇ νὰ μὴ πατήσουν τὸ πόδι τους ἔξω ἀπ' τὰ σπῆτια τους. Οἱ κομποὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ πῆγαιναν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὸ κακὸ τους.

Μιά νύχτα, στὸ καφενεῖο, ὁ μουχτάρης τῆς συνοικίας Νιγιαζῆ ἐφέντης, ρώτησε τὸν Χότζα:

— Γιὰ πὲς μας, λοιπόν, Χότζα, ἔχεις κάνει μάγια σὲς γυναίκες μας εἶνε μαγεμένες ! Ὅλες κάνουν προσευχὲς καὶ νηστείες μερὰ-νύχτα !

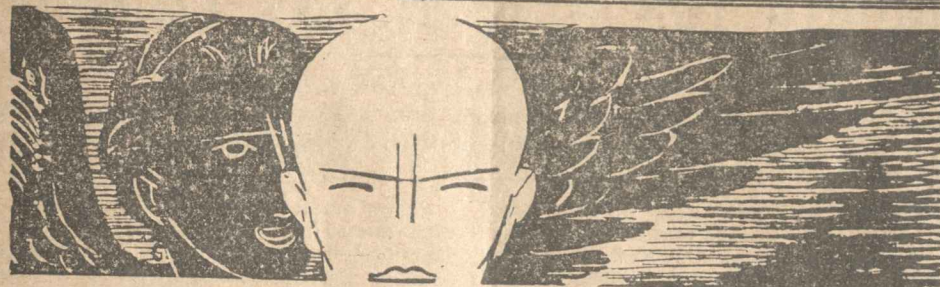
Τρεῖς, πέντε, δέκα φωνὲς ἀκουστήκαν τότε ἀπ' ὅλες τὶς γωνίες τοῦ καφενεῖου:

— Εἶνε ἀλήθεια ! Εἶν' ἀλήθεια !... φώναξαν ὅλοι. Ἡ γυναίκες μας εἶνε μαγεμένες ! Ὅλες κάνουν προσευχὲς καὶ νηστείες νύχτα - μέρα !

Ὁ Χότζας τοὺς κύταξεν ὅλους μ' ἕνα ὕψος γεμᾶτο οἰκτο κ' ὕστερα, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, σηκώθηκε κ' ἔφυγε. Ἦταν κατεχαρακτηρισμένος. Προσπαθώντας νὰ σώσῃ μιά ἀπιστή, εἶχε γλυτώσει ὅλο τὸ χωριό, ὅλες τὶς γυναίκες τοῦ χωριοῦ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, γιατί ὅλες τους ἦσαν ἀμαρτωλές.

Ε. Ε. ΤΑΛΙ

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ



ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ες τῶν κυριῶν των. Τὸ ρεκόρ δὲ τὸ ἔχει ἕνας σκύλος, ὁ ὁποῖος ἦταν αἰχμάλωτος πολέμου, καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔφθασε στὸ Βερολῖνον, ταξιδεύοντας μάλιστα σὲ κάθε εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν καὶ μὲ τὸ.. τραῖνο !

Στὴ Βόρειο Οὐαλλία, 60-70 νυφίτσες ἔστρωσαν στὸ κυνήγι ἕνα γέρο ξυλοκόπο, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον νὰ τὸν καταεσχίσουν ὠρμησε ν' ἀνεθῇ σ' ἕνα διερχόμενο μὲ ταχύτητα αὐτοκίνητο. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν νὰ γλυτώσῃ μὲν ἀπὸ τὶς νυφίτσες, ἀλλὰ νὰ τραυματισθῇ σοβαρά.

— Τὸ ρεκόρ τοῦ Βέλγου Ρενὲ Μενζι εἶναι μιά διαδρομὴ 61.561 μιλίων ἐπάνω σὲ ποδήλατο κατὰ τὸ ἔτος 1937.

— Τὸ κατόρθωμα τοῦ Μενζι εἶναι ἀξιόλογο γιατί ὅλη αὐτὴν τὴν διαδρομὴ τὴν ἔκαμε μὲ τὶς ἴδιες του τὶς δυνάμεις, ὀδηγώντας τὸ ποδήλατο.

— Κατέστρεψε δὲ κατ' αὐτὴν δώδεκα πανταλόνια καὶ 36 ζευγάρια κάλτσες !

— Ἐπὶ τῇ θάσει αὐτῆς τῆς ἀποστάσεως ποὺ ἔκανε μὲ τὸ ποδήλατο ὁ Μενζι, ὑπελογίσθη ὅτι ἡ ρόδος τοῦ ποδηλάτου τοῦ ἔκαναν 165.000.000 στροφές.

Γιὰ νὰ κατασκευασθῇ ἕνα αὐτοκίνητο δὲν ἀπαιτεῖται μόνον μέταλλο, καουτσούκ καὶ ξύλο, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ὀλικά.

— Ἐτσι χωρὶς ὀρισμένα γεωργικὰ προϊόντα ἡ βιομηχανία τῶν αὐτοκινήτων καθίσταται προβληματική. Π. χ. χρειάζεται λιναρόσπορος γιὰ τὰ χρώματα ἐπίσης λάδι σαπουνι καὶ γλυκερίνη, ἀλεύρι καὶ ἄλκοολ, μαλλί γιὰ τὴν ταπετσαρία, μπαμπάκι γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ὑελοπινάκων καὶ τῶν φρένων, εἰδικὸ λάδι ἀπὸ ξύλο - σόγια γιὰ τὰ χρώματα, λίπη χοιρινὰ κτλ. κτλ.

Στὴ νῆσο Γκομέρα, ποὺ εἶνε μιά ἀπὸ τὰς Καναρίους, τὸ σφύριγμα εἶνε γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς ἡ γλῶσσα τους.

— Σ' ἀπομακρυσμένα μέρη τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ οἱ κάτοικοι συνεννοοῦνται μεταξύ των σφυρίζοντας ἀπὸ τὶς ὀχθες τῶν μεγάλων ποταμῶν ποὺ τοὺς χωρίζουν.

— Τὸ συνηματικὸ αὐτὸ σφύριγμα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

— Οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν πλέον τόσο πολὺ εἰδικευθῇ στὸ σφύριγμα, ὥστε «ψιλοκουθεντίζονται» σφυρίζοντας δλόκληρες ὥρες, χωρὶς παρανοήσεις !...

Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Σικάγου ἐκτὸς τῶν ἄλλων τραγουδιστῶν καὶ ὁμιλητῶν χρησιμοποιεῖ καὶ ἕνα... ποντίκι, ποὺ ἀναγγέλλει μὲ ἰδιαίτερα κάθε φορὰ γυρulloσματα κάθε νέο τραγοῦδι.

— Ὁ κάτοχος αὐτοῦ τοῦ ξυπνου ποντικιοῦ εἰσπράττει δέκα δολλάρια τὴν ἡμέρα. *

Χάρις στὴν ἱκανότητα ποὺ εἶχε νὰ ἐννοῇ τὴ «γλῶσσα» τῶν πιθήκων ἕνας ἐντομολόγος στὴν Ἀφρικὴ ἔσωσε τὴν ζωὴ του.

— Ἀναζητώντας ἕνα σπάνιο εἶδος πεταλούδας σ' ἕνα πυκνὸ δάσος, ὁ ἐντομολόγος αὐτὸς ἀκούσε τὴν «ψιλοκουθεντίζε» τῶν πιθήκων καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἡ κραζιὴς των ἦσαν σύνημα κινδύνου. Πράγματι ἦταν ἔτοιμο νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ ἀπὸ πίσω του ἕνα μεγάλο φίδι !...

Μιά γάτα ποὺ εἶχε ἐγκαταλειφθῇ τυχαίως ἀπὸ τοὺς κυρίους της σὲ μιά ἀπόστασιν 100 μιλίων ἀπὸ τὴν κατοικία τους ἐπέστρεψε σ' αὐτὴ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες.

— Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ κατόρθωμα ποὺ συνέβη στὴν Ἀγγλία δὲν εἶνε μοναχικό. Πολλὰ ζῶα χαμένα διήρυσαν μεγαλειότερες ἀποστάσεις γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν σὲς κατοικίες.

κηψ είπε ότι ως τις δέκα θα γύριζε...

Ο γιατρός κύτταξε το ρολόι του και έπρόσθεσε:

— Έινε έννημιση ακόμα. Μπορείτε τώρα να περάσετε μέσα.

Η πριγκίπισσα, η κόρη της κ' ανηψιά της ξαναμπήκανε στο δωμάτιο της "Ολγας.

Η άρρωστη εξακολουθούσε να έχει τα μάτια της κλειστά και μία μεγάλη χλωμάδα ήταν απλωμένη στο πρόσωπό της, επάνω στο οποίο έλαμπαν μικρές σταγόνες ιδρώτος. Μά, όταν της έπιασε το χέρι η πριγκίπισσα, είδε πως ο σφυγμός της ήταν κανονικώτερος!

— Μά γιατί δεν συνέρχεται, γιατρέ; ρώτησε η Νάντια, παίρνοντας παράμερα τον γιατρό; Γιατί δεν ανοίγει τα μάτια της;

— Ω! πολλά ζητάτε της απάντησε ο γιατρός. Δεν σ'αρκεί, ότι για την ώρα την σώσαμε...

— Ναί, γιατρέ. Αλλά τί να σ'ας πω; ... "Όσο την θλέπω έτσι, φοβάμαι...

Καί η Νάντια κύτταξε αψηρημένα από το παράθυρο, προς την κατάσταση έξοχης.

Μά άμέσως έβγαλε μία χαρούμενη κραυγή.

— Ο Στέφανος έρχεται, είπε.

Πραγματικά, ένα αυτοκίνητο φαινόταν μακριά στον μεγάλο δημόσιο δρόμο. Έτρεχε με λιγυρώδη ταχύτητα και, μετά ένα λεπτό, σταμάτησε στην είσοδο της θύλλας.

Ο Στέφανος πήδηξε άμέσως έξω κι' ένας ηλικιωμένος κύριος, ο δόκτωρ Τρένκου, τον άκολουθούσε.

Οι δυο άνδρες διέσχισαν, όσο μπορούσαν πιο γρήγορα τους διαδρόμους και τους αντιβαλάνους της θύλλας, ανέβηκαν την έσωτερική σκάλα και σε λίγο έφθασαν μπρός στο διαμέρισμα της "Ολγας.

Ο Στέφανος, κρύβοντας την αγωνία του, ώρμησε πρώτος μέσα.

Βλέποντας την "Ολγα ακίνητη στο κρεβάτι της, με τα μάτια κλειστά, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία σπαραχτική κραυγή. Νόμιζε πως είχε πεθάνει.

Μά η Νάντια έτρεξε άμέσως προς αυτόν και του είπε:

— "Όχι, ζή! ... Είναι καλλίτερα! ...

Άμέσως τα χαρακτηριστικά του πρίγκηπος φωτίστηκαν το χρώμα του ξαναγύρισε και ψιθύρισε με φωνή τόσο σιγανή, ώστε η Νάντια τον άκουσε:

— Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου!

Έπειτα παραμέρισε για να μη μέσα ο δόκτωρ Κρένκου, που τον άκολουθούσε.

Ο μεγάλος παθολόγος, ο οποίος τ'α είχε μάθει όλα, από τον Στέφανο, ήταν όπωσδήποτε ένημερωμένος για την κατάσταση της "Ολγας.

Αφού, την κύτταξε μία στιγμή, χωρίς να την εξετάσει, πήρε κοντά στο παράθυρο τον οικογενειακό γιατρό και του είπε:

— Τι να σ'ας πω, αγαπητέ μου συνάδελφε... Έπειτα από όσα μου διηγήθηκε ο πρίγκηψ, άμφεβαλλά αν θα εύρισκε ζωντανή την δυστυχή αυτή νέα.

— Ναί, έμεινε έκτεθειμένη στο χιόνι και στον παγωμένο άνεμο σχεδόν γυμνή, περισσότερο από μισή ώρα, καθώς φαίνεται... Πρό μιάς ώρας, είχα αρχίσει ν' απελπίζωμαι, γιατί η καρδιά δεν λειτουργούσε πια κανονικά...

Καί ο γιατρός διηγήθηκε στον διάσημο συνάδελφό του με ποιόν τρόπο είχε σώσει την "Ολγα από άμεσο θάνατο.

Ο δόκτωρ Κρένκου του έσφιξε το χέρι και του είπε:

— Σ'ας συχαίρω... Η επέμβασίς σας αυτή ήταν πραγματικά σωτηρία. Δεν μπορούσατε να κάνετε διαφορετικά.

Ας ελπίσουμε ότι, αφού την σώσατε μόνος σας απ' τον άμεσο θάνατο, θα κατορθώσετε τώρα μαζί μου να την σώσουμε όριστικά... Βασίζομαι στην συνεργασία σας.

— Μεγάλη μου τιμή, κύριε καθηγιά.

— Έλάτε τώρα να την εξετάσουμε...

Ο δόκτωρ Κρένκου, αφού παρακάλεσε τους άλλους ν' άποσυρθούν, πλησίασε μαζί με τον συνάδελφό του στο κρεβάτι της "Ολγας, κάθισε κοντά της και της έκανε μία λεπτομερή εξέταση που θάσπηξε περισσότερο από ένα τέταρτο.

Όταν τελείωσε γύρισε προς τον συνάδελφό του και είπε:

— "Ο οργανισμός είναι πολύ δυνατός και, παρ' όλο το κρουαλόγημα που προϋπήρχε, η συνέπειες της ψύξεως δεν είναι τόσο τρομακτικές όσο τις περίμενα. Η πνευμονία, που έκδηλώθηκε πια, μπορεί να προκαλέσει επιπλοκές, αλλά

πρέπει να προσπαθήσουμε ν' αποφύγουμε την συμφύση... ή την καλπάζουσα πυματίωση... Εύτυχώς, θα είμαστε εδώ διαρκώς και θα μπορούμε να αντιδρούμε στις επιπλοκές μόλις έκδηλώνονται...

Πραγματικά, εκείνη την ημέρα, οι δυο έπιστήμονες δεν άπομακρύνθηκαν σχεδόν απ' το δωμάτιο της "Ολγας. Ο δόκτωρ Κρένκου είχε φέρει μαζί του απ' τη Βουδαπέστη και μία νοσοκόμο, η οποία δεν θ' άπομακρυνόταν και τη νύχτα, ούτε στιγμή από την άρρωστη.

Απαγόρευσε επίσης τη συνεχή παραμονή στο δωμάτιο της στα μέλη της πριγκηπικής οικογενείας, όχι γιατί την ένωχλούσαν, αλλά γιατί καταλάβαινε με πόση άγώνα παρακολουθούσαν την κατάστασί της.

— Άμεσος κίνδυνος, δεν υπάρχει, τους είπε, για να τους καθησυχάσει. Εύτυχώς τον άποφύγαμε προς το παρόν. Αλλά είναι τόσο λεπτή η κατάστασί της, ώστε φτάνει το παραμικρό για να την σκοτώσει... Χάρης σ' ένα φάρμακο που της έδωσα, έλπιζω σε λίγο να συνέλθει κάπως. Τότε θα μπόρέσετε να την δήτε...

Κατά το μεσημέρι πράγματι, η "Ολγα μισάνοιξε τα μάτια της. Έρριξε μία άφηρημένη ματιά γύρω της.

Ο πρίγκηψ θρισκόταν εκείνη την στιγμή μέσα μαζί με τον δόκτωρ Κρένκου. Ο άλλος γιατρός είχε φύγει για τη Βουδαπέστη για να φέρη μερικά φάρμακα.

Το βλέμμα της "Ολγας προσηλωθηκε επάνω του.

Τον άναγνώρισε γιατί άμέσως ένα έλαφρό χαμόγελο φάνηκε στα σθυσμένα της χείλη και ψιθύρισε με φωνή που μόλις άκούγονταν:

— Στέφανε!

Μά ο πρίγκηψ τ'ήν άκουσε.

Παραμερίζοντας τον γιατρό, ο οποίος έκανε κάποια άπότηση κίνηση για να τον συγκρατήσει, έτρεξε προς αυτήν και χωρίς να σκεφθή τίποτε, πήρε το χέρι της μέσα στο δικό του, το έφερε στα χείλη του και είπε με φωνή που έπαλλε με όλο το πάθος της καρδιάς του:

— "Ολγα μου! ...

Η "Ολγα ξανάκλεισε τα μάτια της, μα το χαμόγελο έμεινε στα χείλη της.

Ο δόκτωρ Κρένκου που είχε πλησιάσει κι' αυτός, χαμυγούσε τώρα.

— Ά, πρέπει να μ' άκούτε! είπε επιπληκτικά στον πρίγκηπα. Δεν πρέπει να την συγκινούμε... Άς είναι όμως! Για πρώτη φορά σ'α το άκουσα να μιλάς. Τόσο της κοντά το γιατρού ήταν τέτοιος, ώστε έδωσε καινούργιες έλπίδες στον πρίγκηπα.

— Ω! θα την σώσετε, γιατρέ; Δεν είναι έτσι;

Ο γιατρός τον κύτταξε, είδε την αγωνία, με την οποία περιμενε την απάντησί του και, καθώς είχε μαντέψει από πριν όλο τον έρωτα του Στεφάνου προς την Ρόζα, του άπάντησε:

— Ναί. θα σ'ας την σώσω! ...

Θ'

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

«Ο πρίγκηψ Στέφανος του Μάρμπεργκ προς τον φίλο και μακρήσιο Ζεράρ ντε Σατινιάκ, ΣΤΗ ΝΙΚΑΙΑ

»Αγαπητέ μου φίλε,

Με συγχωρείς που άργησα τόσο πολύ ν' άπαντήσω στην τελευταία σου έπιστολή, αλλά από την ημέρα που ξαναγύρισα από το τετραετές ταξίδι μου στη Βίλλα με τους Μενεξέδες, διάφορα περιστατικά, δραματικά, άπροσδόκητα, σχεδόν μυθιστορηματικά διαδέχονται το ένα το άλλο.

»Είχα τρομερό μυστήριο πλανιέται γύρω στη θύλα και φαίνεται πως άγνωστοι έγκληματίαι υπάρχουν μέσα σ' αυτήν, έγκληματίαι των οποίων ο στόχος είναι, κατά την γνώμη μου, η "Ολγα, — ξέρεις, αυτή η νέα που μεγάλωσε κοντά στην άδελφή μου και που καθώς σου έγραφα και στην προηγούμενη μου, έχει κατακτήσει όλόκληρη την καρδιά μου.

Την πρώτη τους άπόπειρα οι κακούργοι αυτοί την έναναντίον του δυστυχισμένου εκείνου Ρώσου που τον περιμάζεψα από τον δρόμο, υπό τόσο περιέργες συνθήκες. Μά σου έγραφα και γι' αυτόν στην περασμένη μου έπιστολή. Αυτός ο άνθρωπος, — είμαι σχεδόν βέβαιος γι' αυτό — ήξερε κάτι για την καταγωγή της "Ολγας και οι έγκληματίαι θέλησαν να τον σκοτώσουν για να τον κάνουν

να σωπάσει;

»Αλλά ποιά συμφέρον έχουν από την σιωπή του; Έγώ τουλάχιστον δεν θλέπω κανένα, μα έδω άκριθώς θρίσκεται όλο το μυστήριο.

Τώρα ο Ρώσος αυτός θρίσκεται σε μία κλινική της Βιέννης και καθώς με πληροφόρησε σήμερα ο διευθυντής της, έφυγε από κάθε κίνδυνο και θρίσκεται στην περίοδο της άναρρώσεως. Δυστυχώς όμως οι κακούργοι έκτός από μία μαχαιριά που του κατάφεραν στην καρδιά, τον χτύπησαν με κάποιο θορύ άντικείμενο στο κεφάλι. Το χτύπημα αυτό μαζί με την έξασθένει που προκάλεσε το τραύμα έγιναν άφορμή για χάση ο δυστυχισμένος τη μνήμη του...

Δεν θυμάται πια τίποτε από τα περασμένα. Έτσι οι κακούργοι πέτυχαν αυτό που ήθελαν, αφού ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να διαφωτίσει το μυστήριο και να τους άποκαλύψει, δεν είναι πια σε θέση να μιλήσει...

Ο διευθυντής της κλινικής, όπου νοσηλεύεται ο Ρώσος, με πληροφόρησε ακόμα ότι ίσως με τον καιρό ν' άνακτήσει πάλι... ο π' άποβαλλόμενος στην κατάλληλη θεραπεία και διαίτα. Του άπάντησα λοιπόν κι' έγώ να τον κρατήσει στην κλινική όσον καιρό κρίνει άπαραίτητο και να κάνει τ' άδύνατα δυνατά για να μπόρέση να τον θεραπεύσει. Άς ελπίσουμε ότι ο Θεός θα μ'ας βοηθήσει...

»Ας σοι διηγηθώ όμως τώρα τη δεύτερη έγκληματική άπόπειρα, μία άπόπειρα που έγινε μέσα στο ίδιο μου το σπίτι εναντίον της πολυαγαπημένης μου "Ολγας:

»Πρό είκοσιήμερου, η "Ολγα είχε κρουολογήσει έλαφρά και ο οικογενειακός μας γιατρός της συνέστησε να προσυλαγθή απ' το κρύο, έπειδή άκριθώς εκείνες τις ημέρες είχε έσπασει στα μέρη μας μία άγρια χιονοθύελλα.

»Την έτοιμένη νύχτα λοιπόν, την ώρα άκριθώς που καθόμουν στο γραφείο μου και τελείωνα την προηγούμενη μου έπιστολή σε σένα, άκουσα ένα θορύβο που έμοιαζε με πόρτας που άνοιγόκλεινε στο φύσημα του άνέμου.

»Έτρεξα άμέσως έξω και είδα ότι η πόρτα αυτή ήταν του δωματίου της "Ολγας.

»Χωρίς να διστάσω τότε πήκα μέσα στο δωμάτιό της, προαισθανόμενος κάποια φριχτή συμφορά.

»Δεν είχα άδικο. Το παράθυρο του δωματίου της ήταν άνοιχτό και η ίδια έντελώς ξεσέπαστη και σχεδόν γυμνή κι' ο όρμητικός άνεμος μπαίνοντας μέσα, παρέσυρε μαζί του άφθονο χιόνι και το έροιχνε επάνω της!

»Πώς να σοι περιγράψω την αγωνία μου! Πώς να σοι μιλήσω για την τρέλλα μου εκείνης της στιγμής...

»Εσύ μόνο απ' όλους τους φίλους μου ξέρεις τον μυστικό μου έρωτα και είσαι εις θέσιν να κρίνεις...

»Έτρεξα άμέσως κι' έφερα τον γιατρό, έφυγα την ίδια νύχτα για την Βουδαπέστη και πήρα και τον διάσημο παθολόγο δόκτωρ Κρένκου κι' αφού έπ'ι δέκα και πλέον μέρες αγωνίστηκαν να την άποσάσουν από τον θάνατο, κατόρθωσαν στο τέλος να τη σώσουν.

»Μου φαίνεται ότι η μέρες αυτές ήσαν η πιο τραγικές όλόκληρης της ζωής μου. Ω! με πόση αγωνία παρακολουθούσα την έκφραση των γιατρών, προσπαθώντας να μαντέψω απ' αυτήν αν είχαν έλπίδες πως θα την άσσουν ή όχι...

»Μοιζώ πως, αν ξαναπεράσω μία τέτοια δοκιμασία, θα πεθάνω! Θα θρίσκη ίσως περίεργο ότι σοι γράφω αυτά τα πράγματα έγώ, που όλοι οι φίλοι μου με θεωρούσαν τόσο ευαίσθητο, σκληρό και έγωιστή ίσως — άν και αυτό το τελευταίο δεν είναι άληθινό.

»Τι τό θέλεις όμως; ... Ο έρωας φαίνεται πως μεταβάλλει έντελώς

τους ανθρώπους.

»Έγώ τουλάχιστον από τον καιρό που αγαπώ την "Ολγα, δηλαδή πριν από ένα μήνα, αισθάνομαι τον έαυτό μου άλλαγμένο.

»Αλλ' άς ξαναγυρίσω στα γεγονότα.

»Προχτές, μόλις, ο δόκτωρ Κρένκου ήρθε και με θρήκε:

— Έξοχώτατε, μου είπε, αύριο φεύγω για τη Βουδαπέστη. Η παρουσία μου είναι πια έδω περιττή. Η δεσποινίς "Ολγα θρίσκεται στο στάδιο της άναρρώσεως και δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο...

»Πώς κρατήθηκα και δεν άγκάλιασα τον γιατρό την στιγμή εκείνη, μου φαίνεται θαύμα.

»Για πρώτη φορά έπειτα από τόσες μέρες άνέπνεα έλεύθερα.

»Τώρα, εξακολούθησε ο δόκτωρ Κρένκου, θα παρακολουθήση την πορεία της άναρρώσεως ο συνάδελφός μου, ο οικογενειακός γιατρός σας! Είναι λαμπρός έπιστήμων και αν δεν ήταν αυτός, η δεσποινίς "Ολγα θα ήταν πια πεθάνει. Το μόνο που έχω να σ'ας συστήσω για την ώρα υας άναρρωνούσας, θα ήταν ένας-δυο μηνών διαμονή σε μεσημερινό κλίμα... Έχασε πολλές δυνάμεις και μόνο ο ζωογόνος ήλιος της μεσημέριας μπορεί να της τις ξαναδώσει...

»— Θα πάμε τότε στη Νίκαια! φώναξα.

»Περίφημα! είπε ο γιατρός. Είναι το πιο κατάλληλο κλίμα για τον σκοπό που επιδιώκουμε.

»Έτσι, αγαπητέ μου Ζεράρ, θα με ξαναείδες, σε λίγες μέρες και θα λάθης την τιμή να γνωρίσης την μέλλουσα μνηστή μου, γιατί είμαι πια όριστικά άποφασισμένος ν' άψηφίσω όλες τις κοινωνικές προλήψεις και να της ζητήσω το χέρι. Λογαριάζω μάλιστα σήμερα-αύριο να μιλήσω σχετικώς στην μητέρα μου, η οποία, είμαι βέβαιος, θα μ' επιδοκιμάσει.

»Θα δής επίσης και την άδελφούλα μου την Νάντια, η οποία με παρακαλεί κάθε φορά που σοι γράφω, να σοι διαβιβάσω τους χαιρετισμούς της, καθώς και της μητέρας μου, η οποία διατηρεί την πιο ευχάριστη άνάμνησι από σένα.

»Αλήθεια, έэхασα... Θα γνωρίσης και την «νέα» μου έξ-άδελφη, την μεγάλη δούκισσα της Ρωσίας, Βέρα, για την νεκρανάστασι της οποίας σοι είχα γράψει άλλοτε...

»Τώρα όμως έχω να σοι άναθέσω και μία «άγγαρεία». Θέλω

να φροντίσης για την έγκατάστασί μας στην Νίκαια. Έν πρώτοις, πρέπει να μου θρής μία έπαυλι και να την νοικιάσης για λογαριασμό μου άδιαφορώντας για το παρόν που θα σοι ζητήσουν. Φυσικά, πρέπει να είναι επιπλωμένη.

»Έπειτα, αυτό δε είναι το σπουδαιότερο, πρέπει να θρής το προσωπικό που χρειάζεται, για την έπαυλι αυτή γιατί δεν σκοπεύω να πάρω κανέναν από το προσωπικό, που έχω έδω, έκτός από δυο-τρεις της άπολύτου έμπιστοσύνης μου:

Το κάνω αυτό, γιατί θέλω ν' άπομακρύνω από την "Ολγα κάθε ύποπτον και είναι πολύ ένδεχόμενο τόσο αυτός που άποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Ρώσο, όσο κι' αυτός που άνοιξε το παράθυρο της "Ολγας ν' άνήκη στο προσωπικό του σπιτιού μου.

»Ω! αυτή η ύποψια με βασανίζει πολύ... Ποιός άλλος, έκτός από ένα ύπηρέτη θα μπορούσε να μη μέσα στο δωμάτιο της "Ολγας και ν' άνοιξη το παράθυρο;... Μόνο ένας άνθρωπος που θα ήξερε καλά την διαρρύθμισι της θύλλας και τις συνήθειες των ένοίκων της θα μπορούσε να το κάνει αυτό.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩΝ (5 Μαρτίου)

Η κοσμική Άθήνα θα διασκεδάση στις πολυτελείς αίθουσες του

«ΑΚΡΟΠΟΛ ΠΑΛΛΑΣ»

όπου δίδεται υπό την προστασίαν του Ύφυπουργού Τύπου κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Ο ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Την οργανωτικήν έπιτροπήν αποτελούν: Η κ. Ι. Μεταξά, ως Πρόεδρος, ο Ύπουργος - Διοικήτης Πρωτεύουσας κ. Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ και οι κ. κ. Μ. ΒΑΤΑΛΑΣ, Γ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ, Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ, Μ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ, Κ. ΚΑΡΑΓΙΩΣ, Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ, Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ, Θ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ, Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ, Κ. ΜΠΑΣΤΙΑΣ, Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΠΕΤΡΟΒΙ-ΚΗΣ, Α. Μ. ΠΛΥΤΑΣ, Α. ΣΤΑΘΑΤΟΣ, Π. ΧΟΡΝ.

Πρωτότυπες άπ'αρετίων. — Πλούσια κοτιγόν. ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΕ ΩΡΑΙΟΤΑ ΔΩΡΑ θα κυκλοφορήση και το περιοδικό της θραυδής Ο «ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ»

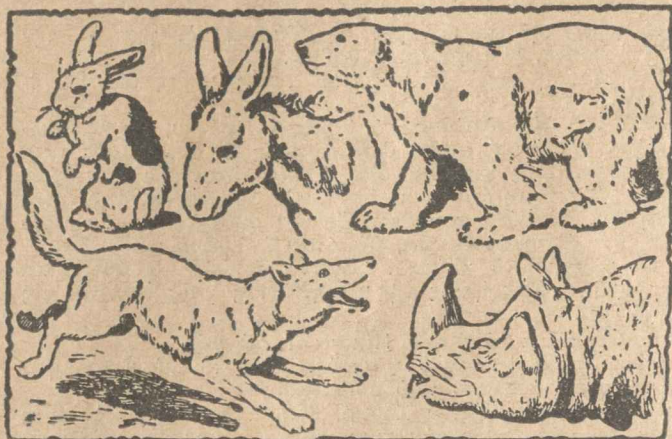
με έπείκαιρον και σπαρταριστήν ύλην.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

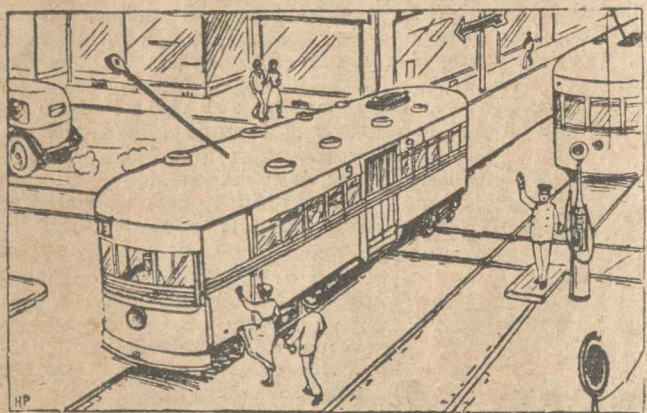
ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Καθώς βλέπετε στην εικόνα μας, υπάρχουν πέντε διάφο-



ρα ζωά. Μά δέν είνε αὐτὰ μόνο. Ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὰ ἄλλα ἀκόμα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ θρῆτε.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ



Ἡ παραπάνω εἰκόνα παριστάνει, καθὼς βλέπετε, μιὰ σκηνή τοῦ δρόμου σχετική μὲ τὴν τροχαία κίνησι. Μά τί ἀφηρημένος πού ἦταν ὁ ζωγράφος, ὁ ὁποῖος τὴν σχεδίασε. Ἐχεῖ κάνει δέκα χονδροειδῆ λάθη. Μπορεῖτε νὰ τὰ θρῆτε;

ΠΟΣΩ ΧΡΟΝΩΝ ΗΣΑΝ

Μιά κυρία πού τῆς ἄρεσε νὰ μπερδεύη τίς φτελες τῆς, τοὺς ἔλεγε, μιὰ μέρα:

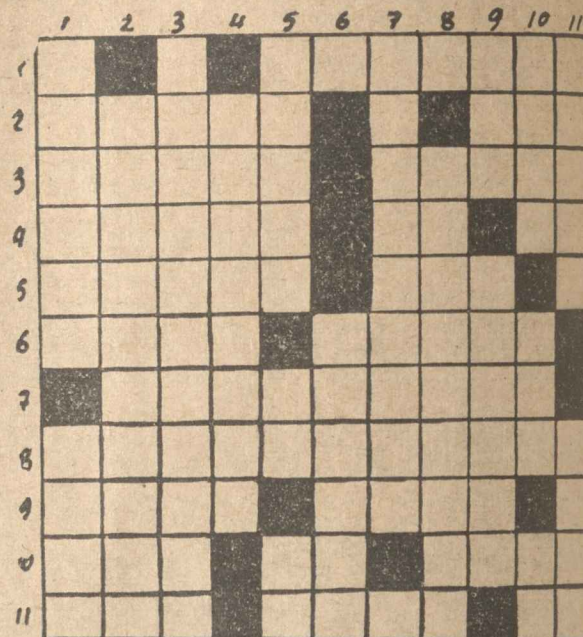
— Ὁ γυῖός μου ἔχει τρεῖς φορές τὰ χρόνια πού εἶχε ὅταν ἡ ἀδελφή του εἶχε τὴν ἡλικία πού αὐτὸς ἔχει τώρα. Ὅταν θὰ φθάσῃ τὴ σημερινὴ ἡλικία τῆς ἀδελφῆς του, ἡ κόρη μου θάῃ τὰ ἑφτά ἔνατα τῆς ἡλικίας πού θάχω τότε. Συνολικῶς ἡ ἡλικίας καὶ τῶν τριῶν μας εἶνε ἐνενήντα πέντε χρόνια. Ποιά εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ καθενὸς μας χωριστὰ;

32	35	20
17	29	41
38	23	26

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν μέσα στὸ τετράγωνο οἱ 9 ἀριθμοὶ οὕτως ὥστε προστιθέμενοι καθέτως, ὁριζοντίως καὶ διαγωνίως νὰ δίνουν ἄθροισμα 87.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»



- Ο ρ ι ζ ο ν τ ῖ ο ς: 1) Ἀχώριστος... σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους.
 2) Ἐτυχε... (δημ.) Χρονικὸν ἐπὶ ῥήρημα.
 3) Μανιότης. Θαλασσοποῦλι.
 4) Χρονικὴ διαίρεσις. Δυὸ γράμματα ἀπ' τῆ λέξι «θηκη». Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.
 5) Φανταστικὸν ἀστρονομικὸν σημεῖον. Δωρικὸς τύπος τοῦ ἄρθρου, γνωστὸς ἀπὸ περιφρησμοὺς σπαρτιατικῶν ῥητόρων.
 6) Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου (γεν.) Ἀγρία πουλιά.
 7) Ὁ μέσος ὅρος τοῦ κόστους τῆς ζωῆς (κλιτ.)
 8) Ὑπάρχουν κατὰ ἑκατομμύρια στὸν ὄργανισμό μας.
 9) Ἀγαθὸς, ὑπομονητικὸς μὰ καὶ ξεροκέφαλος. Ἐγκωμιαῖος.
 10) Πρωτόκολλο τῆς Ρωσίας. Ἀριθμητικὸν. Πρόκειται, ὅπως ἔγραψαν ἡ ἐφημερίδες, νὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἐνομασίας τους.
 11) Ἀναφορ. ἀντωνυμία. Τόπος προσευχῆς. Σύνδεσμος.
 Κ α θ ἑ τ ῖ ο ς: 1) Οὐρανία ἐρωμένη τῶν ποιητῶν. Ἀνδρῶν δι' ὅλους.
 2) Μέγας ρωμαντικὸς ποιητής.
 3) Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. (Αἰτ.)
 4) Εἶνε πικρὸς καὶ σκληρὸς...
 5) Πολύτιμη γούνα (ξεν.). Σύνδεσμος. Πρόθεσις.
 6) Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶνε ἀξιολύπητα.
 7) Ἐχουν ἀντικαταστήσει τοὺς ἄνδρες στὰ ἐμπορικά.
 8) Στέφανος δόξης καὶ μαρτυρίου.
 9) Σαϊξπηρικὸς ἥρωας. Ὁ ἀνάδοχος τῶν κυνηγῶν.
 10) Τὸ ἴδιο μὲ γ' τοῦ 10 ὁριζοντίως στὸν ἐνικό. Χρονικὸν ἐπὶ ῥήρημα. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
 11) Πτηνόν. Πληγῆς.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ὁριζοντίως: 1) ΜΕΡΑΡΧΟΣ—ΤΟ, 2) ΗΜΕΡΑΡΓΙΑ, 3) ΝΙ—ΙΚΑΡΟΣ, 4) ΑΝΙΑ—ΣΕΜ—ΙΑ, 5) ΜΑ—ΝΑΤ—ΑΝ, 6) ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ, 7) ΝΟ—ΣΑΦΗΝΕΙΑ, 8) ΟΛΑ—ΣΟΣ, 9) ΣΕΙΣ—ΑΙΜΑ—, 10) ΩΔΕΙΟΝ—ΚΑΡ, 11) ΟΝΑΡ—ΣΗΜΑΤΑ.

Καθέτως: 1) ΜΗΔΑΜΙΝΟΣ, 2) ΕΜ—ΝΑΠΟΛΕΩΝ, 3) ΡΕΝΙ—ΑΪ—ΔΑ, 4) ΑΡΙΑΝΟΣ—ΣΕΡ, 5) ΡΑ—ΑΠΑΣ, 6) ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, 7) ΟΓΚΕ—ΤΗΣ—ΝΗ, 8) ΣΙΑΜ—ΑΝ, 9) ΑΡ—ΑΜΕΡΙΚΑ, 10) ΟΙΝΟΙ—ΜΑΤ, 11) ΟΣΣΑ—ΣΑ—ΝΑΡΑ.

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Τοῦ Φ. ΜΟΛΝΑΡ.

Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ταξί μὲ τὸ θαλίσακι στὸ χέρι, πλήρωσε τὸν σωφὲρ, ἄφηρε τὸ θαλίσακι στὸ σκαλοπατιὴ τῆς πόρτας κι' ἔβγαξε γιὰ τὰ κλειδιά του.

Ἦταν ὁλόχαρος πού θὰ ἔκανε αὐτὴν τὴν χαριτωμένη ἐκπληξὴ στὴ γυναικούλα του. Ἡ Νατάσα ἤξελε πῶς θὰ γύριζε τὸ θρόνισ τῆς ἄλλης ἡμέρας! Κι' ὅμως ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς εἶχε τελειώσει γρηγορὰ τὴν ἐξουλειὰ του...

— Μὰ πού ἔβαλα τὰ κλειδιά μου; ψιθύρισε ψάχνοντας ὅλες τίς τσέπες του. Ἀ!... Τί ὁλόκαρος πού εἶμαι!... Τὰ ἔχω στὴ θαλίσα!...

Κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε στὸ κατώφλι ἕνα σημεῖωμα. Περίεργος, τὸ πῆρε καὶ τὸ διάβασε. Αὐτὸ τὸ σημεῖωμα ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

Ἐγατητὴ μου Νατάσα, μὰ κι' ἔχουμε τὴν τύχη νὰ λείπῃ ὁ ἄνδρας σου, ὅς ἐπωφεληθούμε. Ἀπόψε λοιπὸν! ΦΙΛΙΑ, ΦΙΛΙΑ!...

Ἡ ὑπογραφή ἦταν δυσανάγνωστη.

Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του. Ἐπειτα, συλλέχθηκε, ἀνοίξε τὴ θαλίσα, πῆρε τὰ κλειδιά, ἀνοίξε τὴν ἐξώπορτα ἀθόρυβα καὶ μπήκε στὸν προθάλαμο. Μιά θαλαμὴ καὶ μυστηριώδης ἡσυχία ἐπικρατοῦσε σ' ὅλο τὸ σπίτι. Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἦταν ὁ κοιτῶνας. Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς προχώρησε σὲς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸ δωμάτιο εἶχε φῶς. Ἀπὸ μέσα ἔφθαναν ὡς τ' αὐτιά του δυὸ φωνές: μιὰ γυναικεῖα πολὺ γνωστή, γιὰ τὴν ἦσαν ἡ φωνὴ τῆς Νατάσσας καὶ μιὰ ἀνδρική.

—...Ξέρεις πολὺ καλὰ πόσο σ' ἀγαπῶ!... ἔλεγε ὁ ἄνδρας. Δέν ἔπαυα ποτὲ νὰ σ' ἀναπνέω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρῶτο πούχαμε κάνει μαζὺ ἕναν ἀλχημικὸν περίπατο κάτω ἀπὸ τ' ἀνοιξιὰτικὰ δέντρα... Ἐπειτα ἡ ζωὴ μᾶς χάρισε. Ἀναγκάστηκα νὰ φύγω γιὰ νὰ δημιουργήσω τὸ μέλλον μου. Κάθε τόσο ὅμως σοῦ ἔγραφα, γιὰ νὰ σοῦ θυμίζω τὸν ὄρκο μας καὶ τὸ τρυφερὸ ἐιδύλλιο μᾶς.

Μιά ἡμέρα, ὥστόσο ἐσὺ εἶχες τὴν σκληρότητα νὰ μοῦ γράψῃς ὅτι θὰ παντρευόσουν ἕναν ἄλλο! Ἀ! Πόσο πόνεσα, πόσο ὑπέφερα ἀπὸ τότε!...

— Ἀγαπημένε μου...

— Ἀν ἤξερες πόσο μεγάλο κακὸ μοῦ ἔκανε. Ὁρκίστηκα νὰ μὴ πιστέψω πειὰ καμμιά γυναῖκα!...

— Μὰ πῶς μπόρεσες νὰ πιστέψῃς διὰ δέν σ' ἀγαποῦσα πειὰ; Πῶς μπόρεσες;

— Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς ἀναψε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια τῆς γυναικὸς του. Ὅλο τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἔπνιγε...

— Ἀγάπη μου, γιὰ τὴν δέν μοῦ ἀπαντᾷς; ἔξακολούθησε ἡ Νατάσα.

— Δέν μπορῶ... Δέν βρίσκω λόγια νὰ σοῦ ἐκφράσω αὐτὰ πού νοιώθω σὲν καρδιά μου, τώρα πού σὲ ἔνασθες!

— Ναί... Μὲ ἔνασθες!... Γιατὶ ποτὲ δέν σὲ ἔχασα! Ἦμουν πάντα δική σου!...

Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς ἔφερε τὸ χέρι στὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. Ἀπὸ τὴ φρίκη, εἶχαν σηκωθῇ ἡ τρίχες τοῦ κεφαλοῦ του!

— Ναί, τώρα εἶσαι δική μου! Δική μου!... ἔλεγε ἡ ἀνδρική φωνή.

Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς εἶχε ἀπολιθωθῇ στὴ θέσι του. Δέν εἶχε πειὰ δύναμι νὰ κινήσῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἐνοίωθε ὅλο τὸ γελοῖο τῆς θέσεώς του καὶ ὅμως δέν μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν εἶχαν χτυπήσει στὸ κεφάλι μ' ἕνα ρόπαλο. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, εἶχε σωριασθῇ χάμω ὅλη του ἡ ζωή.

Κι' ὅμως πίστευε ὅτι ἡ Νατάσα τοῦ ἦταν πιστή, ὅτι ἦταν ἐρωτευμένη μαζὺ του.

Τί καμωδία!...

Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κινήσῃ; Δέν ὑπῆρχε πειὰ παρὰ μιὰ λύσις: νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του αὐτὴν τὴν γυναῖκα! Νὰ τὴν ξεχάσῃ!...

Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς ἀργά-ἀργά, κι' ἀθόρυβα, ὅπως εἶχε μπερδεύῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τῆς συνοικίας.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἦταν ἡσυχος.

Εἶχε ἔνασθῇ ὅλην τὴν ψυχραιμία του.

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ ἔρριξε μιὰ ἀνήσυχη ματιά.

Αὐτὴ ἡ ἀταραξία τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση, γιὰ τὴν ἕνα ἄνθρωπος πού πηγαίνει τὰ μεσάνυχτα στὸ τμήμα, θὰ εἶχε ἀσφαλῶς κάποιον σοβαρὸ λόγο.

— Κύριε ἀστυνόμε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς, ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπάτᾳ!

Ὁ ἀστυνόμος δέν συγκινήθηκε διόλου ἀπὸ αὐτὴν τὴν δήλωσι. Κάθησε πρὸ ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα του καὶ περιμένε νὰ ξεσπάσῃ ὁ σύζυγος σὲς συνθησικαστικὰς ἐπερμι-ἀδες.

— Κύριε ἀστυνόμε, ξαναεἶπε ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς, σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπάτᾳ!...

Ὁ ἀστυνόμος σήκωσε τὰ χεῖρά του πρὸς τὸ ταβάνι, μισόκλεισε τὰ μάτια του κι' ἔδειξε στὸν σύζυγο, ὅτι κανεὶς δέν μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

— Ἦρθα, λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συνοδεύσετε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ πιάσουμε τοὺς ἐνόχους...

—...ἐπ' αὐτοφάρω;

— Ἀκριβῶς, κύριε ἀστυνόμε!

Ὁ ἀστυνόμος σηκώθηκε, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπᾶ-στοῦνι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πολὺ καλὰ. Πάμε...

— Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ τμήμα, ἔκανε νόημα σὲ δυὸ ἀστυ-φύλακες νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἔτσι, ἔφθασαν σὲ λίγο μπροστὰ στὸ σπίτι.

Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς ἀνοίξε τὴν ἐξώπορτα καὶ προχώρησε πάλι ἀθόρυβα μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος, στάθηκαν ὅλοι καὶ ἔστησαν τὸ αὐτί.

—...Καὶ δέν θὰ φύγῃς πειὰ ἀπὸ κοντὰ μου; ἔλεγε ἡ φωνὴ τῆς Νατάσσας. Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Ναί, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ἀγάπη μου! ἔλεγε ὁ ἄλλος. Θὰ φύγωμας μαζὺ, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο ἄνδρα σου!...

Ὁ ἀστυνόμος ἐπενέθε ἀμέσως καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἀνοίξτε, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίξτε! ἔφω-ναξε.

— Μὰ ἡ γυναικεῖα φωνὴ ἔξακολούθησε.

— Φίλησέ με, ἀγάπη μου! Ἀκόμη... Ἀκόμη...

Οἱ δυὸ ἀστυφύλακες τότε στῆριξαν τὴν πλάτη τους στὴν πόρτα καὶ τὴν ἔκαναν νὰ ὑποχωρήσῃ.

Τὸ θέαμα πού παρουσιάσθηκε τότε μπροστὰ στὰ μάτια τους ἦταν κωμικόν.

Ἡ ὑπηρετρία κοιμῶταν σὲ μιὰ πολυθρόνα μπροστὰ στὸ ραδιόφωνο. Δίπλα τῆς εἶχε μιὰ ἄδεια μοτοκύκλι λικέο.

Εἶχε μεθύσει!...

Ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἀκούστηκε τὴν ἴδια στιγμή μιὰ φωνὴ πού ἀνῆγγελλε:

«Σὰς μεταδώσαμε ἀπὸ τὸ «Νέο Θέατρο» τὴν τρίτη πρᾶξι τοῦ δράματος τοῦ Κοβάκ: «Μὴ μ' ἀφήσῃς πειὰ».

Στὴν φιλανθρωπικὴ αὐτὴ παράστασι. Ἐλαθὺν μέρος ὅλο ἐρασιτέχνηται. Πρωταγωνιστοῖ ἦσαν ἡ κυρία Νατάσα Στεπάνοβιτς καὶ ὁ κ. Ἰβάν Ραμίνσκου...

Ὁ Στέφαν Στεπάνοβιτς κατάλαβε ἀμέσως ὅτι τὸ σημεῖωμα πού εἶχε θρῆ στὴν πόρτα θὰ τὸ εἶχε γράψῃ κάποιος φίλη τῆς Νατάσσας.

Μὰ ἦταν πειὰ ἀοργά.

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά γεμάτη περιφρόνησι καὶ ψιθύρισε βγαίνοντας θυμωμένος ἀπὸ τὸν κοιτῶνα.

— Ἐννοια σου καὶ θὰ κόψω ἐγὼ ἕνα γερό πρόσ-τιμο!...

Ὅσο γιὰ τὸν Στέφαν Στεπάνοβιτς, ἐνοίωσε πῶς ἦταν πρὸ γελοῖος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, μὰ καὶ εὐτυχισμένος συγκρότως, πολὺ εὐτυχισμένος.

Ὁ ἐφιάλτης εἶχε περάσει.

Φ. ΜΟΛΝΑΡ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.



Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

((Συνέχεια απ' το προηγούμενο))

"Ετσι πειά θα πλενόταν ή ντροπή. Θα μπορούσε ν' αντικρύξη τούς δικούς του και τούς συντοπίτες του με τὸ κεφάλι ψηλά, σάν άντρας.

Κι' αν ὁ Γυιὸς τῆς Λυκοπαναγιάς τὸν σκότωνε ; Τόσο τὸ χειρότερο. Καλύτερα νά πεθάνη παρά νά ντρέπεται νά αντικρύση τούς ἄλλους ανθρώπους.

Προχωρούσε ἀρκετὴ ὥρα.

Γύρω του ἤρμηιά και Χάρος.

Οἱ πόλεμοι, ἡ ἐπαναστάσεις, ἡ ταραχές εἶχαν ρημάξει τὸν τόπο. Ἀκαλλιέργητος ὁ κάμπος γύρω, Ἀγκάθια φύτρωναν ἐκεῖ πού φυσομανούσε ἄλλοτε τὸ σιτάρι και πρασίνιζαν τ' ἀμπέλια, εὐλογία Θεοῦ, δόξα και χαρά τοῦ μόχθου και τοῦ ἰδρώτα...

Ὁ λεβέντης ἄφησε σὲ λίγο πίσω του τὸν κάμπο τὸν ρημαγμένο και πήρε τὸ βοινὸ. Πάνω στήν κορφή του, ἀγγίζοντας σχεδὸν τὰ σύννεφα, θρискόταν τὸ καστέλι, πέτρινος γίγαντας πού φύλαγε, θαρρεῖς, τὸν τόπο δλόγυρα χρόνια και ζαμάνια ἀγρυπνος.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶνε ! μουρμούρισε ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ σφιγμένα του δόντια ὁ λεβέντης.

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀλόγὸ του στάθηκε.

Εἶχε ἀποκάμει.

Τόσες ὥρες δρόμος τὸ κούρασσε, τὸ ἀφάνισε, ἀχνίζε σύγκορπ' ἀπ' τὸν ἰδρώτα, ξαναμμένο, με τὴν γλώσσα πεταγμένη ἔξω.

Ὁ λεβέντης τὸ λυπήθηκε.

Πῆδησε κάτω και τὸ χάιδεψε.

— Κουράγιο, ντορή μου, κουράγιο και φτάσαμε !...

Τὸ ἀλόγο διωχόσε.

"Αν εἶχε λίγο νερὸ νά τὸ ποτίση ; Μά ποῦ ; Τὸ μέρος γύρω τοῦ ἦταν ἀγνωστο, γεμάτο ἀγκάθια, παλιούρια και βράχια.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα ἀλαφροπάτημα ἀντήχησε πίσω ἀπὸ τὸ στρίψιμο τοῦ γιδόστρατου.

Ὁ λεβέντης τράθηξε τὴν κουμπούρα του. Μποροῦσε νά ἦταν Ἐκεῖνος ;

Τα ἔθματα ζυγώσανε, ἀλαφρυὰ και ξέγνοιιστα. "Οχι, δὲν ἦταν ἐχθρὸς αὐτὸς πού πλησίαζε. Κι' ἀλήθεια σὲ λίγο πρόβαλε πίσω ἀπ' τὰ κατσάθραχα ἕνα παιδόπουλο, ἕνα θοσκηταροῦδι, ξανθὸ, ροδομάουλο, με φτωχικὴ μάκα θάρια πουκαμίσια κι' ἕνα μακρὺ-μακρὺ ραβδί στὸ χέρι.

Ὁ λεβέντης ἀνάσανε λεύτερα κι' ἔκανε νά θάλῃ τὴν κουμπούρα στὴ ζώση του.

Τὸ παιδί τρόμαξε.

Στάθηκε, τὸν κύτταξε καλά-καλά κι' ἔκανε νά τὸ θάλῃ στὰ πόδια.

— Στάσου, μὴ φεύγεις, τοῦ φώναξε ὁ λεβέντης. Στάσου, παιδί. Δὲν θέλω τὸ κακὸ σου.

Τὸ παιδί ποῦχε στρίψει, ἔτοιμὸ νά λακήση, στάθηκε. Εἶχε ξεθαρρέψει. Ζύγωσε σιγά-σιγά και στάθηκε μπροστὰ του.

— Ποῦ πᾶς ; τὸ ρώτησε.

— Στὴ χώρα, ἀποκρίθηκε θαρρετά.

— Ἀπὸ δῶ ! ἀπόρησε ἐκείνος. "Εχει δρόμο ἀπὸ δῶ πέρα ;

Ὁ μικρὸς θοσκὸς χαμογέλασε.

— "Εχει και παράχει, ἀποκρίθηκε. "Εχει ἕνα μονοπάτι στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. "Ετσι γλυτώνει κανεὶς μίαν ὁρὰς δρόμο και πὶὸ πάνω.

— Δουλεύεις σὲ τσελιγκάτο ;

— Και θέβαια. Στὸ Σπανοῦ. Τὸν ξέρεις ;

— Τὸν ἔχω ἀκουστά.

— Εἶν' ὁ πὶὸ τρανὸς τσελιγκας σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Με χίλια κεφάλια γιδοπρόβατα !

Ὁ λεβέντης κούνησε τὸ κεφάλι του.

Εἶχε θυσιῇ σὲ σκέψεις.

"Αἴσφρα κύτταξε τὸ θοσκηταροῦδι στὰ μάτια και τὸ ρώτησε :

— Βιάζεσαι ;

— "Ετσι κι' ἔτσι...

— Τὰ ξέρεις καλά τὰ μέρη δῶ πάνω ;

— Φασσας ! σφύριξε ὁ μικρὸς κατὰ τὴν συνήθεια τῶν τσοπάνηδων.

— "Εχει πουθενά νερὸ γιὰ τ' ἀλόγὸ μου ;

— Και θέβαια ἔχει. Νά... ἐδῶ παρακατοῦλια... στὴν ὁκεανοῦσα.

— "Ερχεσαι νά μοῦ δείξεις ; Νά, πάρε.

Κι' ἔθγαλε ἕνα ἀσημένιο νόμισμα.

Ὁ μικρὸς θοσκὸς κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

— Κράτα τούς παράδες σου, ἀφέντη. Δὲν παίρνω λεφτὰ ἐγὼ γιὰ ἕνα τσοδοῦλι θέλημα.

Ὁ λεβέντης δὲν ἐπέμεινε.

Δὲν ἤθελε νά δυσανεστήσῃ τὸν μικρὸ.

Τοῦ χρειαζόταν. "Ενα σ'οχέδιο εἶχε φυτρώσει στὸ κεφάλι του.

Τὸ τσοπανόπουλο πήγαινε μπρὸς πηδώντας σάν ζαρκαῖο.

"Ὅπως φαινόταν ἤξερε καλά τὰ μέρη αὐτά. Κι' αὐτὸ εὐχαριστοῦσε τὸν λεβέντη. "Ετσι θάχε ἕναν οδηγὸ στὸ ἐπικίνδυνο ρεσάλτο πού θάκανε στὸ καστέλι. Φτάνει νά βεχόταν ὁ μικρὸς νά τὸν ἀκολουθήσῃ.

Πραγματικά ἡ πηγὴ δὲν ἦταν μακρυὰ.

Στὸ στρίψιμο τῶν βράχων, σ' ἕνα θαυόλυμα τῆς γῆς, ὁμοιο με σπαθιά γίγαντες, κάτω ἀπὸ καταπράσινα πλατάνια ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ πετροσέλινα ἀνθρώπους, τὸ καθαρὸ και δροσερὸ νεράκι.

Τὸ ἀλόγο ὠσιμίστηκε τὸ νερὸ, χλιμίντρησε πρόσκαρλα, λαχταρισμένα, πλησίασε στὴν πηγὴ κι' ἄρχισε νά πίνῃ.

Ὁ μικρὸς εἶχε σταθῇ και κυττοῦσε τὸ διψασμένο ζωντανὸ εὐχαριστημένως.

"Ὁρα νά τοῦ μιλήσω», σκέφθηκε ὁ λεβέντης.

Κάθισε σ' ἕνα λιθάρι και γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῦ εἶπε :

— Ξέρεις τὸ στρατὶ πού πάει στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ ;

— Τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ἀδίστακτα ὁ μικρὸς.

— Θὰ κάνω πολλὴ ὥρα νά φτάσω κεῖ πάνω ;

— Κατάκορφα ;

— Νά!

Ὁ μικρὸς τὸν κύτταξε παραξενημένως.

— Τί γυρεύεις κεῖ πάνω ;

— Ζητάω νά θρῶ κάποιον.

— Ἐκεῖ ! Ἐκεῖ εἶν' ἔρμηιά και Χάρος !

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΚΩΔΩΝΩΝ ΗΧΟΙ

(Ἀποκρηάτικοι)

"Εάν πάη κανεὶς στὸν ἑσπερινὸ τοῦ Σαββάτου τῶν ἀπόκρεω ἢ στὴ λειτουργία τὸ πρῶτὴ τῆς κρεατινῆς Κυριακῆς,



Προσωπίδες και κωδωνων ηχοι...
λοιπὸν, θανάτους, φέρετρα, νεκρούς, σώματα ἀποσκελετωμένα, ὅλην τὴν ἀνθρώπινη ματαιότητα, ὑπὸ τὴν ἀπελπιστικῶν τέραν τῆς μορφῆς :

Θρηνῶ και δδύρομαι,
ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον,
και ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην
τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ
πλασθεῖσαν ἡμῖν, ὡραιότητα,
ἀμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος...
...πὺς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ,
πὺς συνεξείχθημεν τῇ θανάτῳ !...

"Ἡ φθορὰ και ὁ θάνατος ἐμπρὸς στὸν σταματήσαντα πρὸς στιγμήν ἐνώπιον τῆς ἑορτῆς ἀνθρώπων, γιὰ νά διασκεδάσῃ και νά λησμονήσῃ τῆς ζωῆς του τὰ δεινὰ, τὶς πίκρες, τοὺς ἀγῶνας, τὰ θάνατα ἐνὸς ἔτους και τοὺς στεναγμούς.

Ὡς ἀνθος μαράνεται
και ὡς ἄνθος παρέρχεται,
και διαλύεται πᾶς ἀνθρώπος.

Ὁμοῖ, μέλαινα ψυχὴ !

"Εως πότε, τῶν κακῶν, οὐκ ἐκπιπεις

"Εως πότε, ἐν ραθυμίᾳ, κατάνεισαι ;

Ἐπὶ δὲν ἐνθυμίσαι τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου ;

Ἐπὶ δὲν τρέμεις, τὸ φοβικτὸν δῆμα τοῦ Σωτῆρος ;

"Τί θὰ ἀπολογηθῇς και τί θὰ ἀπαντήσῃς ;

"Τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἐλεγχὸν (σοῦ).

Ἐλπίε, ψυχὴ, πρόφθασον πίστει δοη-

δοηθάν :

«— "Ἡμαρτον, Κύριε» ἡμαρτόν σοι !»

Και ἀκολουθοῦν ἄλλα ἀκόμη πλέ-

ον φοβερὰ και τρομερά :

Κλαῖω και δδύρομαι,

ὅταν εἰς αἰσθησὶν ἔλθω,

τὸ πῶς τὸ αἰώνιον,

τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον,

τοῦ Ταρτάρου

τὸν σκόλημα,

τὸν βωγμὸν τῶν δδόντων,

και τὴν ἀπαιστων δδόνην,

μέλινισαν ἔσεσθαι

τοῖς ἁμάρταις, ποῖσας...

"Ἀλλὰ μήπως ἀπειλεῖται τὸ σῶμα ;

Ἀπειλεῖται και ἡ ψυχὴ. Δὲν γλυτώ-

νεις οὐδὲ μετὰ θάνατον :

Βίβλοι ἀνοίγουνται,

πράξεις φανεροῦνται,

ἐμπροσθεν ἀτέγκτου δῆματος,



"Ενὶ εἰνὲ ἀνοῖξας και
ἡ ζωὴ και ἡ ἐλπίς φη-
τρώνουν ὡς ἀνθὸς ἀπὸ
παντοῦ.

διηγήσῃ δὲ ἡ κοιλὰς ἄπασα
φοβερῶν βούνηματι τοῦ κλαυθιῶνος,

πάντας βλέποντα τοὺς ἁμαρτή-
(σαντας...

Και αὐτὸς ὁ ἀποστολὸς Παῦ-
λος στὴν ἐπιστολὴν του, μετα-
χειρίζεται λέξεις, νομίζει κα-
νεὶς, κατὰ τῶν φαγητῶν τῆς
ἀποκρηῆς :

"Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς, οὐ πα-
ρίσται τῷ Θεῷ. Οὔτε γὰρ, ἐν
ἀγῶνι περισεύομεν, οὔτε ἐν
μὴ φάγωμεν, ὑστεροῦμεθα..."

"Εάν παρακολουθοῦσε κα-
νεὶς τὶς ἀποκρηάτικες διασκε-
δάσεις τῶν πατέρων μας, θὰ ἐ-
νόμιζε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπειλη-
τικὴ και πρὸς συγκράτησιν,
ὁμωδία τῆς ἐκκλησίας, διεχύ-
θη και μέσα στὰ ἀποκρηάτικα
τραγούδια τοῦ λαοῦ.

Γλεντοῦσαν, μεθοῦσαν, χό-
ρευαν οἱ παλαιοί, ἀλλὰ τρα-
γουδοῦσαν και γιὰ τὸν χάρο,
γιὰ τοὺς τάφους, γιὰ τῆς ζω-
ῆς τὴν ματαιότητα, τὴν ὅποιαν
θὰ νόμιζε κανεὶς, ὅτι ἐπῆζον
τοὺς ἑαυτοὺς των, νά τὴν λη-
σμονήσουν.

"Εχόρευαν, θὰ νόμιζε κανεὶς,
ἐπάνω στὸν θανάτὸν των και
προσπαθοῦσαν νά παρηγορηθοῦν.

Εἶνε γνωστὸν τὸ κάτωθεν πανελλήνιον ἀποκρηάτικον
τραγούδι :

Τοῦτ' ἡ γῆς πού τὴν πατοῖμε
ὅλοι μέσα θὲ νά μτοῖμε.

Στὴ Ροῦμελη, δόσκις παρεκάθηντο οἱ συγγενεῖς στὸ κοι-
νὸν ἀποκρηάτικον τραπέζι, στὸ σπῖτι τοῦ σεβαστότερου,
και δόσκις ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσουν τὰ τραγούδια, τὰ ἀρχί-
ζανε, ἀπαραιτήτως, με τὸ παρακάτω :

Μωρέ, ἄντε μωρέ, καλῶς ἀνταμώθηκαμε,
ἡμεῖς οἱ ντερτηλῆδες (στενοχωρημένοι)
νά κλάψουμε τὰ ντέρτια μας, (θάσανά μας)
και τὰ παράτονα μας...

Αὐτὴ ἡ στενοχωρία ὅμως, ἴσως νά ἦτο και ἕνας γιὰ τὴ
σκλαβία τοὺς στεναγμός.

Στὴν Κρήτη, ὅταν στρώσουν οἱ Κρητικοί, τὴν ἀποκρηά-
τικὴ τὴν «ταῦλα» τους, με τὰ πολλὰ και ἐκλεκτὰ κρασιά,
τὶς μυζήθρες και τὰ γου-
ρονόπουλα, θ' ἀρχίσου-
νε τὴν διασκεδάσει, με τὸ
ἔξης τραγούδι :

"Ἀς φᾶμε κι' ἄς γλεντή-
(σοῖμε),
τοῦ χρόνου, ποῖς τὸ ξέρει :
Γιὰ ζοῖμε, γιὰ πεθαίνουμε,
γιὰ πάμε σ' ἄλλα μέρη!...

Κι' ἔπειτα ἀρχίζουν
μαντινάδες, πολλές τῶν
ὁποίων εἶνε, ὅπως ἡ ἐ-
ξῆς :

Χόρευε και ξεφάντωνε
ἐδᾶ, ποῖν' ὁ καιρός σου,
πρὶν τοῦ φανῆσῃ νά Νοτιά,
και πάρε, τὸν ἀνθὸ σου.
"Ἡ ὅπως κ' ἡ ἐξῆς :



"Ἡ ἀνοῖξας, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς και ἡ
ἐλπίδα, ἀναβροῦνε ἀπὸ παντοῦ.

ΕΓΩ ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΑ !...

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)
 κείνη θα εξαγριώθηκε και θα θέλησε να τον διώξει με κάθε τρόπο από το σπίτι της. Η άκαταστασία του δωματίου φανέρωνε τον καυγά τους. Ο Ροζέ τότε θα την χόπαζε από τον λαιμό. Κι' επάνω στη λύσσα του, την στραγγάλισε !

Ο Πάλ Γκερλντ δεν έκλαιγε πια. Κτύπαζε την νεκρή Γαθριέλλα κι' έλεγε με μία λυπητερή φωνή που ράγιζε την καρδιά του Μισέλ:

— Θεέ μου !... Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί την σκότωσαν... Δεν έκλεψαν τίποτε... Την έβρηκα παγωμένη...

Κι' έπειτα, επρόσθεσε με πόνο:

— Μόνο ένας καυγάς, μ' ένα τρυφερό φίλο της. Θα μπορούσε να εξηγήσει αυτό το δράμα... Την είχα αφήσει τόσο καιρό μόνη !... Μισέλ, πές μου την αλήθεια, όλη την αλήθεια, γιατί εσύ θα ξέρεις το μυστικό της !...

Ο Μισέλ σόπιανε, ανατριχιάζοντας από τη φρίκη του... Ένοιωθε πως αυτός ήταν ο ένοχος ! Σε λίγο η άστονομία θα ανέκαλυπτε τα πάντα. Κι' η τραγωδία του Πάλ θα συνεχιζόταν. Το σκάνδαλο, η δική, η αποκαλύψεις, η προδοσία του, τα πάντα θα φανερωνόντουσαν με μία αδυσώπητη αμότητα. Έπρεπε να σώσει τον φίλο του από αυτόν τον εξευτελισμό. Έπρεπε να ομολογήσει την αμαρτία του...

«Αφού πρέπει να θρεθί ένας ένοχος, συλλογίστηκε, ες είμαι εγώ !»

Και μη τολμώντας να κυττάξει στα μάτια τον φίλο του, ψιθύρισε:

— Είμαι ένας τιποτένιος, Πάλ. Την αγαπούσα... Μά' η Γαθριέλλα ήθελε να σου μείνη πιστή, γιατί σ' αγαπούσε και μου αντίσταθε... Έγώ την σκότωσα !...

Ο Πάλ τον κύτταζε στην αρχή δίχως να καταλαβαίνει. Έπειτα, χλώμιασε από την φρίκη του και γούρλωσε τα μάτια του σαν τρελλός.

Ο Μισέλ δεν μπόρεσε να ανθέξει περισσότερο σ' αυτήν την σκηνή.

— Πρέπει να πληρώσω... ψιθύρισε.

Κι' απότομα έβγαλε το πιστόλι, που είχε ρίξει στην τσέπη του, φεύγοντας έδω και λίγη ώρα από το σπίτι του και το στήριξε στην καρδιά του. Πριν προφθάσει ο Πάλ να τον συγκρατήσει, ο Μισέλ τράβηξε την σκανδάλη και σωριάστηκε νεκρός, δίπλα στο πτώμα της Γαθριέλλας.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

διάθετη όλον αυτόν τον καιρό... Θα έλεγε κανείς πως την θασάνιζε κάποια λύπη... Ανέβαλε το ταξίδι της την τελευταία στιγμή... Δυστυχώς, θγήκε έξω έδω και λίγη ώρα...

Ο Ζαν Μαρνέ ένοιωσε μία απερίγραπτη χαρά. Έπί τέλους ! Είχε δαμάσει εκείνο το άτιθασσο πλάσμα ! Το μάθημα που της είχε δώσει ήταν σκληρό ! Μά της χρειάζονταν... Τώρα, ήταν βέβαιος πως τον αγαπούσε.

Πήγε λοιπόν να συναντήσει την φίλη του, για τελευταία φορά.

— Αγαπητέ μου Ζαν ! του φώναξε η Ζιζή, τρελλή από την χαρά της. Μου έφερες τύχη ! Βρήκα δουλειά στο «Φο-λί Μπερζέρ». Υπέγραψα μάλιστα και το συμβόλαιο !... Κι' εσύ τί νέα ; Πώς πάνε η δουλειές σου ;

— Περίφημα, Ζιζή ! Έκανε ο Ζαν. Μπορώ να πω κι' εγώ πως κι' εσύ μου έφερες τύχη !

Και φίλησε δύο φορές τη μικρούλα ήθοιο στο δροσερό προσώπί της πριν την αποχωρήσει για πάντα.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

— «Ω ! μ' έχουν πιάσει τόσες φορές !...»

Ο μαρκήσιος, χωρίς ν' απαντήσει τίποτε, χάθηκε πίσω απ' την εξώπορτα του μεγάρου του, ενώ η μικρή αλήτισσα επανελάμβανε την παρακλήσι της:

— Θέλω να σάς φιλήσω το χέρι, καλέ μου κύριε, θέλω να σάς φιλήσω το χέρι, καλέ μου κύριε...

Φτάνοντας στο δωμάτιό του, ο μαρκήσιος Όντερλίζι, πλησίασε στο παράθυρό του και τράβηξε τις κουρτίνες για να δει αν η μικρούλα αλήτισσα είχε φύγει. Η αυγή είχε αρ-

Ο ΜΑΓΟΣ ΜΠΑΛΣΑΜΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

— Δεσποινίς, δεν σάς πήρα άδικα τη μία λίρα... Θα σάς πω πολλά πράγματα. Πρώτ' απ' όλα σάς αγαπούν δύο άνθρωποι: ένας ξανθός και ένας μελαχρινός. Θα παντρευτούν όμως τον ξανθό. Αυτό είναι η τύχη σας. Ο άλλος δεν είναι ένας «ζέντλεμαν»...

— Πώς ; απόρησε η Φλοράν Μπόστοκ. Δεν είναι ένας «ζέντλεμαν» ;

— Δυστυχώς, δεσποινίς... Βλέπετε αυτές τις δύο λίρες έδω, επάνω στο τραπέζι ;... Έ, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός θέλησε να με δωροδοκήσει, για να σάς πω ότι πρέπει να τον παντρευθείτε... Θέλετε και τ' όνομά του ; Τον λέει Μάρτιν !...

Η Φλοράν έγινε έξω φρενών. Κι' έφυγε αποφασισμένη να μην ξαναδεί στα μάτια της τον άθλιο Μάρτιν.

Μά κι' ο Μάρτιν ξεπρότισε σε λίγο από το σπίτι του μάγου απελπισμένος, σαν θρεγμένη γάτα. Είχε χάσει το παιχνίδι. Ο μάγος τ' είχε καταφέρει θανάτωση.

Έτσι την άλλη ημέρα, ο Μπάλσαμο είχε ολόχαρο το 'Αδάμ Σμιθ:

— Είδα τα χέρια τους... Όλα έκανονίστηκαν όπως θέλατε... Μέσα σ' ένα μήνα θα άρραθωνισαθήτε την Φλοράν Μπόστοκ !...

Κι' η προφητεία θγήκε αληθινή. Όστόσο, ο 'Αδάμ Σμιθ ύστερ' από τους άρραθώνες του, δεν παντρεύθηκε την Φλοράν Μπόστοκ. Ένα θράδυ, σ' ένα παράμερο σαλονάκι ενός αριστοκρατικού μεγάρου, όπου δινόταν ένας μεγάλος χορός, ο Ρόντολφ Μάρτιν άρπαξε ξαφνικά την Φλοράν και την φίλησε με περιπάθεια στο στόμα. Έκανε θέαση, σκηνα, μ' την κατέκτησε ! Έτσι είναι ο έρωας. Παράλογος ! Οι άρραθώνες του 'Αδάμ και της Φλοράν Μπόστοκ διελύθησαν φυσικά. Η ξανθιά γυναίκα παντρεύθηκε τον φλογερό και παράξενο Ρόντολφ Μάρτιν...

Ο δύστυχος 'Αδάμ Σμιθ έμεινε με τον φόβο ότι θα πέθαινε στα πενήντα πέντε χρόνια... Μά δεν πέθανε. Κι' η γυναίκα του (γιατί θρήκε κι' αυτός μία γυναίκα) δεν άφησε να τον κάνει να ξεχάσει αυτόν τον τρελό φόβο του.

Όσο τώρα για τον μάγο Μπάλσαμο, κέρδισε σωστές δέκα λίρες από αυτήν την διασκεδαστική περιπέτεια. Και ήταν, μ' την αλήθεια, κερδισμένος περισσότερο από τους άλλους. Τσέπωσε δέκα λίρες, χωρίς να μη τι και στα δάσσανα του γάμου. Όπως όλοι οι μάγοι άλλως τε που μιλούν τους κοκκορόμυαλους έρωτευμένους !

ΑΡΝΟΛΤ ΜΠΕΝΝΕΤ

ΟΜΙΛΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ.

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

σταθερά, αναλλοίωτα ! Δεν μπορείτε, θέβαινα, να με καταλάβετε, μά δεν μπορώ να σάς πω περισσότερα.

«Σας συμβουλεύω μόνο να μην περιφρονήτε την αλήθεια: είναι σαν να άρνησθε την ετυχία !...»

Τα λόγια αυτά της δημοφιλούς Τζίν Χάρλου από τον Άλλο Κόσμο προκάλεσαν μεγάλη αίσθηση σ' όλην την Αμερική. Οι «στέρες» του Χόλλυγουντ, ιδίως, έχουν αναστατωθεί από τις συμβουλές και τις υποδείξεις της αλυσμένης «εβενέτιττας». Όσοι σχεδόν οι ήθοιοι της πόλης προσεχώρησαν στον πνευματικό

ΑΝΤΡΕ ΜΟΖΕ

χίσει να χλωμοφέγγη. Διάφορες άπροσδιόριστες σκιές διασχίζανε τον δρόμο. Πηγαίνοντας στις δουλειές των, οι πρωινά άμάξια και κάρρα είχαν άρχισει να περνούνε. Η μικρούλα θριασκόταν πάντα στην ίδια θέση, με τη ράγα στη στήριγμένη στον τοίχο. Τα μεγάλα μπλέ μάτια της ήταν στραμμένα προς τα παράθυρα του μεγάρου. Μπορούσε να πόδια της, μέσα στη λάσπη του δρόμου λάμπανε τα μικρά άργυρα νομίσματα, που της είχε δώσει.

Ο μαρκήσιος κρύφτηκε πίσω από τις κουρτίνες, κι' έακολούθησε να παρατηρή τη μικρούλα αλήτισσα. Σε λίγες στιγμές πέρασεν ένας γεροντάκος, σέρνοντας πίσω του ένα καρροτσάκι φορτωμένο με τηγανίτες. Η μικρούλα κλήφτρα θγήκε τότε από την άκίνησή της. Άκολούθησε γ' λίγο το καρροτσάκι και ξαφνικά άρπαξε μία τηγανίτα και τσάλασε στα πόδια...

ROBERTO BRACCIO



Γένμα βελούδο

ΝΕΑΝΙΚΟ
 ΛΕΠΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟ
 ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ
 ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ



FORVIL
 AUX 5 FLEURS..

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 38

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 58

Εν Αγοράσας εν Ελλάδι Αλέξ. Θεοχάρης - Αιόλου 21 Τηλ. 25202



ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Τα άνώτερα πλεκτά.

Ζερσεϊ μάλλινα με δύο πήχες

φόρεμα

Στου ΚΑΖΕ

Κολοκοτρώνη 45

Ο Βορονάφ των παλαιών
 έρεμάτων είναι αι Γερμανι-
 Βαφαι ARTIA.

Γυναικεία καπέλλα και φορέ-
 ματα.

ΑΝΝΗΣ ΑΣΣΑΡΙΩΤΟΥ

Ίφικράτους 4, Παγκράτι
 Τιμαί λογικά. Μιά έπίσκεψις
 άρκεί.

ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΝ !

Η κάλσα KAYSER

είναι κατασκευασμένη

και για το κομφόρ και

για την ταχύτητα της

ζωής μιάς μοντέρνας

κυρίας 'Από το πρωί

έως την νύχτα σάς εξυ-

πηρετεί όπουδήποτε



KAYSER

ΕΡΜΟΥ 30 - ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας 'Αθηνών-Πειραιώς προς
 εύκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων αριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης αριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Ευτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλι-

δρομίου

ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπνικαρέας αριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, όδός Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-

ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδός Πειραιώς 79 πλησίον Λαχα-

ναγοράς

ΒΑΘΗΣ, όδός 'Αριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ όδός Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, όδός 'Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΪΩΝΙΑΣ, όδός 'Αχελώου και 'Αλατσάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

'Όδός 'Ομήρου 16, παρά την 'Αγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ.ΣΤΟΛΣ, Λεωφόρος Μακρής Στοάς αριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός 'Αγ. Διονυσίου και

Ψαρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσόμενοι με το πλησιέστερον συνδικια-
 κόν παράρτημά μας άποφεύγετε τ' έξοδα και την
 άργιστορίαν της μεταβάσεως εις το κέντρον.



ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Αι κομμώσεις αι σημεριναι εινε ωραιότατες, αλλα όταν τα μαλλια έχουν καλήν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Διότι, όταν η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ εινε πολύ σγουρή ή κακοφτιασμένη, τότε εινε αδύνατον να γίνει ή φόρμα, ή μοντέρνα, που εινε ωραιότητα.

Η νέες μας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ που κάμιομεν με βάσιν το ΟΛΕΟ-ΣΙΡ, εινε τόσοσ ωραίες, κόμνουν τα μαλλια πιδ εδπλαστα καίμολακά, ώστε ο κομμωτής δέν καταβάλλει και μεγάλας προσπάθειας διά να παρουσιάση θαύματα τέχνης. Δοκιμάσατε τις νέες μας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 74

ΤΗΛ. 23-208